᾿
DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

10 listopada Nr 30. Rok 1936.

Cena numeru niniejszego zł 1,50, z przesyłką zwyczajną zł 1,75, z poleconą zł 2,05. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

893.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 3 listopada 1936 r.

Prawo karne skarbowe.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 363) postanawiam co następuje:

CZĘŚĆ I.
PRZESTĘPSTWA SKARBOWE.

DZIAŁ I.
PRZEPISY OGÓLNE.

Rozdział pierwszy.

Występki skarbowe.

Art. 1. Występkiem skarbowym jest czyn zagrożony karami zasadniczymi więzienia, aresztu lub grzywny i polegający na naruszeniu przepisów w zakresie:

1) prawa celnego;
2) monopolu tytoniowego;
3) monopolu spirytusowego oraz sprzedaży napojów alkoholowych;
4) monopolu solnego;
5) monopolu zapałczanego i opodatkowania zapalniczek;
6) monopolu loteryjnego;
7) sztucznych środków słodzących;
8) opodatkowania piwa;
9) opodatkowania wina i miodu syconego;
10) opodatkowania drożdży;
11) opodatkowania kwasu octowego;
12) opodatkowania kwasu węglowego;
13) opodatkowania cukru;
14) opodatkowania olejów mineralnych;
15) opodatkowania tłuszczów;
16) opłaty od kart do gry;
17) opodatkowania węgla;
18) opłat od wyrobu, przerobu, oczyszczania, magazynowania i sprzedaży artykułów monopolowych lub podlegających podatkowi;
19) regulowania gospodarki cukrowej i buraczanej;
20) obrotu papierami premjowymi;
21) obrotu towarowego z W. M. Gdańskiem.

Art. 2. Przepisy art. 1 — 3, 14 — 30, 39 — 41, 44 lit. a), b), d), 45, 46, 47 § 2, 49, 52 — 55, 58, 69 — 84, 90 § 2 kodeksu karnego stosuje się odpowiednio do występków skarbowych. Przez wyrażenie sąd należy rozumieć właściwą władzę karzącą.

Art. 3. Niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia występku i od obywatelstwa sprawcy, przepisy niniejszego prawa stosuje się do osób, które popełniły za granicą występek skarbowy na szkodę Państwa Polskiego.

Art. 4. Odpowiedzialność zachodzi w razie popełnienia występku skarbowego bądź z winy umyślnej, bądź nieumyślnej, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej.

Art. 5. § 1. Nie podlega karze, kto, dokonawszy występku, doniesie o nim władzy powołanej do ścigania, zanim dowiedziała się o jego popełnieniu, wymieni osoby, które brały w nim udział, oraz złoży w terminie przez władzę określonym uszczuploną należność skarbową, bądź połowę wartości towaru, gdy występek nie polega na uszczupleniu należności skarbowej.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się do tego, kto inną osobę nakłaniał do popełnienia występku w celu skierowania przeciwko niej postępowania karnego.

Art. 6. § 1. W razie jednoczesnego skazania za kilka przestępstw na kary grzywny, kary łącznej co do występków skarbowych nie orzeka się.

§ 2. W razie jednoczesnego skazania za kilka przestępstw na kary zasadnicze pozbawienia wolności, stosuje się przepis art. 31 kodeksu karnego. Kara łączna aresztu lub więzienia za występki skarbowe trwa najwyżej lat 5.

§ 3. W razie jednoczesnego skazania za kilka przestępstw na kary pozbawienia wolności i grzywny, wymierzyć należy za występki skarbowe karę łączną tylko co do kar zasadniczych pozbawienia wolności.

§ 4. Karę łączną pozbawienia wolności wymierza się według zasad, określonych w art. 31 kodeksu karnego, także wtedy, gdy za jedno przestępstwo nastąpiło skazanie na kilka kar zasadniczych pozbawienia wolności.

§ 5. Przepisy powyższe stosuje się odpowiednio także w przypadku, gdy sprawca skazany został kilku prawomocnymi orzeczeniami za przestępstwa, popełnione przed wydaniem przez pierwszą władzę orzekającą pierwszego z tych orzeczeń, niezależnie od tego, czy kara była wykonana.

Art. 7. § 1. Jeżeli czyn zagrożony karą podpada pod kilka przepisów prawa niniejszego, należy zastosować przepis, przewidujący najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie stosowaniu kar dodatkowych lub środków zabezpieczających, przewidzianych w innych przepisach.

§ 2. Jeżeli czyn zagrożony karą podpada pod przepisy niniejszego prawa oraz innej ustawy, zastosować należy każdy z tych przepisów. Przepis art. 6 stosuje się tu odpowiednio.

Art. 8. Orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym nie zwalnia od obowiązku uiszczenia należności skarbowej.

Art. 9. Karami zasadniczymi są:

a) więzienie;
b) areszt;
c) grzywna.

Art. 10. Grzywnę wymierzyć należy w wysokości co najmniej 5 złotych, choćby przewidziana wielokrotność nie dosięgała tej kwoty.

Art. 11. § 1. Jeżeli wymiar grzywny jest zależny od wysokości podatku (opłaty), przyjmuje się za podstawę wymiaru podatek (opłatę) łącznie z dodatkiem samorządowym, należny w czasie popełnienia występku.

§ 2. Jeżeli czasu popełnienia występku nie można dokładnie ustalić, przyjąć należy za podstawę wymiaru grzywny wysokość podatku (opłaty), należną w czasie ujawnienia występku.

Art. 12. § 1. Jeżeli podstawą wymiaru kary jest wartość przedmiotu występku, natenczas wartość tę oznacza się:

1) co do przedmiotów monopolowych — według cen monopolowych;

2) co do innych przedmiotów — bądź według ceny rzeczywistej, stwierdzonej wiarogodnymi dokumentami, bądź według ceny dokonanego oszacowania, bądź wreszcie według ceny sprzedażnej, jeżeli przed orzeczeniem kary przedmiot sprzedano.

§ 2. Co do ceny monopolowej i szacunkowej rozstrzyga chwila popełnienia występku, a gdy jej ustalić nie można — chwila ujawnienia występku.

Art. 13. Jeżeli podstawy wielokrotności nie można określić dokładnie, należy oznaczyć ją w przybliżeniu, a gdy i to nie jest możliwe — wymierzyć należy grzywnę w wysokości:

1) od 10 złotych do 50.000 złotych — za występki w zakresie prawa celnego i obrotu towarowego z W. M. Gdańskiem;

2) od 10 złotych do 20.000 złotych — za inne występki.

Art. 14. § 1. Grzywna ulega zamianie na areszt.

§ 2. Jeżeli grzywnę wymierzono obok kary więzienia, natenczas zamienia się grzywnę na więzienie.

§ 3. Przy zamianie grzywny:

1) przyjmuje się dzień aresztu za równoważnik grzywny od 5 do 100 złotych, dzień więzienia — za równoważnik grzywny od 5 do 200 złotych;

2) najniższy wymiar aresztu i więzienia zastępczego wynosi jeden dzień, najwyższy — 3 lata aresztu i 2 lata więzienia.

Art. 15. § 1. Karę zastępczego aresztu lub więzienia wykonywa się, jeżeli ściągnięcie grzywny bądź wymagałoby zbyt długiego czasu lub nadmiernie złożonych czynności w porównaniu z kwotą orzeczonej grzywny, bądź też naraziłoby skazanego na ruinę majątkową, bądź wreszcie — okazało się niemożliwym zarówno u skazanego, jak i u odpowiedzialnego.

§ 2. Od kary zastępczej skazany może się uwolnić w każdym czasie przez złożenie kwoty pieniężnej, przypadającej jeszcze do uiszczenia.

§ 3. W razie częściowego uiszczenia grzywny, kara zastępcza ulega stosunkowemu zmniejszeniu, lecz nie poniżej jednego dnia.

Art. 16. § 1. W razie skazania na grzywnę, można zaliczyć na poczet tej kary całkowicie lub częściowo okres tymczasowego aresztowania.

§ 2. Przepis art. 14 § 3 pkt 1) co do aresztu stosuje się tu odpowiednio.

Art. 17. Przepadek przedmiotów występku, jako karę dodatkową, orzeka się w przypadkach, określonych w prawie niniejszym.

Art. 18. Grzywny oraz kwoty, uzyskane ze sprzedaży przedmiotów uznanych za przepadłe, wpływają na rzecz Skarbu Państwa.

Art. 19. § 1. Przedmiotem występku są wszelkie rzeczy ruchome, pochodzące bezpośrednio lub pośrednio z występku, jak również narzędzia i materiały, które służyły lub były przeznaczone do jego popełnienia.

§ 2. Przedmiotem występku ponadto są:

a) opakowanie oraz wszystko to, co z przedmiotem występku zmieszano lub połączono w sposób, utrudniający odłączenie bez uszczerbku dla samego przedmiotu;

b) narzędzia i materiały, których wyrób, sprzedaż, rozpowszechnianie lub posiadanie jest wzbronione, bez względu na to, czy służyły lub były przeznaczone do popełnienia występku;

c) środki lokomocji, przysposobione specjalnie do transportowania przedmiotów występku.

§ 3 Przedmioty występku podlegają przepadkowi, choćby nie były własnością sprawcy, chybaby ze względu na słuszne roszczenia interwenienta nie można było orzec przepadku.

Art. 20. § 1. Jeżeli nie można orzec przepadku przedmiotów występku, sąd orzeka o ściągnięciu ich równowartości.

§ 2. Jeżeli równowartości nie można określić dokładnie, oznacza się ją według zasad, określonych w art. 12.

§ 3. Jeżeli w popełnieniu występku brało udział kilka osób, sąd orzeka przepadek równowartości w równej części od każdej z nich.

Art. 21. W razie orzeczenia kary przepadku przedmiotu lub jego równowartości, odpada obowiązek uiszczenia należności skarbowych.

Art. 22. Jeżeli sprawcy nie skazano, można osobnym orzeczeniem orzec przepadek przedmiotów występku tytułem środka zabezpieczającego.

Art. 23. § 1. W przypadkach wskazanych w niniejszym prawie, tudzież w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie, można zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary:

a) przez wymierzenie grzywny i aresztu zamiast kary grzywny i więzienia;

b) przez wymierzenie grzywny zamiast kary grzywny i aresztu;

c) przez wymierzenie grzywny poniżej najniższego jej wymiaru, przewidzianego w przepisach części szczególnej;

d) przez wymierzenie aresztu zastępczego w wymiarze niższym od przypadającego na zasadzie równoważnika ustawowego;

e) przez zastosowanie kary dodatkowej przepadku przedmiotów występku lub ich równowartości tylko do części tych przedmiotów, albo też przez całkowite zaniechanie zastosowania tej kary.

§ 2. Nadzwyczajnego złagodzenia kary, określonego w § 1 pkt e), nie stosuje się w przypadkach, gdy chodzi o przedmiot, którego posiadanie jest zabronione, albo o przedmiot, mogący ułatwić ponowne popełnienie występku skarbowego.

Art. 24. § 1. Obok kary przewidzianej w przepisach części szczególnej, podlega nadto karze aresztu do lat 2 lub więzienia do lat 2:

a) kto w ciągu 5 lat po odbyciu kary w całości lub przynajmniej w trzeciej części, za występek skarbowy popełniony umyślnie, popełni umyślnie nowy występek tego samego rodzaju;

b) kto popełnia występek z zakresu prawa celnego i obrotu towarowego z W. M. Gdańskiem, współdziałając równocześnie z dwiema lub więcej osobami;

c) kto przy popełnieniu występku skarbowego zaopatrzony jest w broń lub inne narzędzia, służące do napaści lub obrony;

d) kto zapewnia sprawcy korzyść lub pokrycie strat i kosztów nawet w przypadku nieudania się zamierzonego występku, oraz kto pod takim zapewnieniem popełnia lub usiłuje popełnić występek skarbowy;

e) przestępca zawodowy, choćby nie zachodził przypadek powrotu do przestępstwa.

§ 2. Za odbycie kary (§ 1 pkt a) nie uważa się uiszczenia grzywny w drodze dobrowolnego poddania się karze oraz grzywny orzeczonej doraźnym nakazem karnym.

Art. 25. § 1. Nie można wszcząć postępowania karnego z powodu występku popełnionego przed 3 laty.

§ 2. Przedawnienie przerywa każda czynność władzy, powołanej do udziału w postępowaniu karnym, podjęta celem ustalenia występku.

Art. 26. Nie można wydać orzeczenia skazującego, jeżeli od popełnienia występku upłynęło 10 lat.

Art. 27. Przedawnienie nie biegnie, jeżeli przepis ustawy nie pozwala na wszczęcie lub dalsze prowadzenie postępowania karnego.

Art. 28. § 1. Nie można wykonać kary, jeżeli od uprawomocnienia się orzeczenia skazującego upłynęło 10 lat.

§ 2. Odpowiedzialność osoby trzeciej nie wygasa jednak w przypadkach, w których kary względem skazanego nie wykonano z powodu jego nieobecności w kraju.

§ 3. Przedawnienie wykonania nie dotyczy kary przepadku przedmiotów występku.

§ 4. Przedawnienie nie biegnie w okresie odroczenia i przerwy kary, albo stosowania środka zabezpieczającego.

Art. 29. § 1. Zatarcie skazania następuje z samego prawa, jeżeli od odbycia, darowania lub przedawnienia kary, albo od zwolnienia z zakładu zabezpieczającego upłynęło:

a) 5 lat — w przypadku skazania na grzywnę;

b) 10 lat — w przypadku skazania na karę pozbawienia wolności.

§ 2. Jeżeli skazany przed upływem tego okresu popełnił nowe przestępstwo, natenczas zatarcie skazania następuje tylko jednocześnie co do wszystkich przestępstw.

§ 3. Jeżeli nastąpiło zatarcie skazania, skazanie uważa się za niebyłe. Zatarcie skazania pociąga za sobą zwłaszcza usunięcie wpisu o skazaniu z wszelkich rejestrów karnych.

Art. 30. § 1. Za grzywny i koszty postępowania, nałożone na zastępcę z powodu występku skarbowego, popełnionego w zakresie załatwiania spraw cudzych, można uczynić posiłkowo odpowiedzialną zastępowaną osobę fizyczną lub prawną.

§ 2. Zastępcą jest każdy, kto załatwia sprawy cudze, jako pełnomocnik, zarządca, pracownik lub w jakimkolwiek innym charakterze; nie jest jednak zastępcą opiekun oraz kurator ubezwłasnowolnionego lub nieletniego usamowolnionego.

§ 3. Odpowiedzialność posiłkowa zachodzi wtedy tylko, gdy osoba zastępowana odniosła z występku jakąkolwiek korzyść, albo, w przypadku usiłowania — gdy korzyść taką mogłaby odnieść, gdyby występek został dokonany.

§ 4. W przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie władza orzekająca może odstąpić od orzeczenia odpowiedzialności posiłkowej osoby zastępowanej lub zmniejszyć zakres jej odpowiedzialności.

Art. 31. § 1. Jeżeli na kilka osób nałożono odpowiedzialność posiłkową, należy bądź określić zakres odpowiedzialności każdej z nich stosownie do osiągniętych przez nią korzyści, bądź też orzec solidarną ich odpowiedzialność, jeżeli stopień udziału każdej z nich w korzyści ogólnej nie da się ustalić.

§ 2. Co do osoby, skazanej za dany występek, nie orzeka się nigdy odpowiedzialności posiłkowej.

§ 3. Co do osoby uniewinnionej można orzec odpowiedzialność posiłkową.

Art. 32. Odpowiedzialność posiłkowa ustaje w razie śmierci sprawcy lub odpowiedzialnego przed uprawomocnieniem się orzeczenia.

Art. 33. § 1. Grzywnę ściąga się od odpowiedzialnego, gdy jej od skazanego ściągnąć nie można.

§ 2. Jeżeli od skazanego ściągnięto część grzywny, odpowiedzialność posiłkowa rozciąga się tylko na nie uiszczoną część tej kary.

§ 3. Jeżeli od osoby odpowiedzialnej ściągnięto część grzywny, to skazanemu wymierza się karę zastępczą tylko zamiast nie uiszczonej części grzywny.

Art. 34. Jeżeli występek popełnił nieletni, wówczas grzywnę, grożącą za dany czyn sprawcy dorosłemu, można wymierzyć osobie, pod której nadzorem lub opieką nieletni pozostaje; kara ta nie podlega jednak zamianie na karę pozbawienia wolności

Rozdział drugi.

Wykroczenia skarbowe.

Art. 35. Wykroczeniem skarbowym jest czyn zagrożony karą pieniężną porządkową i polegający na naruszeniu przepisów w zakresie określonym w art. 1.

Art. 36. Przepisy art. 1—3, 14—17, 19, 26, 27, 40 § 2, 54, 55 kodeksu karnego oraz art. 6, 7, 15 § 2 i 3, 16 § 1, 18, 25 § 2, 27, 29 § 2 i 3 niniejszego prawa stosuje się odpowiednio do wykroczeń skarbowych. Przez wyrażenie sąd należy rozumieć właściwą władzę karzącą.

Art. 37. Nie ma odpowiedzialności za wykroczenia skarbowe popełnione za granicą.

Art. 38. Odpowiedzialność za wykroczenie skarbowe zachodzi w razie popełnienia go bądź z winy umyślnej, bądź nieumyślnej.

Art. 39. § 1. Podżegacz i pomocnik ponoszą odpowiedzialność w granicach swego zamiaru, jeżeli wykroczenie zostało dokonane.

§ 2. Nie ma odpowiedzialności za usiłowanie.

Art. 40. § 1. Karę porządkową wymierzyć można od 2 złotych do 3.000 złotych.

§ 2. Kara porządkowa ulega zamianie na areszt; przy zamianie przyjmuje się dzień aresztu za równoważnik kary pieniężnej od 2 do 100 złotych.

§ 3. Areszt zastępczy nie może trwać krócej niż jeden dzień i dłużej niż 3 miesiące.

§ 4. Karę aresztu zastępczego wykonywa się w razie nieściągalności kary pieniężnej lub w razie gdyby jej ściągnięcie narażało skazanego na ruinę majątkową.

Art. 41. § 1. Nie ulega odpowiedzialności za wykroczenie nieletni do lat 17.

§ 2. Władza karząca stosuje do nieletniego, jako środek wychowawczy, upomnienie oraz oddanie pod dozór odpowiedzialny rodzicom lub innym osobom mającym pieczę nad nieletnim.

Art. 42. § 1. Nie można wszcząć postępowania karnego z powodu wykroczenia popełnionego przed rokiem.

§ 2. Nie można wydać orzeczenia skazującego, jeżeli od popełnienia wykroczenia upłynęło lat 3.

§ 3. Nie można wykonać kary, jeżeli od uprawomocnienia się orzeczenia upłynęło lat 5.

Art. 43. Zatarcie skazania następuje z samego prawa, jeżeli od odbycia, darowania lub przedawnienia kary upłynęło lat 3.

DZIAŁ II.

PRZEPISY SZCZEGÓLNE.

Rozdział trzeci.

Naruszenie przepisów prawa celnego.

Art. 44. § 1. Kto przez uchylenie się od powinności celnej wprowadza zza granicy na polski obszar celny lub wyprowadza z tego obszaru za granicę towar bez uiszczenia cła,
podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnej kwoty należnego cła.

§ 2. Jeżeli sprawca wprowadza lub wyprowadza towar, co do którego obowiązują ograniczenia przywozowe lub wywozowe,
podlega karze grzywny od 4 do 8-krotnej kwoty należnego cła.

§ 3. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 4. Wolny obszar celny traktuje się jak zagranicę.

Art. 45. § 1. Kto przez uchylenie się od powinności celnej wykracza:
a) przeciwko ograniczeniom przewozowym;
b) przeciwko ograniczeniom przywozowym lub wywozowym co do towarów, na które nie ustanowiono cła,
podlega karze grzywny od 1 do 2-krotnej wartości towaru.

§ 2. Przepisy art. 44 § 3 i 4 stosuje się tu odpowiednio.

Art. 46. § 1. Kto naraża Skarb Państwa na uszczuplenie cła:
a) przez wprowadzenie władzy w błąd;
b) przez podanie w zgłoszeniu celnym danych niezgodnych z rzeczywistością.
c) przez wyprowadzenie towaru z urzędu celnego do wolnego obrotu, choćby po dokonanej odprawie, lecz przed uiszczeniem cła,
podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnej kwoty cła narażonego na uszczuplenie, a gdy występek mógł też spowodować naruszenie ograniczeń przywozowych i wywozowych — od 4 do 6-krotnej kwoty tego cła. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,
podlega karze grzywny do 1/4 kar określonych w § 1, przepadkowi zaś podlega tylko towar, którego posiadanie jest zabronione.

Art. 47. § 1. Kto powoduje lub spowodować może naruszenie ograniczeń przewozowych, albo ograniczeń przywozowych lub wywozowych co do towarów, na które nie ustanowiono cła lub od których cło uiszczono:
a) przez wprowadzenie władzy w błąd;
b) przez podanie w zgłoszeniu celnym danych niezgodnych z rzeczywistością;
c) przez wyprowadzenie towaru z urzędu celnego do wolnego obrotu, choćby po dokonanej odprawie, lecz przed złożeniem wymaganego zezwolenia,
podlega karze grzywny od 1 do 2-krotnej wartości towaru. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,
podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1, przepadkowi zaś podlega tylko towar, którego posiadanie jest zabronione.

Art. 48. Jeżeli przedmiotem występku umyślnego, określonego w art. 44—47, są sztuczne środki słodzące, orzec należy oprócz grzywny nadto karę aresztu do 6 miesięcy.

Art. 49. § 1. Kto w użyciu towaru zmienia cel, przeznaczenie lub inne warunki, pod jakimi towar zwolniono od cła, albo odprawiono według niższej stawki celnej lub zniżonego cła,
podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnej kwoty nie pobranego cła. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,
podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 50. § 1. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje towar pochodzący z występku określonego w art. 44—49, albo pomaga do jego zbycia lub ukrycia,
podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnej kwoty należnego cła, albo od 1/4 do 2-krotnej wartości towaru, jeżeli na towar nie ustanowiono cła.

§ 2. Kto nabywa, przechowuje lub transportuje towar, o którym na podstawie towarzyszących okoliczności powinien przypuszczać, że pochodzi z występku określonego w art. 44 lub 45,
podlega karze grzywny do 1/4 kar określonych w § 1.

§ 3. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 51. § 1. Kto przez podanie w zgłoszeniu celnym danych niezgodnych z rzeczywistością naraża Skarb Państwa na zwrot cła nienależny lub w wysokości wyższej niż należna,

podlega karze grzywny od 2 do 10-krotnej kwoty bezprawnie otrzymanej lub żądanej.

§ 2. Kto przy odprawie celnej towaru krajowego, przywiezionego z powrotem zza granicy, zataja stosowaną przez Państwo pomoc finansową, którą otrzymał przy wywozie za granicę tego towaru,

podlega karze grzywny od 2 do 10-krotnej kwoty zatajonej.

Art. 52. Jeżeli towar jest przedmiotem monopolu państwowego, albo podlega opłacie monopolowej lub opodatkowaniu, to podstawą wymiaru kary jest cło łącznie z opłatą monopolową lub podatkiem.

Art. 53. Kto narusza przepisy prawa celnego o ewidencji towarów, sprowadzonych zza granicy na polski obszar celny,

podlega karze grzywny od 50 do 5.000 złotych.

Art. 54. Kto narusza inne przepisy prawa celnego, a w szczególności także przepisy o statystyce celnej,

podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział czwarty.

Naruszenie przepisów o monopolu tytoniowym.

Art. 55. § 1. Kto uprawia tytoń bez zezwolenia, albo pielęgnuje dziko wyrosłe rośliny tytoniowe,

podlega karze grzywny od 5 do 30 złotych za każdy rozpoczęty metr kwadratowy przestrzeni bezprawnie uprawianych. Plantacja bezprawna podlega zniszczeniu, zebrany tytoń — przepadkowi.

§ 2. Podstawą obliczenia jest:

a) w przypadku uprawy tytoniu pomiędzy innymi roślinami — przybliżona przestrzeń gruntu, jakiej trzeba by użyć do uprawy danej ilości tytoniu, przyjmując 4 rośliny tytoniowe na metr kwadratowy przestrzeni;

b) w przypadku dokonania zbioru tytoniu i niemożności stwierdzenia przestrzeni plantacji — waga zebranego tytoniu, przy czym za każdy rozpoczęty kilogram orzec należy karę grzywny od 25 do 250 złotych.

§ 3. Jeżeli plantator uzyskał zezwolenie po bezprawnym rozpoczęciu uprawy tytoniu — wymierza się jedynie karę pieniężną porządkową.

§ 4. Za sprawcę uprawy tytoniu uważa się właściciela, dzierżawcę lub użytkownika gruntu, na którym rosną rośliny tytoniowe, chybaby komu innemu winę przypisać należało.

§ 5. Nie podlega karze, kto zniszczy plantację zanim władza dowiedziała się o niej.

Art. 56. § 1. Kto, będąc plantatorem upoważnionym, surowiec przez siebie wytworzony zataja lub zbywa osobie trzeciej,

podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 100 do 250 złotych za każdy rozpoczęty kilogram. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Kary aresztu nie orzeka się wobec pomocnika i podżegacza, tudzież gdy ilość zatajonego przez plantatora surowca tytoniowego nie przekracza jednego kilograma.

Art. 57. § 1. Kto:

a) bezprawnie wytwarza lub przerabia wyroby tytoniowe;

b) zbywa wyroby tytoniowe wytworzone lub przerobione do własnego użytku;

c) nabywa, przechowuje lub transportuje wyroby tytoniowe, pochodzące z prywatnego wyrobu lub przerobu, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia,

podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 300 do 1.000 zł za każdy rozpoczęty kilogram surowca i wyrobu. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Kary aresztu nie orzeka się, jeżeli wyroby fabrykowano z tytoniu monopolowego.

Art. 58. Kto nie zgłasza zapasów, za które należy się dopłata z powodu podwyższenia cen wyrobów tytoniowych,

podlega karze grzywny w wysokości od 2 do 4-krotnej dopłaty, należnej od nie zgłoszonych wyrobów. Wyroby nie zgłoszone podlegają przepadkowi.

Art. 59. Kto wbrew przepisom o monopolu tytoniowym:

a) wydaje lub wyprowadza z pomieszczeń monopolowych surowiec lub wyroby tytoniowe;

b) usuwa surowiec lub wyroby tytoniowe z transportu, przeznaczonego do pomieszczeń monopolowych, za granicę lub na obszar W. M. Gdańska,

podlega karze grzywny od 500 do 1.000 złotych za każdy rozpoczęty kilogram surowca lub wyrobu w ten sposób wydanego, wyprowadzonego lub usuniętego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 60. Kto bez zezwolenia wytwarza surogat tytoniu,

podlega karze grzywny od 1 do 2-krotnej wartości surogatu. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 61. § 1. Kto uszczupla dochód, zastrzeżony Skarbowi Państwa na zasadzie przepisów o monopolu tytoniowym,

podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 55—60, karze grzywny od 5 do 10-krotnej należności uszczuplonej. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,
podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 62. § 1. Kto umyślnie i bezprawnie nabywa, przechowuje lub transportuje surowiec tytoniowy, albo pomaga do jego zbycia lub ukrycia,
podlega karze grzywny od 25 do 250 złotych za każdy rozpoczęty kilogram.

§ 2. Kto nabywa, przechowuje lub transportuje tytoń pochodzenia zagranicznego lub gdańskiego, albo pomaga do jego zbycia lub ukrycia,
podlega, jeżeli nie wykaże, że zachował przy tym właściwe przepisy, karom określonym w art. 49 lub 206.

§ 3. Wyroby polskiego monopolu tytoniowego wywiezione za granicę lub na obszar W. M. Gdańska i wprowadzone bezprawnie z powrotem do kraju, uważa się za tytoń pochodzenia zagranicznego.

§ 4. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje przedmioty pochodzące z występku określonego w art. 58—61, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia,
podlega karze grzywny od 1/4 do 2-krotnej wartości przedmiotu, albo karze grzywny od 20 do 200 zł za każdy rozpoczęty kilogram, jeżeli przedmiotem występku jest surowiec.

§ 5. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 63. Kto sprzedaje monopolowe wyroby tytoniowe po cenie innej, niż taryfowa,
podlega karze grzywny w wysokości od 50 do 100-krotnej różnicy ceny.

Art. 64. Kto posiada w obrocie handlowym wyroby tytoniowe w stanie innym niż wypuszczone do obrotu,
podlega karze grzywny od 25 do 250 zł od każdego rozpoczętego kilograma takich wyrobów. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 65. Kto narusza inne przepisy o monopolu tytoniowym,
podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział piąty.

Naruszenie przepisów o monopolu spirytusowym i sprzedaży napojów alkoholowych.

Art. 66. § 1. Kto:

a) wyrabia spirytus bez zezwolenia;

b) odkaża spirytus skażony, albo wydziela spirytus z produktu zawierającego spirytus skażony, albo w jakikolwiek inny sposób ukrywa lub osłabia działanie środka skażającego,
podlega karze aresztu do roku i grzywny od 2.000 do 50.000 złotych.

§ 2. Jeżeli sprawca działa w celach zarobkowych,
podlega karze więzienia do lat 3 i grzywny od 10.000 do 200.000 złotych.

§ 3. Karom określonym w § 2 podlega, kto umyślnie zbywa spirytus pochodzący z niedozwolonego wyrobu, przetworzenia lub odkażenia.

§ 4. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje spirytus pochodzący z niedozwolonego wyrobu, przetworzenia lub odkażenia, albo pomaga do jego zbycia lub ukrycia,
podlega karze grzywny od 20 do 40-krotnej opłaty monopolowej od każdego rozpoczętego litra.

§ 5. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 67. § 1. Kto zataja ilość wyrobionego, odwodnionego lub oczyszczonego spirytusu,
podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 2.000 do 100.000 złotych. Spirytus podlega przepadkowi.

§ 2. Zatajenie zachodzi w szczególności:

a) gdy w czasie wyrobu, oczyszczania lub odwadniania uchylono spirytus spod kontroli przez odprowadzenie płynu lub pary alkoholowej, albo przez jakiekolwiek inne działanie;

b) gdy spowodowano wadliwe działanie przyrządu kontroli mierniczej lub korzystano z wadliwego działania tego przyrządu;

c) gdy spirytus zamagazynowano w pomieszczeniu na ten cel nie przeznaczonym;

d) gdy nie zapisano do ksiąg kontrolnych całej ilości alkoholu wyrobionego, oczyszczonego lub odwodnionego.

§ 3. Kary aresztu nie orzeka się, jeżeli zatajenia dokonano w sposób określony w § 2 pkt c) i d).

Art. 68. Kto zmienia w użyciu przeznaczenie spirytusu w sposób, uzasadniający pobranie wyższej ceny od zapłaconej,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej różnicy ceny. Spirytus podlega przepadkowi.

Art. 69. Kto nie zgłasza zapasów, od których należy się dopłata z powodu podwyższenia cen spirytusu lub wyrobów spirytusowych,

podlega karze grzywny w wysokości od 2 do 4-krotnej dopłaty, należnej od nie zgłoszonych zapasów. Zapasy nie zgłoszone podlegają przepadkowi.

Art. 70. Kto w celach zarobkowych przerabia, oczyszcza lub odwadnia spirytus bez zezwolenia,
podlega karze grzywny od 1.000 do 50.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 71. § 1. Kto uruchamia przedsiębiorstwo wyrobu, oczyszczania, odwadniania lub przerobu spirytusu przed zatwierdzeniem urządzeń przez władzę skarbową.

podlega karze grzywny od 500 do 10.000 złotych. Wyroby i produkty przygotowane podlegają przepadkowi.

§ 2. Tym samym karom podlega, kto wbrew zarządzeniu władzy skarbowej o wstrzymaniu ruchu przedsiębiorstwa wyrabia, oczyszcza, odwadnia lub przerabia spirytus.

Art. 72. § 1. Kto uszczupla dochód, zastrzeżony Skarbowi Państwa na zasadzie przepisów o monopolu spirytusowym,

podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 66—71, karze grzywny od 5 do 10-krotnej należności uszczuplonej. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Jeżeli czyn, określony w § 1, popełniony został przez usunięcie spirytusu z zakładu, magazynu lub transportu, sprawca podlega nadto karze aresztu do 6 miesięcy.

§ 3. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,

podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 73. § 1. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje przedmioty pochodzące z występku określonego w art. 67, 70—72, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej najwyższej ceny monopolowej spirytusu.

§ 2. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje przedmioty pochodzące z występku określonego w art. 68, 69, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia,

podlega karze grzywny od 2 do 10-krotnej różnicy cen spirytusu.

§ 3. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 74. Kto przez zgłoszenie nieprawdziwych danych o wywozie za granicę lub na obszar W. M. Gdańska spirytusu albo artykułów zawierających spirytus lub wyprodukowanych przy użyciu spirytusu — naraża Skarb Państwa na nienależny zwrot opłaty monopolowej,

podlega karze grzywny od 10 do 20-krotnej kwoty, która niesłusznie podlegałaby zwrotowi.

Art. 75. Kto bez zgody władzy skarbowej odstępuje innej osobie spirytus, który nabył po zniżonej cenie na podstawie zezwolenia dla siebie otrzymanego,

podlega karze grzywny od 2 do 5-krotnej najwyższej ceny monopolowej spirytusu od każdego rozpoczętego litra. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 76. Kto bezprawnie wyrabia, posiada, zbywa lub nabywa urządzenia do wyrobu, oczyszczania lub odwadniania spirytusu,

podlega karze aresztu do 3 miesięcy i grzywny od 200 do 5.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 77. Kto sprowadza na obszar niewłaściwy, albo wprowadza do obrotu na obszarze niewłaściwym, lub posiada na tym obszarze wyroby monopolu spirytusowego, przeznaczone do sprzedaży na określonym tylko obszarze Państwa,

podlega karze grzywny od 50 do 3.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 78. Kto sprzedaje wyroby monopolu spirytusowego po cenie innej od ustalonej przepisami,

podlega karze grzywny w wysokości od 50 do 100-krotnej różnicy ceny.

Art. 79. Kto bez zezwolenia sprzedaje spirytus lub napoje alkoholowe,

podlega karze grzywny od 50 do 3.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 80. Kto w zakładzie handlowym:

a) przechowuje spirytus lub napoje alkoholowe, nie mając zezwolenia na sprzedaż tych produktów;

b) przechowuje albo sprzedaje spirytus lub napoje alkoholowe w stanie innym niż wypuszczone do obrotu,

podlega karze grzywny od 20 do 3.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 81. § 1. Kto uchyla się od obowiązku mieszania spirytusu z płynnymi materiałami napędowymi,

podlega karze grzywny w wysokości od 3 do 10-krotnej ceny spirytusu, którego według przepisów użyć należało do mieszanki napędowej.

§ 2. Kto przy sporządzaniu materiałów napędowych używa składników niezgodnie z przepisami,

podlega karze grzywny od 100 do 10.000 złotych. Mieszanka podlega przepadkowi, jeżeli nie można jej doprowadzić do stanu przez przepisy wymaganego.

Art. 82. Kto narusza inne przepisy o monopolu spirytusowym i sprzedaży napojów alkoholowych

podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział szósty.

Naruszenie przepisów o monopolu solnym.

Art. 83. Kto bezprawnie wprowadza sól lub solankę do obrotu,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej uszczuplonej opłaty monopolowej. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 84. Kto usuwa z soli środek skażający albo w jakikolwiek inny sposób ukrywa lub osłabia działanie środka skażającego,

podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 5 do 10-krotnej uszczuplonej opłaty monopolowej, albo jednej z tych kar. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 85. Kto zmienia w użyciu przeznaczenie oli w sposób uzasadniający pobranie wyższej ceny nonopolowej od zapłaconej,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej różnicy ceny. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 86. Kto wbrew przepisom przetwarza v jakikolwiek sposób sól w celu dalszej odprzedaży,

podlega karze grzywny od 3 do 5-krotnej uszczuplonej opłaty monopolowej. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 87. Kto usuwa podczas transportu sól, d której nie uiszczono opłaty monopolowej,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej opłaty monopolowej. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 88. Kto nie zgłasza zapasów, od których ależy się dopłata z powodu podwyższenia cen soli,

podlega karze grzywny w wysokości od 2 do 4-krotnej dopłaty, należnej od nie zgłoszonych zapasów. Zapasy nie zgłoszone podlegają przepadkowi.

Art. 89. § 1. Kto uszczupla dochód, zastrzeony Skarbowi Państwa na zasadzie przepisów monopolu solnym,

podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 83—88, karze grzywny od 5 do 10-krotnej należności uszczuplonej. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,

podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 90. Kto umyślnie nabywa, przechowuje b transportuje przedmioty pochodzące z występku kreślonego w art. 83 — 89, albo pomaga do ich ycia lub ukrycia,

podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnej opłaty monopolowej. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 91. Kto bez zgody władzy skarbowej odępuje innej osobie sól, którą nabył po zniżonej cee na podstawie zezwolenia dla siebie otrzymanego,

podlega karze grzywny od 2 do 5-krotnej najwyższej ceny monopolowej soli od każdego rozpoczętego kilograma. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 92. Kto sprzedaje sól po cenie innej od talonej przepisami,

podlega karze grzywny w wysokości od 50 do 100-krotnej różnicy ceny.

Art. 93. Kto narusza inne przepisy o monopo solnym,

podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział siódmy.

Naruszenie przepisów o monopolu zapałczanym i opodatkowaniu zapalniczek.

Art. 94. § 1. Kto bez zezwolenia wyrabia zapałki lub zapalniczki,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej opłaty monopolowej od wyrobionych przedmiotów.

§ 2. Jeżeli sprawca wyrabia inne przedmioty, objęte monopolem zapałczanym,

podlega karze grzywny od 50 do 10.000 złotych.

§ 3. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 95. Kto bez zgłoszenia wyrabia zapalniczki ze złota i srebra,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od wyrobionych zapalniczek. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 96. § 1. Kto wbrew przepisom o monopolu zapałczanym:

a) wydaje lub wyprowadza z pomieszczeń fabrycznych przedmioty, objęte przepisami o monopolu zapałczanym;

b) usuwa takie przedmioty z transportu, przeznaczonego za granicę lub na obszar W. M. Gdańska,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej opłaty monopolowej albo od 5 do 10-krotnego podatku od przedmiotów w ten sposób wydanych, wyprowadzonych lub usuniętych.

§ 2. Jeżeli czyn, określony w § 1, dotyczy przedmiotów monopolu zapałczanego, na które nie jest ustanowiona opłata monopolowa,

sprawca podlega karze grzywny od 50 do 5.000 złotych.

§ 3. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 97. § 1. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje przedmioty pochodzące z występku określonego w art. 94 — 96, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia,

podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnej opłaty monopolowej, albo od 2 do 4-krotnego podatku.

§ 2. Jeżeli przedmiot nie podlega opłacie ani podatkowi, wymierzyć należy karę grzywny od 20 do 5.000 złotych.

§ 3. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 98. Kto posiada w obrocie handlowym zapałki w opakowaniach, nie zaopatrzonych w przepisane oznaczenia,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej opłaty monopolowej od tych zapałek. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 99. Kto zbywa, nabywa lub posiada zapalniczki, nie zaopatrzone w znaczek podatkowy,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej opłaty monopolowej od tych zapalniczek. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 100. Kto posiada w obrocie handlowym kamyczki zapałowe w opakowaniach, nie zaopatrzonych w przepisane opaski,

podlega karze grzywny od 20 do 3.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 101. Kto nabywa, przechowuje lub transportuje przedmioty, objęte przepisami o monopolu zapałczanym, a pochodzące zza granicy lub z W. M. Gdańska, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia,

podlega, jeżeli nie wykaże, że zostały zgodnie z prawem wprowadzone do kraju, karom określonym w art. 49 lub 206.

Art. 102. Kto narusza inne przepisy o monopolu zapałczanym i opodatkowaniu zapalniczek,

podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział ósmy.

Naruszenie przepisów o monopolu loteryjnym.

Art. 103. § 1. Kto:

a) urządza lub prowadzi loterię bez zezwolenia;

b) uczestniczy na obszarze Państwa Polskiego w działalności loterii zagranicznej;

c) premiuje losami loteryjnymi inne tranzakcje;

d) sprzedaje losy loterii państwowej po cenie innej od oznaczonej na losie, albo na raty lub dniówki;

e) sprzedaje szanse wygrania z poszczególnego losu loterii państwowej,

podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 100 do 20.000 złotych.

§ 2. Jeżeli loteria, urządzona bez zezwolenia, przeznaczona była na cel społeczny, sprawca podlega karze grzywny od 20 do 2.000 złotych.

§ 3. W przypadkach, określonych w § 1 pkt a) — c), podlegają przepadkowi losy, dokumenty i urządzenia loteryjne, oraz wygrane, które na podstawie losów i dokumentów przypadają uczestnikom gry.

Art. 104. Kto bez zezwolenia trudni się zawodowo sprzedażą losów loterii państwowej,

podlega karze grzywny od 50 do 5.000 złotych. Losy nie sprzedane podlegają przepadkowi.

Art. 105. Kto powiększa kapitał gry loteryjnej ponad kwotę, wskazaną w zezwoleniu,

podlega karze grzywny od 2 do 5-krotnej uszczuplonej opłaty monopolowej.

Art. 106. Kto narusza inne przepisy o monopolu loteryjnym,

podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział dziewiąty.

Naruszenie przepisów o sztucznych środkach słodzących.

Art. 107. § 1. Kto bez zezwolenia lub wbrew warunkom zezwolenia wyrabia lub przerabia sztuczne środki słodzące,

podlega karze aresztu do roku i grzywny od 1.000 do 50.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Tym samym karom podlega, kto wbrew przepisom wydaje z wytwórni sztuczne środki słodzące.

Art. 108. § 1. Kto bez zezwolenia nabywa, przechowuje lub transportuje sztuczne środki słodzące, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia,

podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 500 do 5.000 złotych.

§ 2. Kary aresztu nie orzeka się w przypadku nabycia sztucznych środków słodzących u upoważnionego sprzedawcy.

§ 3. Kto mając zezwolenie na sprzedaż sztucznych środków słodzących, sprzedaje środki te osobie nie uprawnionej do ich nabycia,

podlega karze aresztu do miesiąca i grzywny od 100 do 5.000 złotych.

§ 4. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 109. Kto w przedsiębiorstwie używa bez zezwolenia sztucznych środków słodzących do wyrobu artykułów żywności,

podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 500 do 10.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 110. Kto narusza inne przepisy o sztucznych środkach słodzących,

podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział dziesiąty.

Naruszenie przepisów o opodatkowaniu piwa.

Art. 111. Kto wyrabia piwo bez zgłoszenia wytwórni władzy skarbowej,

podlega karze grzywny od 1.000 do 50.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 112. Kto:

a) uruchamia wytwórnię piwa przed zatwierdzeniem urządzeń przez władzę skarbową;

b) rozpoczyna w wytwórni prawnie uruchomionej warkę piwną przed potwierdzeniem zgłoszenia wyrobu przez władzę skarbową;

c) wyrabia piwo wbrew zarządzeniu władzy skarbowej o wstrzymaniu ruchu w browarze,

podlega karze grzywny od 500 do 10.000 złotych. Piwo, produkty do warki przygotowane podlegają przepadkowi.

Art. 113. § 1. Kto całej ilości wyrobionej brzeczki lub piwa nie zapisuje do właściwych ksiąg,
podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od nie zapisanej ilości.

§ 2. Przy wymiarze kary ilość brzeczki przyjmuje się za równą ilości piwa.

Art. 114. Kto przechowuje gotowe piwo w innych pomieszczeniach niż przeznaczone na ten cel,
podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od tak przechowywanego piwa. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 115. Kto wyrabia piwo, podlegające wyższej stopie podatkowej od zgłoszonego do wyrobu, i okoliczności tej nie uwidacznia we właściwych księgach,
podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej różnicy podatku od piwa wyrobionego a zgłoszonego.

Art. 116. § 1. Kto wbrew przepisom dodaje jakiekolwiek produkty do gotowego piwa lub brzeczki piwnej,
podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej różnicy podatku.

§ 2. Przy wymiarze kary ilość brzeczki przyjmuje się za równą ilości piwa.

Art. 117. Kto:

a) wydaje piwo z pomieszczeń browaru bez zapisania do właściwej księgi;

b) zmienia w użyciu cel, który stanowił podstawę do zwolnienia piwa od podatku;

c) usuwa podczas transportu piwo, od którego nie uiszczono podatku,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od piwa w ten sposób wydanego, użytego lub usuniętego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 118. § 1. Kto uszczupla podatek od piwa,
podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 111 — 117, karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku uszczuplonego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,
podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 119. Kto uszczupla podatek od ekstraktów do wyrobu piwa sposobem domowym,
podlega karze grzywny od 3 do 5-krotnego podatku uszczuplonego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 120. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje przedmioty pochodzące z występku określonego w art. 111 — 119, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia,
podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnego podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 121. Kto wbrew zarządzeniu władzy skarbowej wydaje piwo z browaru bez uprzedniego uiszczenia podatku,
podlega karze grzywny od 2 do 5-krotnej kwoty nie uiszczonego podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 122. Kto narusza inne przepisy o opodatkowaniu piwa,
podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział jedenasty.

Naruszenie przepisów o opodatkowaniu wina i miodu syconego (napojów winnych).

Art. 123. Kto wyrabia napoje winne bez zgłoszenia wytwórni władzy skarbowej,
podlega karze grzywny od 1.000 do 50.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 124. Kto:

a) uruchamia wytwórnię napojów winnych przed zatwierdzeniem urządzeń przez władzę skarbową;

b) rozpoczyna w wytwórni prawnie uruchomionej wyrób napojów winnych przed zatwierdzeniem zgłoszenia wyrobu przez władzę skarbową;

c) wyrabia napoje winne wbrew zarządzeniu władzy skarbowej o wstrzymaniu ruchu wytwórni,

podlega karze grzywny od 500 do 10.000 złotych. Napoje, produkty do ich wyrobu przygotowane podlegają przepadkowi.

Art. 125. § 1. Kto całej ilości wyrobionych napojów winnych lub półfabrykatów nie zapisuje do właściwych ksiąg,
podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od nie zapisanej ilości.

§ 2. Półfabrykaty uważa się za napoje winne tego gatunku, jaki zgłoszono do wyrobu.

Art. 126. § 1. Kto przechowuje napoje winne lub półfabrykaty w innych pomieszczeniach niż przeznaczone w wytwórni na ten cel,
podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od tak przechowywanych napojów. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Przepis art. 125 § 2 stosuje się tu odpowiednio.

Art. 127. Kto wypuszcza do wolnego obrotu lub posiada w celu dalszej odprzedaży butelki wina

musującego bez opasek podatkowych albo z opaskami używanymi lub uszkodzonymi,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 128. Kto:

a) odstępuje bez zgody władzy skarbowej innej osobie napoje winne zwolnione od podatku, a nabyte na podstawie zezwolenia dla siebie otrzymanego;

b) zmienia w użyciu cel, który stanowił podstawę do zwolnienia napojów winnych od podatku;

c) usuwa podczas transportu napoje winne, od których nie uiszczono podatku,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od napojów winnych w ten sposób odstąpionych, użytych lub usuniętych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 129. Kto wbrew przepisom podwyższa w napojach winnych zawartość alkoholu ponad normę, która była podstawą opodatkowania,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej różnicy podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 130. Kto bez zgłoszenia wyrabia do użytku we własnym gospodarstwie napoje winne w ilości ponad normę wolną od podatku,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od ilości wyrobionej ponad normę. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 131. § 1. Kto uszczupla podatek od napojów winnych,

podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 123 — 130, karze grzywny od 5 do 10-krotnego uszczuplonego podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,

podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 132. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje napoje winne pochodzące z występku określonego w art. 123 — 131, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia,

podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnego podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 133. Kto umyślnie zbywa, nabywa, przechowuje lub transportuje opaski podatkowe zdjęte z butelek z winem musującym,

podlega karze grzywny od 100 do 5.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 134. Kto narusza inne przepisy o opodatkowaniu napojów winnych,

podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział dwunasty.

Naruszenie przepisów o opodatkowaniu drożdży.

Art. 135. Kto bez zezwolenia wyrabia drożdże, podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 1.000 do 50.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 136. Kto:

a) uruchamia wytwórnię drożdży przed zatwierdzeniem urządzeń przez władzę skarbową;

b) rozpoczyna w wytwórni prawnie uruchomionej wyrób drożdży przed zatwierdzeniem zgłoszenia wyrobu przez władzę skarbową;

c) wyrabia drożdże wbrew zarządzeniu władzy skarbowej o wstrzymaniu ruchu wytwórni,

podlega karze grzywny od 500 do 10.000 złotych. Drożdże, produkty do ich wyrobu przygotowane podlegają przepadkowi.

Art. 137. Kto:

a) nie poddaje zważeniu lub nie zapisuje do właściwych ksiąg drożdży, które wyszły spod prasy;

b) przechowuje nie obanderolowane drożdże w innych pomieszczeniach niż przeznaczone na ten cel,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od drożdży nie zważonych, nie zapisanych lub niewłaściwie przechowywanych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 138. Kto wypuszcza do wolnego obrotu albo posiada w celu dalszej odprzedaży:

a) drożdże w stanie płynnym lub nie sformowanym;

b) drożdże w stanie sformowanym, lecz bez opasek podatkowych, albo z opaskami używanymi lub uszkodzonymi,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 139. Kto:

a) odstępuje bez zgody władzy skarbowej innej osobie drożdże zwolnione od podatku, a nabyte na podstawie zezwolenia dla siebie otrzymanego;

b) zmienia w użyciu cel, który stanowił podstawę do zwolnienia drożdży od podatku;

c) usuwa podczas transportu drożdże, od których nie uiszczono podatku,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od drożdży w ten sposób odstąpionych, użytych lub usuniętych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 140. § 1. Kto uszczupla podatek od drożdży,

podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 135 — 139, karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku uszczuplonego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 141. Kto dodaje do drożdży mączkę (skrobię), drożdże piwne lub jakiekolwiek inne surogaty,

podlega karze grzywny od 100 do 5.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 142. Kto zbywa, nabywa, przechowuje lub transportuje używane opaski podatkowe, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia,

podlega karze grzywny od 100 do 5.000 złotych. Opaski podlegają przepadkowi.

Art. 143. Kto sprzedaje drożdże po cenie innej od ustalonej przepisami,

podlega karze grzywny od 50 do 100-krotnej różnicy ceny.

Art. 144. Kto narusza inne przepisy o opodatkowaniu drożdży,

podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział trzynasty.

Naruszenie przepisów o opodatkowaniu kwasu octowego.

Art. 145. Kto bez zezwolenia wyrabia lub oczyszcza kwas octowy,

podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 1.000 do 50.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 146. Kto:

a) uruchamia wytwórnię lub zakład oczyszczania kwasu octowego przed zatwierdzeniem urządzeń przez władzę skarbową;

b) rozpoczyna w wytwórni lub w zakładzie oczyszczania, prawnie uruchomionych, wyrób lub oczyszczanie kwasu octowego przed złożeniem władzy skarbowej zawiadomienia o wyrobie lub o oczyszczaniu;

c) wyrabia lub oczyszcza kwas octowy wbrew zarządzeniu władzy skarbowej o wstrzymaniu ruchu wytwórni lub zakładu,

podlega karze grzywny od 500 do 10.000 złotych. Kwas, produkty do jego wyrobu przygotowane podlegają przepadkowi.

Art. 147. Kto:

a) nie poddaje zważeniu lub nie zapisuje do właściwych ksiąg wyrobionego lub oczyszczonego kwasu octowego;

b) przechowuje kwas octowy w innych pomieszczeniach niż przeznaczone na ten cel,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od kwasu octowego nie zważonego, nie zapisanego lub niewłaściwie przechowywanego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 148. Kto:

a) odstępuje bez zgody władzy skarbowej innej osobie kwas, zwolniony od podatku, a nabyty na podstawie zezwolenia dla siebie otrzymanego;

b) zmienia w użyciu cel, który stanowił podstawę do zwolnienia kwasu octowego od podatku;

c) usuwa podczas transportu kwas, od którego nie uiszczono podatku,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od kwasu octowego w ten sposób odstąpionego, użytego lub usuniętego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 149. § 1. Kto uszczupla podatek od kwasu octowego,

podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 145 — 148, karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku uszczuplonego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 150. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje kwas octowy pochodzący z występku określonego w art. 145 — 149, albo pomaga do jego zbycia lub ukrycia,

podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnego podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 151. Kto narusza przepisy o rozlewie kwasu octowego,

podlega karze grzywny od 50 do 5.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 152. Kto narusza inne przepisy o opodatkowaniu kwasu octowego,

podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział czternasty.

Naruszenie przepisów o opodatkowaniu kwasu węglowego.

Art. 153. Kto wyrabia kwas węglowy bez zgłoszenia wytwórni władzy skarbowej,

podlega karze grzywny od 1.000 do 50.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 154. Kto:

a) uruchamia wytwórnię kwasu węglowego przed zatwierdzeniem urządzeń przez władzę skarbową;

b) rozpoczyna w wytwórni prawnie uruchomionej wyrób kwasu węglowego przed złożeniem władzy skarbowej zawiadomienia o wyrobie;

c) wyrabia kwas węglowy wbrew zarządzeniu władzy skarbowej o wstrzymaniu ruchu wytwórni,

podlega karze grzywny od 500 do 10.000 złotych. Kwas, produkty do wyrobu jego przygotowane podlegają przepadkowi.

Art. 155. Kto:

a) nie poddaje zważeniu lub nie zapisuje do właściwych ksiąg wyrobionego kwasu węglowego;

b) przechowuje kwas węglowy w innych pomieszczeniach niż przeznaczone na ten cel,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od kwasu węglowego nie zważonego, nie zapisanego lub niewłaściwie przechowywanego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 156. Kto:

a) odstępuje bez zgody władzy skarbowej innej osobie kwas zwolniony od podatku, a nabyty na podstawie zezwolenia dla siebie otrzymanego;

b) zmienia w użyciu cel, który stanowił podstawę do zwolnienia kwasu węglowego od podatku;

c) usuwa podczas transportu kwas, od którego nie uiszczono podatku,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od kwasu węglowego w ten sposób odstąpionego, użytego lub usuniętego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 157. § 1. Kto uszczupla podatek od kwasu węglowego,

podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 153 — 156, karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku uszczuplonego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 158. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje kwas węglowy pochodzący z występku określonego w art. 153 — 157, albo pomaga do jego zbycia lub ukrycia,

podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnego podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 159. Kto narusza zakaz używania do wyrobu napojów gazowanych innego kwasu węglowego niż skroplonego z butli stalowych,

podlega karze grzywny od 100 do 5.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 160. Kto narusza inne przepisy o opodatkowaniu kwasu węglowego,

podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział piętnasty.

Naruszenie przepisów o opodatkowaniu cukru (cukru i cukru skrobiowego).

Art. 161. § 1. Kto:

a) wyrabia cukier bez zgłoszenia wytwórni władzy skarbowej,

b) odkaża cukier lub osłabia działanie środka skażającego,

podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 1.000 do 50.000 złotych.

§ 2. Jeżeli cukier wyrabiano sposobem domowym i do własnego użytku, sprawca podlega karze grzywny od 10 do 5.000 złotych.

§ 3. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 162. Kto:

a) uruchamia wytwórnię cukru przed zatwierdzeniem urządzeń przez władzę skarbową;

b) rozpoczyna w wytwórni prawnie uruchomionej wyrób cukru przed złożeniem władzy skarbowej zawiadomienia o wyrobie;

c) wyrabia cukier wbrew zarządzeniu władzy skarbowej o wstrzymaniu ruchu wytwórni,

podlega karze grzywny od 500 do 10.000 złotych. Cukier, produkty do wyrobu jego przygotowane podlegają przepadkowi.

Art. 163. Kto:

a) nie poddaje zważeniu lub nie zapisuje do właściwych ksiąg wyrobionego cukru;

b) przechowuje cukier w innych pomieszczeniach niż przeznaczone na ten cel,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od cukru nie zważonego, nie zapisanego lub niewłaściwie przechowywanego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 164. Kto:

a) odstępuje bez zgody władzy skarbowej innej osobie cukier, zwolniony od podatku, a nabyty na podstawie zezwolenia dla siebie otrzymanego;

b) zmienia w użyciu cel, który stanowił podstawę do zwolnienia cukru od podatku;

c) usuwa podczas transportu cukier, od którego nie uiszczono podatku,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od cukru w ten sposób odstąpionego, użytego lub usuniętego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 165. § 1. Kto uszczupla podatek od cukru,

podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 161 — 164, karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku uszczuplonego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 166. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje cukier pochodzący z występku określonego w art. 161 — 165, albo pomaga do jego zbycia lub ukrycia,

podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnego podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 167. Kto przez zgłoszenie nieprawdziwych danych o wywozie przetworów cukrowych za granicę lub na obszar W. M. Gdańska naraża Skarb Państwa na nienależny zwrot podatku od cukru,

podlega karze grzywny od 10 do 20-krotnej kwoty podatku bezprawnie żądanej lub otrzymanej.

Art. 168. Kto narusza inne przepisy o opodatkowaniu cukru,

podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział szesnasty.

Naruszenie przepisów o opodatkowaniu olejów mineralnych.

Art. 169. Kto bez zezwolenia wyrabia oleje mineralne,

podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 1.000 do 50.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 170. Kto uruchamia wytwórnię olejów mineralnych przed zatwierdzeniem urządzeń przez władzę skarbową,

podlega karze grzywny od 500 do 10.000 złotych.

Przetwory, ropa i gaz podlegają przepadkowi.

Art. 171. Kto całej ilości wyrobionych olejów mineralnych nie zapisuje do właściwych ksiąg,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od nie zapisanej ilości.

Art. 172. Kto:

a) odstępuje bez zgody władzy skarbowej oleje mineralne zwolnione całkowicie lub częściowo od podatku, a nabyte na podstawie zezwolenia dla siebie otrzymanego;

b) zmienia w użyciu cel, który stanowił podstawę do zwolnienia olejów mineralnych od podatku w całości lub w części;

c) usuwa podczas transportu oleje mineralne, od których nie uiszczono podatku,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego całkowitego lub częściowego podatku od olejów mineralnych w ten sposób odstąpionych, użytych lub usuniętych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 173. Kto poza wytwórnią zmienia przez mieszanie pierwotne właściwości olejów mineralnych, które stanowiły podstawę opodatkowania,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej różnicy podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 174. § 1. Kto uszczupla podatek od olejów mineralnych,

podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 169 — 173, karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku uszczuplonego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 175. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje oleje mineralne pochodzące z występku określonego w art. 169 — 174, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia,

podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnego podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 176. Kto narusza inne przepisy o opodatkowaniu olejów mineralnych,

podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział siedemnasty.

Naruszenie przepisów o opodatkowaniu tłuszczów.

Art. 177. Kto wyrabia tłuszcze bez zgłoszenia wytwórni władzy skarbowej,

podlega karze grzywny od 1.000 do 50.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 178. Kto:

a) uruchamia wytwórnię tłuszczów przed zatwierdzeniem urządzeń przez władzę skarbową;

b) rozpoczyna w wytwórni prawnie uruchomionej wyrób tłuszczów przed złożeniem władzy skarbowej zawiadomienia o wyrobie;

c) wyrabia tłuszcze wbrew zarządzeniu władzy skarbowej o wstrzymaniu ruchu wytwórni,

podlega karze grzywny od 500 do 10.000 złotych. Tłuszcze i produkty do ich wyrobu przygotowane podlegają przepadkowi.

Art. 179. Kto:

a) nie poddaje zważeniu lub nie zapisuje do właściwych ksiąg wyrobionych tłuszczów;

b) przechowuje tłuszcze w innych pomieszczeniach niż przeznaczone w wytwórni na ten cel,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od tłuszczów nie zważonych, nie zapisanych lub niewłaściwie przechowywanych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 180. Kto usuwa podczas transportu tłuszcze, od których nie uiszczono podatku,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od tłuszczów w ten sposób usuniętych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 181. § 1. Kto uszczupla podatek od tłuszczów,

podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 177 — 180, karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku uszczuplonego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,
podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 182. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje tłuszcze pochodzące z występku określonego w art. 177 — 181, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia,
podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnego podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 183. Kto wprowadza do obrotu handlowego lub w obrocie tym posiada tłuszcze, nie odpowiadające przepisom,
podlega karze grzywny od 100 do 3.000 złotych. Tłuszcze podlegają przepadkowi.

Art. 184. Kto narusza inne przepisy o opodatkowaniu tłuszczów,
podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział osiemnasty.

Naruszenie przepisów o opłacie od kart do gry.

Art. 185. Kto uszczupla opłatę od kart do gry,
podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej uszczuplonej opłaty. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 186. Kto narusza inne przepisy o opłacie od kart do gry,
podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział dziewiętnasty.

Naruszenie przepisów o opodatkowaniu węgla.

Art. 187. W zakresie naruszenia przepisów o opodatkowaniu węgla stosuje się odpowiednio przepisy art. 185 i 186.

Art. 188. Kto zmienia w użyciu cel, który stanowił podstawę zwolnienia węgla od podatku,
podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku uszczuplonego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Rozdział dwudziesty.

Naruszenie przepisów o opłatach od wyrobu, przerobu, oczyszczania, magazynowania i sprzedaży artykułów monopolowych lub podlegających podatkowi (opłaty patentowe).

Art. 189. Kto prowadzi przedsiębiorstwo, nie uiściwszy przepisanej opłaty patentowej,
podlega karze grzywny od ½ do 2-krotnej opłaty nie uiszczonej.

Art. 190. Kto uiszcza opłatę patentową po terminie przepisem określonym, lecz przed wszczęciem postępowania karnego, albo kto narusza inne przepisy o opłatach patentowych,
podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział dwudziesty pierwszy.

Naruszenie przepisów o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej.

Art. 191. § 1. Kto wykracza przeciw przepisom o obowiązku zatrzymywania w magazynach cukrowni określonych ilości cukru,
podlega karze grzywny od 50 do 100 złotych od każdego rozpoczętego kwintala brakującego zapasu cukru.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli brakujący zapas nie przekracza ubytku wolnego od opodatkowania w myśl przepisów o podatku spożywczym od cukru.

Art. 192. Kto przekracza wyznaczone kontyngenty wywozowe cukru,
podlega karze grzywny od 50 do 100 złotych od każdego rozpoczętego kwintala cukru, wypuszczonego do obrotu ponad kontyngent.

Art. 193. Kto sprzedaje cukier po cenie wyższej od ustanowionej przepisami,
podlega karze grzywny od 50 do 100-krotnej różnicy ceny.

Art. 194. Kto narusza przepisy:

a) o warunkach dysponowania przez cukrownie cukrem, nie objętym kontyngentem wewnętrznym;

b) o opłatach specjalnych związanych z gospodarką cukrową;

c) o zaliczaniu cukru surowego na pokrycie kontyngentów i zapasów cukru, oraz o przeliczaniu cukru surowego na cukier biały;

d) o warunkach, jakim powinien odpowiadać cukier wprowadzony do obrotu oraz jego opakowanie,

podlega karze grzywny od 100 do 50.000 złotych.

Art. 195. Kto narusza inne przepisy o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej,
podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział dwudziesty drugi.

Naruszenie przepisów o obrocie papierami premiowymi.

Art. 196. Kto uczestniczy w niedozwolonych tranzakcjach obcokrajowymi papierami premiowymi,
podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 500 do 50.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 197. Kto bez zezwolenia sprzedaje papiery premiowe,

podlega karze grzywny od 100 do 10.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 198. Kto:

a) sprzedaje szanse wygrania na poszczególne papiery premiowe;

b) premiuje takimi papierami inne tranzakcje, podlega karze grzywny od 100 do 5.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 199. Kto narusza inne przepisy o obrocie papierami premiowymi,

podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział dwudziesty trzeci.

Naruszenie przepisów o obrocie towarowym z Wolnym Miastem Gdańskiem.

Art. 200. Kto wprowadza do Państwa Polskiego z W. M. Gdańska towary, od których cło zostało uszczuplone, albo które weszły w W. M. Gdańsku do wolnego obrotu z naruszeniem ograniczeń przywozowych,

podlega karom określonym w art. 44 — 48.

Art. 201. Kto wprowadza do Państwa Polskiego z W. M. Gdańska towary, odprawione w obrocie uszlachetniającym na zasadzie wyjątkowych przepisów obowiązujących na terenie W. M. Gdańska,

podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnej kwoty uszczuplonego cła, obliczonego od tych towarów według stanu, w jakim do Polski nadeszły. Towar podlega przepadkowi.

Art. 202. Kto wprowadza do Państwa Polskiego z W. M. Gdańska towary, sprowadzone zza granicy celnej i przeznaczone do spożycia lub użycia na terenie W. M. Gdańska na zasadzie umów lub przepisów specjalnych ustanawiających ulgi dla obszaru gdańskiego,

podlega karze grzywny od 1 do 2-krotnej wartości towaru. Towar podlega przepadkowi.

Art. 203. § 1. Kto z uchyleniem się od postępowania przekazowego wprowadza do Państwa Polskiego z obszaru W. M. Gdańska towary, objęte w Polsce monopolem, albo podlegające opłacie monopolowej lub podatkom spożywczym,

podlega karze grzywny od 4 do 8-krotnej opłaty monopolowej lub podatku od tych towarów.

§ 2. Jeżeli na towary, objęte w Polsce monopolem, nie jest ustanowiona opłata monopolowa,

wymierza się grzywnę od 100 do 5.000 złotych.

§ 3. Przepis § 1 stosuje się do towarów, które zostały wytworzone na obszarze W. M. Gdańska, jak i do tych, które zostały wprowadzone prawnie do obrotu na obszarze Wolnego Miasta.

§ 4. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 204. Kto z uchyleniem się od postępowania przekazowego wprowadza do Państwa Polskiego z obszaru W. M. Gdańska sztuczne środki słodzące, wytworzone lub dopuszczone do wolnego obrotu na tym obszarze,

podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 2 do 5-krotnej wartości sztucznych środków słodzących. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 205. Kto naraża Skarb Państwa na uszczuplenie opłaty monopolowej lub podatku spożywczego od towarów przywożonych z W. M. Gdańska w postępowaniu przekazowym,

podlega karze grzywny od 4 do 8-krotnej uszczuplonej opłaty monopolowej lub podatku spożywczego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 206. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje towar pochodzący z występku określonego w art. 201 — 205, albo pomaga do jego zbycia lub ukrycia,

podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 62 § 2 lub 101, karze grzywny od 2 do 4-krotnej opłaty monopolowej, albo od 2 do 4-krotnego podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 207. Kto narusza inne przepisy o obrocie towarowym z W. M. Gdańskiem,

podlega karze pieniężnej porządkowej.

CZĘŚĆ II.

POSTĘPOWANIE KARNE SKARBOWE.

DZIAŁ I.

PRZEPISY OGÓLNE.

Art. 208. § 1. Postępowanie w sprawach o przestępstwa podlegające prawu niniejszemu odbywa się według poniższych przepisów.

§ 2. Przepisy te stosuje się również do osób podlegających lub poddanych sądownictwu wojskowemu.

Art. 209. § 1. Orzecznictwo sprawują:

a) sądy powszechne — w sprawach o występki skarbowe, zagrożone zasadniczą karą pozbawienia wolności;

b) władze skarbowe — w sprawach o pozostałe przestępstwa skarbowe.

§ 2. W razie zbiegu przestępstwa podlegającego właściwości sądu z przestępstwem podlegającym właściwości władz skarbowych, każda z tych władz orzeka w zakresie swej właściwości.

Art. 210. Sprawy, określone w art. 209 § 1 lit. b) należą jednak do wyłącznej właściwości sądów:

1) jeżeli przez jeden i ten sam czyn naruszono, prócz przepisów uzasadniających właściwość

władz skarbowych, również inne przepisy, których naruszenie podlega ściganiu sądowemu (zbieg ustaw);

2) jeżeli oskarżony w sprawie jest nieletni;

3) jeżeli zachodzą wątpliwości co do poczytalności oskarżonego;

4) jeżeli sąd zastosował środek zapobiegawczy wobec oskarżonego;

5) jeżeli władza skarbowa II instancji za zezwoleniem Ministra Skarbu przekaże sprawę do postępowania sądowego.

Art. 211. Sąd właściwy na podstawie przepisów art. 209 i 210 dla jednego z oskarżonych staje się właściwy dla współoskarżonych, choćby wobec nich nie zachodziły okoliczności uzasadniające właściwość sądową.

Art. 212. Sąd nie przestaje być właściwym, choćby w toku postępowania sądowego odpadły przyczyny uzasadniające początkowo tę właściwość.

Art. 213. § 1. Orzeczenie wydane przez władzę skarbową względem osoby, która w danej sprawie podlega orzecznictwu sądów, jest z mocy prawa nieważne.

§ 2. Nieważność stwierdza postanowieniem sąd z własnej inicjatywy lub na wniosek stron.

Art. 214. § 1. Władza skarbowa jest właściwa do prowadzenia dochodzeń także w sprawach, których rozpoznanie należy do właściwości sądów.

§ 2. W sprawach należących do właściwości sądu, o wszczęciu dochodzeń zawiadamia się właściwego prokuratora, który może objąć dochodzenie i prowadzić je bądź bezpośrednio, bądź za pośrednictwem policji, władz skarbowych lub ich organów wykonawczych.

§ 3. Jeżeli sąd zastosował środek zapobiegawczy, prokurator z mocy prawa obejmuje dochodzenie.

§ 4. Objęcie dochodzenia przez prokuratora wyłącza właściwość władzy skarbowej.

Art. 215. Osoba odpowiedzialna posiłkowo (art. 30) lub zastępczo (art. 34) korzysta w toku całego postępowania z uprawnień służących oskarżonemu, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Art. 216. § 1. Osoba trzecia może dochodzić swych roszczeń do przedmiotów, podlegających zajęciu lub przepadkowi w drodze postępowania, określonego prawem niniejszym (interwencja).

§ 2. Niezgłoszenie interwencji powoduje wygaśnięcie praw osoby trzeciej do powyższych przedmiotów, chyba że osoba ta w procesie cywilnym przeciw Skarbowi Państwa wykaże, iż bez własnej winy nie mogła zgłosić interwencji we właściwym czasie. W tym przypadku odpowiedzialność Skarbu Państwa ocenia się według przepisów kodeksu zobowiązań o niesłusznym zbogaceniu.

§ 3. Powództwo, przewidziane w § 2, musi być wytoczone w ciągu trzech miesięcy licząc od dnia, w którym powód dowiedział się o prawomocnym orzeczeniu o przepadku, nie później jednak jak przed upływem lat dwóch od prawomocności tego orzeczenia.

Art. 217. § 1. Na rachunek budżetu Ministerstwa Skarbu wpływają kwoty:

a) z kar nakładanych przez władze skarbowe;

b) ze sprzedaży przedmiotów, niezależnie od tego czy ich przepadek orzekł sąd lub władza skarbowa.

§ 2. Na rachunek budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości wpływają kwoty z grzywien i kar pieniężnych nakładanych przez sądy.

DZIAŁ II.

POSTĘPOWANIE PRZED WŁADZAMI SKARBOWYMI.

Rozdział pierwszy.

Właściwość.

Art. 218. § 1. Władza skarbowa I instancji rozpoznaje sprawy:

a) o wykroczenia skarbowe;

b) o występki skarbowe, jeżeli najwyższa zasadnicza kara grzywny grożąca za dany czyn nie przekracza 3.000 złotych.

§ 2. Minister Skarbu może w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w drodze rozporządzeń zmieniać powyższą granicę dla całego Państwa lub dla jego części.

Art. 219. Władze skarbowe II instancji rozpoznają:

a) sprawy o występki skarbowe, nie należące do właściwości władz skarbowych I instancji;

b) sprawy, w których dochodzenie prowadziły władze skarbowe II instancji;

c) środki odwoławcze od orzeczeń i postanowień władz skarbowych I instancji.

Art. 220. Minister Skarbu określa w drodze rozporządzeń, które z władz skarbowych I i II instancji uprawnione są do orzecznictwa.

Art. 221. Minister Skarbu rozpoznaje środki odwoławcze od orzeczeń i postanowień władz skarbowych II instancji oraz orzeka w innych przypadkach wskazanych w prawie niniejszym.

Art. 222. § 1. Właściwą miejscowo jest przede wszystkim władza skarbowa okręgu, w którym przestępstwo popełniono.

§ 2. Przestępstwo uważa się za popełnione w tym miejscu, gdzie wykonano działanie przestępne, albo gdzie skutek przestępny nastąpił lub według zamiaru sprawcy miał nastąpić.

§ 3. Jeżeli przestępstwo popełniono w okręgu kilku władz skarbowych, właściwą jest ta z nich, która najpierw wszczęła postępowanie.

Art. 223. § 1. Jeżeli w chwili wszczęcia postępowania nie można ustalić miejsca popełnienia przestępstwa, właściwą jest władza skarbowa okręgu, w którym oskarżony mieszka.

§ 2. Gdy miejsce zamieszkania oskarżonego na obszarze Państwa Polskiego nie jest znane, właściwą jest władza skarbowa okręgu, w którym przestępstwo wykryto.

Art. 224. § 1. Jeżeli w chwili wszczęcia sprawy nie można ustalić właściwości władz skarbowych na podstawie art. 222 i 223, albo jeżeli ważne względy za tym przemawiają, Minister Skarbu wyznacza władzę skarbową, która ma sprawę rozpoznać.

§ 2. Powyższe uprawnienie może Minister Skarbu przelewać na władzę skarbową II instancji.

Art. 225. Władza skarbowa miejscowo właściwa dla sprawców przestępstwa jest również właściwa dla podżegaczy, pomocników oraz innych osób, których działanie przestępne pozostaje w ścisłym związku z działaniem sprawcy, jeżeli postępowanie przeciw nim toczy się jednocześnie.

Art. 226. § 1. Jeżeli tę samą osobę oskarżono o kilka przestępstw skarbowych, a sprawy należą do właściwości różnych władz skarbowych tego samego rodzaju i tego samego rzędu, właściwą jest władza, która najpierw wszczęła postępowanie.

§ 2. Jeżeli sprawy należą do właściwości władz skarbowych różnego rodzaju lub różnego rzędu, każda z władz orzeka odrębnie w zakresie swej właściwości.

Art. 227. § 1. Władza skarbowa właściwa według art. 225 i 226 może wyłączyć sprawę co do danego oskarżonego lub danego przestępstwa, jeśli uzna, że odrębne jej rozpoznanie przyczyni się do uproszczenia lub przyśpieszenia postępowania.

§ 2. Wyłączona sprawa przechodzi do władzy właściwej według zasad ogólnych.

Art. 228. § 1. Orzeczenie wydane przez władzę skarbową niższego rzędu lub innego rodzaju z obrazą przepisów o właściwości rzeczowej jest z mocy prawa nieważne.

§ 2. Orzeczenie władzy skarbowej wyższego rzędu, wydane w zakresie działania władzy skarbowej tego samego rodzaju, lecz niższego rzędu, nie jest z tego powodu nieważne.

Art. 229. § 1. Do prowadzenia dochodzenia właściwe są władze skarbowe I instancji oraz organa wykonawcze władz skarbowych wedle zasad, które ustalą rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości.

§ 2. W sprawach wyjątkowego znaczenia prowadzenie dochodzeń może objąć władza skarbowa II instancji.

Rozdział drugi.

Wyłączenie urzędnika.

Art. 230. § 1. Urzędnik powinien się wyłączyć od jakiegokolwiek udziału w prowadzeniu sprawy:

1) jeżeli sprawa dotyczy go bezpośrednio;

2) jeżeli jest małżonkiem oskarżonego, odpowiedzialnego posiłkowo lub zastępczo, interwenienta, albo ich pełnomocnika lub obrońcy;

3) jeżeli jest krewnym lub powinowatym w linii prostej bez ograniczenia, a w linii bocznej aż do stopnia między dziećmi rodzeństwa osób wymienionych w pkt 2), albo jeżeli jest związany z jedną z tych osób z tytułu przysposobienia lub kurateli;

4) jeżeli brał udział w sprawie jako pełnomocnik lub obrońca oskarżonego, odpowiedzialnego posiłkowo lub zastępczo albo interwenienta;

5) jeżeli w niższej instancji brał udział w wydaniu zaskarżonego rozstrzygnięcia.

§ 2. Powody wyłączenia trwają nawet po ustaniu uzasadniającego je małżeństwa, przysposobienia, opieki lub kurateli.

§ 3. Urzędnik powinien się wyłączyć od przeprowadzenia czynności, określonych w rozdziale VIII oraz od udziału w rozstrzyganiu sprawy, jeżeli w tej samej sprawie był przesłuchany jako świadek lub biegły, albo jeżeli był świadkiem czynu, o który sprawa się toczy.

Art. 231. Niezależnie od przyczyn wymienionych w art. 230, bezpośredni przełożony wyłącza urzędnika na jego własne żądanie lub na wniosek strony, jeżeli pomiędzy nim a stroną zachodzi stosunek osobisty tego rodzaju, że mógłby wywołać wątpliwość co do jego bezstronności.

Rozdział trzeci.

Rozstrzygnięcia, doręczenia, terminy.

Art. 232. § 1. Władza skarbowa wydaje rozstrzygnięcia w postaci orzeczeń i postanowień.

§ 2. Orzeczeniem jest rozstrzygnięcie władzy skarbowej, stanowiące o winie, karze albo środku zabezpieczającym.

§ 3. Wszelkie inne rozstrzygnięcia są postanowieniami.

§ 4. W kwestiach nie wymagających rozstrzygnięcia władzy skarbowej — kierownik tej władzy lub przełożony organu wykonawczego władz skarbowych wydaje zarządzenia.

Art. 233. § 1. Każde rozstrzygnięcie powinno zawierać nazwę władzy, wymienienie osoby, do której jest skierowane, datę, osnowę, powołanie się na podstawę prawną, podpis i pieczęć władzy oraz wskazanie terminu i trybu zaskarżenia.

§ 2. Władza skarbowa oznajmia swoje rozstrzygnięcia stronom przez doręczenie odpisu.

Art. 234. Przeciw orzeczeniom władzy skarbowej służą środki obrony przewidziane w art. 276, 295 i 296.

Art. 235. § 1. Na postanowienia władzy skarbowej służy zażalenie do jednej bezpośrednio wyższej instancji skarbowej, jeżeli prawo niniejsze inaczej nie stanowi. Termin do zażalenia wynosi siedem dni i jest zawity.

§ 2. Zażalenie nie wstrzymuje wykonania postanowienia, lecz władza, która wydała postanowienie lub władza odwoławcza może wstrzymać wykonanie.

§ 3. Poza tym do zakładania i rozstrzygania zażaleń stosuje się odpowiednio przepis art. 239 §§ 2 i 3.

Art. 236. Rozstrzygnięcia odwoławcze władzy skarbowej oraz rozstrzygnięcia Ministra Skarbu wydane w wykonaniu nadzoru służbowego są ostateczne i nie ulegają zaskarżeniu do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Art. 237. § 1. Oczywiste omyłki pisarskie i rachunkowe w rozstrzygnięciu można zawsze sprostować.

§ 2. Postanowienie sprostowania podpisuje się w ten sam sposób jak akt ulegający sprostowaniu.

Art. 238. § 1. Jeżeli strona ustanowi pełnomocnika lub obrońcę, który złoży pełnomocnictwo pisemne, odpisy rozstrzygnięć należy jemu doręczać.

§ 2. Jeżeli strona pozostaje pod opieką lub kuratelą, doręczenia powinny nastąpić do rąk prawnego zastępcy strony.

§ 3. Jeżeli miejsce zamieszkania strony jest nieznane a dochodzenie w celu ustalenia tego miejsca nie dało wyniku — można zarządzić publiczne doręczenie sposobem, który ustali rozporządzenie Ministra Skarbu.

§ 4. Poza tym do doręczeń mają odpowiednie zastosowanie przepisy kodeksu postępowania karnego.

Art. 239. § 1. Jeżeli prawo niniejsze inaczej nie stanowi, do biegu i sposobu obliczania terminu stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego.

§ 2. Wniosek o przywrócenie terminu do założenia środka odwoławczego składa się władzy, która wydała zaskarżone rozstrzygnięcie.

§ 3. Jeżeli władza ta uważa wniosek za zasadny, to sama się do niego przychyla, w przeciwnym razie przesyła go władzy właściwej do rozpoznania środka, która o wniosku rozstrzyga ostatecznie.

Rozdział czwarty.

Dochodzenie. Przepisy ogólne.

Art. 240. § 1. Dochodzenie prowadzi władza skarbowa oraz jej organa wykonawcze według zasad i w granicach uprawnień ustalanych w rozporządzeniach Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości.

§ 2. Do wydawania postanowień w toku dochodzenia uprawnione są jedynie właściwe władze skarbowe.

Art. 241. § 1. Na żądanie władzy skarbowej właściwej miejscowo do przeprowadzenia dochodzenia obowiązane są władze skarbowe innych okręgów dokonywać poszczególnych czynności.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do organów wykonawczych władz skarbowych.

Art. 242. § 1. Policja państwowa działa w zakresie ścigania przestępstw skarbowych w zastępstwie nieobecnych organów skarbowych, zawiadamiając bezzwłocznie o wykryciu przestępstwa i przedsięwziętych czynnościach właściwą władzę skarbową, a w sprawach, należących do właściwości sądowej, nadto właściwego prokuratora.

§ 2. W dochodzeniach prowadzonych przeciw żołnierzom w służbie czynnej obowiązki określone w § 1 ciążą przede wszystkim na żandarmerii wojskowej.

Art. 243. § 1. Władze państwowe cywilne i wojskowe jako też władze samorządowe są obowiązane do pomocy władzom skarbowym.

§ 2. Władze te, dowiedziawszy się o popełnieniu przestępstwa skarbowego, mają obowiązek donieść o nim władzy skarbowej i poczynić w miarę możności i potrzeby kroki, aby zabezpieczyć dowody i przedmioty przestępstwa oraz uniemożliwić ucieczkę przestępcy.

Art. 244. § 1. W sprawach, należących do właściwości sądowej, władze skarbowe lub ich organa wykonawcze, zawiadamiają o wszczęciu dochodzenia właściwego prokuratora, nie przerywając swoich czynności.

§ 2. Jeżeli prokurator obejmie dochodzenie (art. 214 §§ 2 i 3), należy przekazać mu akta sprawy i wykonać zlecone czynności.

§ 3. W przypadku przewidzianym w § 2 — do prowadzenia dochodzenia mają wyłączne zastosowanie przepisy kodeksu postępowania karnego, przy czym władzom skarbowym oraz ich organom wykonawczym służą wtedy uprawnienia policji państwowej.

Art. 245. § 1. Jeżeli prokurator nie obejmie dochodzenia, należy dochodzenie ukończyć, po czym przekazać mu akta sprawy za pośrednictwem właściwej władzy skarbowej.

§ 2. Przekazanie sprawy nie zwalnia władz skarbowych i jej organów wykonawczych od obowiązku udzielenia władzom sądowym żądanych wyjaśnień i przeprowadzenia na zlecenie prokuratora uzupełniającego dochodzenia.

Rozdział piąty.

Rewizja i zatrzymanie rzeczy.

Art. 246. § 1. Władze skarbowe oraz ich organa wykonawcze uprawnione do przeprowadzania dochodzeń są upoważnione do dokonywania rewizji

domowych i osobistych oraz do zatrzymywania rzeczy.

§ 2. Do czynności tych stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego ze zmianami przewidzianymi w poniższych przepisach.

Art. 247. § 1. Rewizji dokonywa się na podstawie pisemnego polecenia władz skarbowych uprawnionych do orzecznictwa.

§ 2. Inne władze skarbowe oraz funkcjonariusze organów wykonawczych władz skarbowych mogą wydawać polecenia rewizji tylko w przypadkach nie cierpiących zwłoki oraz w obrębie pasa granicznego.

§ 3. Władze oraz kategorie funkcjonariuszów, uprawnione do wydawania poleceń rewizji w granicach § 2, określą rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 248. W razie ujęcia przestępcy na gorącym uczynku lub w bezpośrednim pościgu wolno dokonać rewizji bez pisemnego polecenia pod warunkiem doniesienia o niej przełożonej władzy.

Art. 249. § 1. Na przedmioty odebrane w trybie art. 152 i 153 kodeksu postępowania karnego wydaje się pokwitowanie.

§ 2. Do zatwierdzenia odebrania przedmiotów (art. 153 § 2 k. p. k.) uprawniona jest właściwa władza skarbowa, a w obrębie pasa granicznego — także władze uprawnione do wydawania poleceń rewizji (art. 247 § 3).

§ 3. Sankcje wymienione w art. 154 kodeksu postępowania karnego stosuje sąd grodzki na wniosek władzy, prowadzącej dochodzenie.

Art. 250. § 1. Jeżeli oskarżony mieszka za granicą lub nie ma stałego miejsca zamieszkania można na zabezpieczenie grożącej mu grzywny i innych świadczeń pieniężnych zająć wszelkie przedmioty, będące jego własnością.

§ 2. Przedmioty, stanowiące niezbędne narzędzia pracy zawodowej, z wyjątkiem środków przewozowych, oraz przedmioty niezbędnego użytku nie podlegają zajęciu na zabezpieczenie kary.

§ 3. Jeżeli zajęcie nastąpiło nie na podstawie postanowienia władzy skarbowej — stosuje się odpowiednio przepis art. 249 § 2.

Art. 251. § 1. O zajęciu przedmiotów należy zawiadomić osoby mogące rościć sobie do nich prawa ze wskazaniem, że mogą zgłosić interwencję w terminie 14-dniowym od doręczenia im zawiadomienia.

§ 2. Władza skarbowa może przyjąć interwencję wniesioną po upływie powyższego terminu, lecz przed wydaniem orzeczenia I instancji, jeżeli nie powoduje to zwłoki w postępowaniu karnym.

§ 3. Niewniesienie interwencji w postępowaniu przed władzami skarbowymi nie wyłącza prawa wystąpienia z interwencją w postępowaniu karnym sądowym, jeżeli oskarżony lub odpowiedzialny zażądał skierowania sprawy na tę drogę.

Art. 252. § 1. Zajęte przedmioty oddaje się na przechowanie najbliższemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów państwowych lub najbliższemu urzędowi celnemu albo zabezpiecza się w inny sposób.

§ 2. Zajęte przedmioty można oddać na przechowanie zarządowi gminnemu, jeżeli dostarczenie ich do urzędów, wymienionych w § 1, byłoby zbyt kosztowne lub trudne.

Art. 253. § 1. Zajęte przedmioty można sprzedać przed prawomocnym rozstrzygnięciem sprawy, jeżeli nie są niezbędne do celów postępowania karnego, a przechowanie ich może spowodować nadmierne trudności lub koszty, albo grozi zniszczeniem przedmiotów lub znacznym obniżeniem ich wartości.

§ 2. Sprzedaży dokonywa się przez przetarg publiczny. Przepis ten nie dotyczy przedmiotów monopolowych.

§ 3. O terminie sprzedaży należy zawiadomić w miarę możności zarówno oskarżonego, jak interwenienta.

Art. 254. § 1. Zamiast sprzedaży właściwa władza skarbowa może postanowić zwrot zajętych przedmiotów, jeżeli nie są niezbędne do celów postępowania karnego i nie są wyłączone z obrotu.

§ 2. Zwrot przedmiotów następuje po złożeniu lub zabezpieczeniu ich wartości szacunkowej, która nie może być niższa od ciążących na nich należności skarbowych.

Art. 255. § 1. Niezależnie od uprawnienia przewidzianego w art. 250, właściwa władza skarbowa może postanowić zabezpieczenie grożącej grzywny i innych świadczeń pieniężnych na majątku oskarżonego albo odpowiedzialnego posiłkowo lub zastępczo.

§ 2. Na podstawie postanowienia władzy skarbowej sąd cywilny wyda zarządzenie tymczasowe w celu zabezpieczenia.

Art. 256. § 1. Na podstawie postanowienia władz skarbowych urzędy kolejowe i pocztowe są obowiązane wydać tym władzom lub ich organom wykonawczym przesyłki, co do których istnieje podejrzenie, że zawierają przedmioty przestępstwa skarbowego.

§ 2. W wypadkach nie cierpiących zwłoki władze skarbowe uprawnione tylko do prowadzenia dochodzeń oraz ich organa wykonawcze, mogą żądać wstrzymania wskazanych w § 1 przesyłek aż do czasu uzyskania postanowienia władz skarbowych uprawnionych do orzekania, nie dłużej jednak niż na siedem dni.

Rozdział szósty.

Zatrzymanie oskarżonego.

Art. 257. § 1. Organom uprawnionym do prowadzenia dochodzeń służy prawo zatrzymania oskarżonego, gdy zachodzą warunki do wydania postanowienia o aresztowaniu, a zwłoka mogłaby spowodować ucieczkę oskarżonego lub zatarcie śladów przestępstwa.

§ 2. Żołnierze w czynnej służbie wojskowej mogą być zatrzymani pod warunkami ustalonymi w

rozporządzeniu Ministrów Sprawiedliwości, Skarbu i Spraw Wojskowych.

§ 3. W sprawach należących do właściwości władz skarbowych od zatrzymania oskarżonego można odstąpić, jeżeli oskarżony w najbliższym urzędzie celnym lub urzędzie skarbowym akcyz i monopolów państwowych złoży na zabezpieczenie kary uszczuploną należność skarbową w dwukrotnej wysokości, albo równowartość towaru, jeżeli występek nie polegał na uszczupleniu należności skarbowej.

Art. 258. § 1. Zatrzymanego należy w ciągu 24 godzin odstawić do najbliższego sędziego śledczego lub sądu grodzkiego.

§ 2. Przy odstawieniu oskarżonego przesyła się sądowi akta dochodzenia. W razie zastosowania środka zapobiegawczego sąd odstępuje akta prokuratorowi — w przeciwnym razie zwraca je władzy skarbowej.

Rozdział siódmy.

Protokół karny.

Art. 259. § 1. O ujawnieniu przestępstwa sporządza się protokół karny.

§ 2. Jeżeli oskarżony jest nieobecny lub nieznany, spisuje się doniesienie karne.

Art. 260. § 1. Protokół karny powinien zawierać opis czynu przestępnego oraz wyjaśnienia oskarżonego, stwierdzone jego podpisem.

§ 2. Oskarżony nie umiejący pisać zamieszcza zamiast podpisu znak odręczny potwierdzony przez dwóch świadków.

§ 3. W razie odmowy podpisu należy stwierdzić w protokole powód odmowy.

Rozdział ósmy.

Badanie oskarżonego, świadków i biegłych.

Art. 261. § 1. Jeżeli w toku dochodzenia zachodzi konieczność zbadania oskarżonego, należy go wezwać z zaznaczeniem, iż stawiennictwo jego jest obowiązkowe.

§ 2. W razie nieusprawiedliwionego niestawienia się oskarżonego władza skarbowa może zarządzić przymusowe jego sprowadzenie przez organa skarbowe lub policyjne.

Art. 262. § 1. Przed końcowym rozstrzygnięciem sprawy należy dać oskarżonemu możność złożenia wyjaśnień w związku z treścią zebranych dowodów.

§ 2. Oskarżonego należy w wezwaniu uprzedzić, że w razie jego niestawiennictwa nastąpi wydanie orzeczenia zaocznego.

Art. 263. § 1. Wezwania (art. 262) wolno zaniechać, gdy z oskarżonym spisano protokół karny, a sprawa toczy się:

a) o wykroczenie skarbowe;

b) o występek skarbowy, jeżeli grożąca za dany czyn kara nie może przekroczyć 1.000 złotych.

§ 2. Orzeczenia w sprawach powyższych nie uważa się za zaoczne.

Art. 264. Przepisy art. 261 — 263 stosuje się odpowiednio do osób odpowiedzialnych posiłkowo lub zastępczo, a przepis art. 262 do interwenienta.

Art. 265. Oskarżony, odpowiedzialny posiłkowo lub zastępczo oraz interwenient mają prawo korzystać w toku postępowania przed władzami skarbowymi z pomocy obrońcy lub pełnomocnika o kwalifikacjach określonych w art. 86 kodeksu postępowania karnego.

Art. 266. § 1. Każda osoba wezwana przez władzę skarbową w charakterze świadka lub biegłeg powinna stawić się i złożyć do protokołu zeznanie

§ 2. Jeżeli biegły złoży opinię na piśmie, ni jest konieczne sporządzenie protokołu.

§ 3. W razie nieusprawiedliwionego niesta wiennictwa wezwanej osoby stosuje się odpowiedni art. 261 § 2.

Art. 267. Świadka lub biegłego należy uprze dzić o odpowiedzialności karnej za fałszywe ze znanie.

Art. 268. § 1. Jeżeli zachodzi koniecznoś przesłuchania świadka pod przysięgą, należy zwróci się z odpowiednim wnioskiem do sądu grodzkiego, w którego okręgu świadek zamieszkuje.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio, jeżel świadek stawiwszy się odmawia zeznań bez prawne podstawy.

Art. 269. Poza tym do badania świadków i bie głych oraz wynagrodzenia ich za stawiennictwo stc suje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowa nia karnego.

Rozdział dziewiąty.

Umorzenie postępowania.

Art. 270. § 1. Dochodzenie umarza się:

a) jeżeli jego wyniki nie dają podstaw do da szego dochodzenia lub do wydania skazującego orze czenia,

b) jeżeli istnieje okoliczność wyłączająca ściga nie (np. śmierć oskarżonego, przedawnienie).

§ 2. Dochodzenie może być umorzone, jeże przestępstwo jest małej wagi.

Art. 271. Postanowienie o umorzeniu doch dzenia wydaje władza skarbowa właściwa do ro strzygnięcia sprawy.

Art. 272. § 1. W sprawach, należących do wła ściwości sądowej, dochodzenie umarza władza ska bowa II instancji, z wyjątkiem przypadków, gdy pr kurator objął dochodzenie.

§ 2. O umorzeniu należy zawiadomić właśc wego prokuratora, który może zażądać akt spraw i wszcząć postępowanie sądowe.

§ 3. O wszczęciu postępowania prokurator zawiadamia władzę skarbową, która umorzyła dochodzenie.

Art. 273. Dochodzenie umorzone przez władzę skarbową może być wznowione w razie ujawnienia nowych okoliczności.

Art. 274. W postępowaniu toczącym się na skutek odwołania od orzeczenia instancja skarbowa odwoławcza wydaje orzeczenie umarzające postępowanie tylko w przypadkach wskazanych w art. 270 § 1 lit. b) i § 2.

Art. 275. § 1. Umorzenie postępowania z tego powodu, że przestępstwo jest małej wagi, wymaga zezwolenia Ministra Skarbu.

§ 2. Powyższe uprawnienie Minister Skarbu może przelewać na władze skarbowe I i II instancji.

Art. 276. § 1. Umarzając postępowanie władza skarbowa wydaje orzeczenie co do zajętych dowodów rzeczowych lub przedmiotów występku.

§ 2. Od orzeczenia o przepadku rzeczy wymienionych w § 1 służy tak oskarżonemu jak interwenientowi, albo odwołanie do wyższej instancji skarbowej, albo żądanie skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Art. 277. § 1. Przedmioty zajęte w toku postępowania, których nie uznano za przepadłe, zwraca się osobie, u której dokonano zajęcia, lub innej osobie uprawnionej.

§ 2. Jeżeli wyniknie spór o prawo własności do rzeczy ulegających wydaniu, władza skarbowa odsyła strony na drogę procesu cywilnego.

§ 3. Jeżeli strona nie odbierze zwolnionych spod zajęcia przedmiotów w ciągu trzech miesięcy od daty doręczenia wezwania, a w przypadku określonym w § 2, strony nie wytoczą w tym terminie procesu, przedmioty te przepadają na rzecz Skarbu Państwa.

§ 4. Jeżeli stronie nie można doręczyć wezwania, zwolnione od zajęcia przedmioty przepadają na rzecz Skarbu Państwa po upływie sześciu miesięcy od wystosowania publicznego wezwania.

§ 5. Rozstrzygnięcia wymienione w §§ 1—4 zapadają w formie postanowienia.

Art. 278. W razie sprzedaży przedmiotów występku skarbowego (art. 253) w miejsce ich wstępuje uzyskana ze sprzedaży kwota pieniężna.

Art. 279. § 1. W razie choroby psychicznej oskarżonego, postępowanie zawiesza się na czas trwania przeszkody.

§ 2. Przepis art. 272 stosuje się tu odpowiednio.

Art. 280. § 1. Jeżeli w ciągu sześciu miesięcy od chwili zawieszenia postępowania nie można podjąć go na nowo, można orzec przepadek przedmiotów występku skarbowego, o ile nie są niezbędne do celów postępowania karnego.

§ 2. Przepisy art. 276 — 278 stosuje się tu odpowiednio.

Rozdział dziesiąty.

Dobrowolne poddanie się karze.

Art. 281. § 1. Władza skarbowa właściwa do rozstrzygania sprawy może zezwolić oskarżonemu na dobrowolne poddanie się karze, jeżeli w sprawie nie zgłoszono interwencji, a oskarżony:

a) zrzeka się wydania formalnego orzeczenia karnego,

b) składa oznaczoną w § 2 kwotę pieniężną, a w przypadku gdy przestępstwo zagrożone jest karą przepadku przedmiotów występku skarbowego — poddaje się nadto tej karze bądź karze przepadku równowartości.

§ 2. Karę pieniężną lub grzywnę składa oskarżony w wysokości:

a) najniższego wymiaru kary przy występkach zagrożonych karami ustanowionymi w wielokrotnościach;

b) podwójnego najniższego wymiaru kary przy występkach zagrożonych karami w określonych kwotach;

c) dwudziestu złotych przy wykroczeniach.

Art. 282. § 1. W sprawach należących do właściwości sądu na mocy art. 210 pkt 4 i 5 władza skarbowa II instancji może za zgodą prokuratora zezwolić oskarżonemu na dobrowolne poddanie się karze do chwili rozpoczęcia przewodu sądowego przed sądem pierwszej instancji.

§ 2. W innych sprawach należących do właściwości sądu dobrowolne poddanie się karze jest niedopuszczalne.

Art. 283. § 1. Prośbę o zezwolenie na dobrowolne poddanie się karze wnosi się na piśmie albo zgłasza ustnie do protokołu.

§ 2. Do prośby załącza się kwit na wpłaconą w myśl art. 281 kwotę pieniężną.

§ 3. Prośba złożona przez pełnomocnika wystarcza, jeżeli pełnomocnictwo wyraźnie stwierdza uprawnienie do dobrowolnego poddania się karze.

§ 4. Jeżeli oskarżony pozostaje pod opieką lub kuratelą, dobrowolne poddanie się karze wymaga zgody jego prawnego zastępcy.

Art. 284. § 1. Władza skarbowa rozstrzyga według uznania, czy uwzględnić prośbę o dobrowolne poddanie się karze.

§ 2. Przed rozstrzygnięciem prośby władza skarbowa może przeprowadzić dochodzenie w celu dokładnego wyświetlenia sprawy oraz zażądać od oskarżonego podwyższenia złożonej kwoty i wpłacenia jej w oznaczonym terminie.

Art. 285. § 1. W prośbie (art. 283) może oskarżony wnosić o zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary.

§ 2. Władza skarbowa może uwzględnić ten wniosek tylko za zezwoleniem władzy bezpośrednio wyższej instancji.

§ 3. W razie uwzględnienia wniosku zwraca się oskarżonemu nadpłaconą kwotę, a ewentualnie także podlegający przepadkowi przedmiot w całości lub w części.

§ 4. Jeżeli wniosek ma widoki powodzenia, można z góry przyjąć od oskarżonego kwotę odpowiednio niższą niż wynika z art. 281.

Art. 286. § 1. Postanowienie o zezwoleniu na dobrowolne poddanie się karze powinno zawierać określenie zarzuconego oskarżonemu czynu oraz wskazanie zastosowanego przepisu prawa materialnego.

§ 2. Dobrowolne poddanie się karze rodzi te same skutki co prawomocne orzeczenie karne od chwili doręczenia oskarżonemu odpisu postanowienia, a w razie nieuiszczenia całkowitej należnej od niego kwoty — od chwili dopłacenia różnicy.

§ 3. Jeżeli nie można doręczyć postanowienia oskarżonemu, który uiścił całą wyznaczoną mu kwotę, dobrowolne poddanie się karze uzyskuje prawomocność w ciągu miesiąca od daty wydania postanowienia.

Art. 287. Postanowienie o odmowie zezwolenia na dobrowolne poddanie się karze, nie ulega zaskarżeniu.

Art. 288. Oskarżony może cofnąć prośbę o zezwolenie na dobrowolne poddanie się karze, jeżeli w ciągu sześciu miesięcy od dnia złożenia prośby władza skarbowa nie doręczy mu odpisu postanowienia przewidzianego w art. 286.

Art. 289. § 1. Władza zarządza zwrot złożonej przez oskarżonego kwoty w przypadku:

a) odmowy zezwolenia na dobrowolne poddanie się karze;

b) nieuiszczenia w wyznaczonym terminie dopłaty (art. 286 § 2);

c) cofnięcia prośby (art. 288).

§ 2. W powyższych przypadkach dobrowolne poddanie się karze uważa się za niebyłe.

Rozdział jedenasty.

Doraźne nakazy karne.

Art. 290. § 1. Minister Skarbu może w drodze rozporządzeń upoważniać władze skarbowe i ich organa wykonawcze do nakładania w drodze doraźnych nakazów karnych kar do 20 złotych za podlegające właściwości władz skarbowych przestępstwa, określone w tych rozporządzeniach.

§ 2. Nakładanie kar w drodze doraźnych nakazów karnych jest dopuszczalne, jeżeli winny oświadcza gotowość bezzwłocznego uiszczenia grzywny lub kary pieniężnej.

§ 3. W razie bezzwłocznego uiszczenia grzywny lub kary pieniężnej do rąk funkcjonariusza, który ją nałożył, nakaz staje się prawomocny, w przeciwnym razie uważa się go za niebyły.

Rozdział dwunasty.

Orzeczenia karne.

Art. 291. § 1. Podstawę orzeczenia stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w postępowaniu karnym.

§ 2. Okoliczności te ocenia władza skarbowa według swego uznania, Minister Skarbu może jednak w drodze rozporządzeń określać zakres stosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary.

§ 3. Nie wolno przeciw oskarżonemu uwzględniać dowodów, których treści mu nie przedstawiono.

§ 4. Ograniczenie zawarte w § 3 odpada, jeżeli oskarżony wezwany nie stawił się lub jeżeli przesłuchanie jego nie jest nakazane (art. 263).

Art. 292. § 1. Prócz danych wskazanych w art. 233 § 1, każde orzeczenie karne powinno zawierać:

a) dokładne określenie zarzuconego oskarżonemu czynu z podaniem czasu i miejsca jego popełnienia,

b) orzeczenie o winie, uniewinnieniu lub umorzeniu postępowania,

c) uzasadnienie orzeczenia przez dokładne ustalenie jego podstawy faktycznej oraz przytoczenie okoliczności, mających istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia.

§ 2. Orzeczenie skazujące określa nadto karę zasadniczą i zastępczą, na którą oskarżonego skazano, a jeżeli kara wymierzona jest w wielokrotności — charakter i wysokość jej podstawy.

Art. 293. § 1. Orzeczenie karne zawiera również w miarę potrzeby orzeczenie co do przedmiotów przestępstwa, przedmiotów zajętych na zabezpieczenie kary, dowodów rzeczowych, kosztów postępowania, odpowiedzialności posiłkowej lub zastępczej, roszczeń interwenientów i innych kwestii, rozstrzygniętych przez władzę skarbową.

§ 2. Gdyby rozstrzygnięcia wymienione w § 1 nie zostały objęte głównym orzeczeniem, wydaje się uzupełniające orzeczenie, w miarę potrzeby po przeprowadzeniu dodatkowego dochodzenia.

Art. 294. Władza skarbowa nie stosuje środków zabezpieczających przewidzianych w art. 79 — 84 kodeksu karnego, lecz w razie potrzeby ich zastosowania — przesyła sprawę z odpowiednim wnioskiem do sądu.

Art. 295. § 1. Oskarżony oraz interwenient mogą w zawitym terminie siedmiodniowym od dnia doręczenia orzeczenia złożyć bądź odwołanie do bezpośrednio wyższej instancji skarbowej, bądź żądanie skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

§ 2. Jeżeli stroną jest nieletni lub bezwłasnowolny, odwołanie lub żądanie, określone w § 1, może w terminie biegnącym dla tej strony złożyć także ojciec, matka, małżonek, opiekun lub kurator.

§ 3. Wybór jednego ze środków obrony (§ 1) powoduje utratę drugiego, choćby strona wniesiony środek cofnęła.

§ 4. W razie założenia obu środków ważne jest żądanie skierowania sprawy na drogę sądową.

§ 5. Żądanie skierowania sprawy na drogę sądową, zgłoszone przez jedną z uprawnionych osób, powoduje skierowanie sprawy do sądu także co do osób, które złożyły odwołanie.

Art. 296. § 1. W razie wydania orzeczenia zaocznego oskarżony może wnieść w zawitym terminie siedmiodniowym bądź jeden ze środków obrony (art. 295 § 1), bądź sprzeciw z usprawiedliwieniem swego niestawiennictwa.

§ 2. Ze sprzeciwem oskarżony może na wypadek jego odrzucenia połączyć jeden ze środków obrony.

Art. 297. § 1. Sprzeciw rozpatruje władza skarbowa, która wydała orzeczenie zaoczne i jeżeli uzna niestawiennictwo oskarżonego za usprawiedliwione, zarządza ponowne jego wezwanie w celu przesłuchania.

§ 2. Orzeczenie zaoczne traci moc, gdy oskarżony w terminie ponownym się stawi.

§ 3. W razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa oskarżonego w terminie ponownym, orzeczenie zaoczne pozostaje w mocy.

Art. 298. § 1. Odwołanie wnosi się na piśmie do władzy, która wydała orzeczenie. Władza ta odmawia przyjęcia odwołania wniesionego po terminie lub przez osobę nieuprawnioną.

§ 2. Odwołanie wniesione w przepisanym terminie przesyła się władzy odwoławczej wraz z aktami.

Art. 299. Przed rozpoznaniem odwołania władza odwoławcza może zarządzić przeprowadzenie dodatkowego dochodzenia.

Art. 300. Po rozpoznaniu odwołania władza odwoławcza wydaje orzeczenie, mocą którego bądź

a) zatwierdza zaskarżone orzeczenie, bądź

b) uchyla je w całości lub w części, wydając nowe orzeczenie albo przekazując sprawę komu należy.

Art. 301. Władza odwoławcza nie może:

a) zwiększyć oskarżonemu kary wymierzonej przez I instancję,

b) przekroczyć granic odwołania z wyjątkiem wypadków wskazanych w art. 302.

Art. 302. § 1. Władza odwoławcza z urzędu, niezależnie od granic odwołania:

a) uniewinnia oskarżonego, jeżeli w czynie mu przypisanym nie ma znamion przestępstwa,

b) poprawia przyjętą w orzeczeniu I instancji błędną kwalifikację czynu,

c) uchyla orzeczenie na korzyść współoskarżonych, odpowiedzialnych posiłkowo lub zastępczo, choćby nie odwołali się, jeżeli uchyliła je na korzyść jednej ze stron, która założyła odwołanie, a te same względy przemawiają za uchyleniem orzeczenia na rzecz tamtych,

d) umarza postępowanie w przypadkach, przewidzianych w art. 270 § 1 lit. b).

§ 2. Władza odwoławcza uznaje zaskarżone orzeczenie za nieważne w całości lub w części:

a) jeżeli zapadło ono z naruszeniem właściwości rzeczowej lub względem osoby, która w danej sprawie nie podlega orzecznictwu władz skarbowych;

b) jeżeli sprawa była już prawomocnie rozstrzygnięta lub jeżeli w tej samej sprawie toczy się ważne postępowanie wcześniej wszczęte;

c) jeżeli w rozstrzygnięciu sprawy brał udział urzędnik wyłączony z mocy ustawy;

d) jeżeli strona była całkowicie pozbawiona możności obrony swych praw;

e) jeżeli oskarżonego skazano na karę w ogóle nie przewidzianą za dane przestępstwo.

Art. 303. Uchylając orzeczenie z powodu istotnych wadliwości postępowania innych niż wskazane w art. 302, władza odwoławcza może albo przekazać sprawę władzy I instancji do ponownego rozpatrzenia albo rozstrzygnąć ją sama po usunięciu uchybień.

Rozdział trzynasty.

Postępowanie wykonawcze.

Art. 304. § 1. Orzeczenie karne ulega wykonaniu po upływie dni czternastu od jego uprawomocnienia się.

§ 2. Wykonanie orzeczeń karnych zarządza władza skarbowa I instancji.

Art. 305. Ściąganie grzywien, kar pieniężnych, kosztów postępowania i innych orzeczonych świadczeń pieniężnych, nie wpłaconych przez skazanego do kasy skarbowej, następuje według przepisów o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych.

Art. 306. § 1. Na prośbę skazanego władza skarbowa może odroczyć ściągnięcie grzywien, kar pieniężnych i kosztów postępowania, albo rozłożyć je na raty na czas, nie przekraczający dwóch lat, jeżeli natychmiastowe ściągnięcie pociągnęłoby dla skazanego lub jego rodziny skutki zbyt ciężkie.

§ 2. Okres wymieniony w § 1 może przedłużyć Minister Skarbu do lat 5.

§ 3. Odroczenie ściągnięcia lub rozłożenia na raty należności wymienionych w § 1 można uzależnić od zabezpieczenia ich na majątku oskarżonego, odpowiedzialnego lub poręczyciela.

Art. 307. § 1. Sprzedaż uznanych za przepadłe przedmiotów należy do właściwości władz skarbowych także wtedy, jeżeli przepadek orzeczono w postępowaniu sądowym.

§ 2. Jeżeli przepadek przedmiotu orzekła również inna władza na zasadzie przepisów innej ustawy, władza skarbowa wyda w porozumieniu z tą władzą zarządzenia w sprawie sprzedaży.

§ 3. Jeżeli przepadku nie orzeczono — stosuje się odpowiednio przepisy art. 277 i 278.

§ 4. Do pozasądowego uznania roszczeń, zgłoszonych przez osobę trzecią na podstawie przepisu art. 216 § 2, upoważniony jest Minister Skarbu.

Art. 308. § 1. W razie niemożności ściągnięcia w całości lub w części grzywny lub kary pieniężnej z majątku skazanego lub odpowiedzialnego posiłkowo, władza skarbowa postanawia wykonanie kary aresztu zastępczego.

§ 2. Skazanych zamieszkałych za granicą zatrzymuje się, jeżeli przekroczą granicę Państwa Pol-

skiego, i w razie niezłożenia przez nich grzywny lub kary pieniężnej — zarządza się wykonanie kary zastępczej.

Art. 309. § 1. O wykonanie kary aresztu zastępczego zwraca się władza skarbowa:

a) do wojskowego prokuratora okręgowego w sprawach przeciwko żołnierzom w czynnej służbie wojskowej,

b) do sądu grodzkiego — w innych sprawach.

§ 2. Właściwość wojskowego prokuratora okręgowego określa się według miejsca pełnienia służby skazanego, właściwość zaś sądu grodzkiego według miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu skazanego.

Art. 310. Odroczenia i przerwy kary zastępczej udziela władza skarbowa, stosując odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego. Przewidziane w tych przepisach uprawnienia prokuratora okręgowego wykonywa władza skarbowa I instancji, prokuratora apelacyjnego — władza skarbowa II instancji, Ministra Sprawiedliwości — Minister Skarbu.

Art. 311. Do postępowania w sprawach o ułaskawienie stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego. Przewidziane w tych przepisach uprawnienia sądu służą władzy skarbowej, która orzekała w sprawie, uprawnienia zaś Ministra Sprawiedliwości — Ministrowi Skarbu.

Rozdział czternasty.

Koszty postępowania karnego.

Art. 312. § 1. Od skazanego władza skarbowa zasądza na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania karnego.

§ 2. Do kosztów tych należą:

a) wydatki związane z przejazdem urzędników i innych osób z powodu czynności śledczych;

b) koszty sprowadzenia, przewozu i konwojowania oskarżonego, odpowiedzialnego, świadków i biegłych;

c) należności świadków, biegłych i tłumaczów;

d) koszty ogłoszeń w pismach;

e) koszty spowodowane przechowaniem, utrzymaniem i sprzedażą dowodów rzeczowych i zajętych przedmiotów, z wyjątkiem kosztów przechowania w urzędowym magazynie;

f) koszty wykonania orzeczenia.

§ 3. Ściągnięte koszty wykonania aresztu zastępczego przelewa się na rachunek Ministerstwa Sprawiedliwości.

§ 4. Jeżeli od oskarżonego ściągnięto koszty poniesione przez zarząd gminny w wysokości ponad 5 złotych — przelewa się je na rachunek tego zarządu.

Art. 313. Jeżeli za koszty postępowania odpowiada kilku skazanych, ponoszą oni tę odpowiedzialność solidarnie. Koszty wykonania orzeczenia ponosi jednak każdy ze skazanych z osobna.

Rozdział piętnasty.

Wznowienie postępowania.

Art. 314. § 1. Wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem władz skarbowej dopuszczalne jest w przypadkach, prze widzianych w kodeksie postępowania karnego.

§ 2. Wznowienie postępowania może nasta pić także na korzyść odpowiedzialnego zastępcz oraz posiłkowo z powodu niesłusznego nałożenia od powiedzialności.

Art. 315. Wznowienie postępowania może na stąpić także z powodu niedostatecznego ukarania jeżeli skazanie dotyczyło pewnych wyraźnie określo nych co do rodzaju lub liczby przedmiotów, został zaś ujawnione, że były jeszcze inne rodzajowo przed mioty, albo że ilość tych samych przedmiotów był znacznie większa.

Art. 316. O wznowieniu postępowania orzek Minister Skarbu z własnej inicjatywy albo na wnio sek strony zainteresowanej.

Art. 317. § 1. Przez wznowienie postępowani sprawa wraca do stanu dochodzenia.

§ 2. Wznowienie postępowania nie wstrzymu je ściągnięcia grzywny i kary pieniężnej, ustaje jed nak wykonanie zastępczej kary pozbawienia wo ności.

§ 3. Minister Skarbu może zarządzić wstrzy manie wykonania kary grzywny i kary pieniężnej.

Art. 318. § 1. Postępowanie wznowione tocz się według zasad ogólnych.

§ 2. Jeżeli jednak postępowanie wznowion na korzyść oskarżonego lub odpowiedzialnego, n może nastąpić pogorszenie położenia tych osób.

Rozdział szesnasty.

Nadzór służbowy.

Art. 319. § 1. Minister Skarbu może w wyko naniu nadzoru uchylić lub uznać za nieważne z wła snej inicjatywy lub na wniosek strony:

a) prawomocne orzeczenie w przypadkac określonych w art. 302 § 1 punkt a) i d) ora w § 2,

b) prawomocne postanowienie sprzeczne w spo sób jaskrawy z wyraźnym przepisem prawa.

§ 2. W przypadkach wyżej wskazanych Mini ster Skarbu wydaje orzeczenie uniewinniające lu umarzające postępowanie albo przekazuje spraw komu należy.

DZIAŁ III.

POSTĘPOWANIE PRZED SĄDEM.

Rozdział siedemnasty.

Przepis ogólny.

Art. 320. Postępowanie przed sądem odbyw się według przepisów kodeksu postępowania karn go, jeżeli przepisy dalsze nie stanowią inaczej.

Rozdział osiemnasty.

Właściwość rzeczowa.

Art. 321. Sąd grodzki rozpoznaje:

a) sprawy rozstrzygnięte przez władze skarbowe I instancji, w których złożono żądanie przekazania sprawy na drogę sądową,

b) sprawy należące do właściwości sądu, o ile za dany czyn grozi tylko zasadnicza kara nie przekraczająca 3.000 złotych.

Art. 322. § 1. Sąd okręgowy rozpoznaje:

a) wszystkie sprawy nie należące do właściwości sądu grodzkiego,

b) środki odwoławcze od orzeczeń sądu grodzkiego.

§ 2. Sąd okręgowy orzeka jednoosobowo. Sędzia może bądź z własnej inicjatywy, bądź na wniosek prokuratora lub władzy skarbowej przekazać sprawę pod rozpoznanie sądu w składzie trzech sędziów, jeżeli uzna to za celowe ze względu na zawiłe okoliczności sprawy. Wniosek taki, zgłoszony przez prokuratora lub władzę skarbową w akcie oskarżenia lub przy skierowaniu sprawy na drogę postępowania sądowego, jest jednak dla sądu wiążący.

Art. 323. § 1. Do orzekania w sprawach, wymienionych w art. 322, tworzy się w każdym sądzie okręgowym wydział karny skarbowy. Wydział taki można utworzyć także w siedzibie wydziału zamiejscowego sądu okręgowego.

§ 2. Przewodniczący wydziału wyznacza do orzekania w sprawie, sędziów spośród członków wydziału, a przewodniczy w komplecie orzekającym bądź sam, bądź też wyznacza przewodniczącego. Członkowie tego wydziału mogą zarazem pełnić inne czynności w tym sądzie.

§ 3. Jednego członka składu orzekającego może zastąpić na podstawie zarządzenia prezesa sądu okręgowego, powziętego na wniosek przewodniczącego wydziału karnego skarbowego, inny sędzia okręgowy lub grodzki albo asesor sądowy, upoważniony do pełnienia czynności sędziowskich.

Rozdział dziewiętnasty.

Zbieg przestępstw i przepisów ustawy.

Art. 324. § 1. W razie zbiegu przestępstwa podlegającego niniejszemu prawu z przestępstwem podlegającym osądzeniu według innego postępowania sądowego, każde z tych przestępstw ulega rozpoznaniu niezależnie od drugiego.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się, gdy czyn jest zagrożony karą w prawie niniejszym i w innych przepisach.

Art. 325. § 1. W razie zbiegu przestępstw pozostających ze sobą w związku, lub w razie zbiegu przepisów ustawy, sąd może zarządzić łączne rozpoznanie spraw. Jeżeli sprawy należą do właściwości sądów różnego rzędu, do połączenia i rozpoznania spraw właściwy jest sąd wyższego rzędu.

§ 2. W przypadku określonym w § 1 stosuje się do obu rodzajów przestępstw przepisy kodeksu postępowania karnego z odpowiednim zastosowaniem do przestępstwa, ulegającego ukaraniu według niniejszego prawa, jego postanowień.

§ 3. Protokoły wymienione w art. 346 mają moc protokołów czynności sądowych także co do przestępstwa, nie podlegającego niniejszemu prawu.

Art. 326. Przepisu art. 325 nie stosuje się, jeżeli pozostające w zbiegu przestępstwo podlega właściwości sądów przysięgłych.

Rozdział dwudziesty.

Uprawnienia władzy skarbowej.

Art. 327. § 1. Władza skarbowa korzysta w całym postępowaniu z uprawnień prokuratora co do popierania oskarżenia łącznie z prawem zakładania środków odwoławczych.

§ 2. Do powyższych czynności władza skarbowa deleguje swego pełnomocnika.

Art. 328. § 1. Jeżeli w sprawie należącej do właściwości sądu prokurator nie znajduje podstaw do ścigania, przesyła akta władzy skarbowej, która może sądowi złożyć akt oskarżenia.

§ 2. Jeżeli władza skarbowa oskarżenia zaniecha, zawiadamia o tym prokuratora zwracając mu akta.

Art. 329. § 1. Prokurator i pełnomocnik władzy skarbowej władni są działać niezależnie od siebie. Popieranie oskarżenia przez jednego z nich wystarcza.

§ 2. Jeżeli prokurator i władza skarbowa zgodnie odstąpią od oskarżenia, odstąpienie takie wiąże sąd orzekający, który umarza postępowanie.

Art. 330. § 1. Obecność pełnomocnika władzy skarbowej na rozprawie jest konieczna, jeżeli władza ta złożyła akt oskarżenia lub apelację.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się także wtedy, gdy akt oskarżenia lub apelację złożył uprawniony organ wykonawczy władzy skarbowej.

§ 3. Obecność pełnomocnika władzy skarbowej nie zwalnia prokuratora od obowiązku udziału w rozprawie.

Art. 331. § 1. W postępowaniu przed sądem grodzkim władze skarbowe mają prawo złożyć akt oskarżenia i popierać oskarżenie zamiast lub obok policji państwowej.

§ 2. Ministrowie Sprawiedliwości i Skarbu mogą w drodze rozporządzeń upoważniać organa wykonawcze władz skarbowych do wnoszenia i popierania oskarżenia w sądach grodzkich, określając zakres ich uprawnień.

Rozdział dwudziesty pierwszy.

Odpowiedzialni i interwenienci.

Art. 332. § 1. Odpowiedzialny posiłkowo lub zastępczo jest obowiązany stawić się na wezwanie sądu i złożyć wyjaśnienia oraz zawiadomić sąd o zmianie miejsca zamieszkania.

§ 2. W razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa odpowiedzialnego sąd może go sprowadzić przymusowo.

§ 3. Odpowiedzialny nie może być przesłuchany w charakterze świadka.

Art. 333. § 1. Odpowiedzialny może stanąć na rozprawie osobiście lub upoważnić do zastępstwa pełnomocnika. Przepis art. 86 k. p. k. stosuje się odpowiednio.

§ 2. Niestawiennictwo odpowiedzialnego lub jego pełnomocnika nie jest przeszkodą do przeprowadzenia rozprawy i wydania wyroku. Wyroku tego nie uważa się za zaoczny.

§ 3. Treść przepisów §§ 1 i 2 należy odpowiedzialnemu wskazać w zawiadomieniu o rozprawie.

Art. 334. Odpowiedzialny może zaskarżyć wyrok z powodu nałożenia nań odpowiedzialności, natomiast z powodu skazania oskarżonego — tylko wtedy, jeżeli ono jest podstawą tej odpowiedzialności.

Art. 335. § 1. Prawa interwenienta nabywa się przez zgłoszenie roszczenia do zajętych przedmiotów nie później niż przy rozpoczęciu rozprawy głównej.

§ 2. Interwencję zgłasza się bądź na piśmie, bądź ustnie do protokołu. Jeżeli interwenient w zgłoszeniu nie podał miejsca swego zamieszkania lub podał fałszywe — zgłoszenie uważa się za niebyłe.

§ 3. Jeżeli interwenient po zgłoszeniu interwencji zmienił miejsce zamieszkania i nie zawiadomił o tym sądu, to wezwania i inne pisma sądowe wysłane jemu pod ostatnim znanym adresem uważa się za doręczone.

Art. 336. § 1. Interwenientowi służą prawa strony w granicach interwencji.

§ 2. Przepis art. 333 stosuje się odpowiednio do interwenienta.

Rozdział dwudziesty drugi.

Postępowanie przeciw nieobecnym.

Art. 337. Jeżeli oskarżony uchyla się od sądu, a zarządzenia zmierzające do wykrycia jego miejsca pobytu lub sprowadzenia go, pozostały bez skutku, sąd zarządza postępowanie przeciw nieobecnemu.

Art. 338. Sąd wyznacza nieobecnemu obrońcę z urzędu, któremu służą wszystkie prawa oskarżonego.

Art. 339. § 1. Termin rozprawy głównej sąd ogłasza w gminie ostatniego miejsca zamieszkania lub pobytu oskarżonego albo w ostatniej siedzibie jego przedsiębiorstwa, a jeżeli żadnej z tych okoliczności nie da się ustalić — w miejscu ujawnienia przestępstwa.

§ 2. Między ogłoszeniem a terminem rozprawy głównej powinien upłynąć okres dwóch miesięcy.

§ 3. Zachowanie przepisu § 1 jest zbędne, jeżeli oskarżony ukrył się po otrzymaniu odpisu aktu oskarżenia lub po zawiadomieniu go o rozprawie głównej.

§ 4. Zbędne jest powtarzanie czynności, wymienionych w § 1, w przypadku odroczenia rozprawy lub uchylenia wyroku przez wyższą instancję jak również wówczas, gdy w toku postępowania ustalono miejsce zamieszkania oskarżonego, który następnie uchyla się ponownie od sądu.

§ 5. W sprawie przeciw żołnierzowi w czynnej służbie wojskowej o terminie rozprawy głównej zawiadamia się jego wojskową władzę przełożoną.

Art. 340. Wyroku wydanego w postępowaniu przeciw nieobecnemu nie uważa się za zaoczny.

Art. 341. § 1. Prawomocny wyrok należy ogłosić sposobem określonym w art. 339 § 1.

§ 2. Wykonanie wyroku może nastąpić dopiero po upływie 14 dni od daty ogłoszenia.

§ 3. Przepisów §§ 1 i 2 nie stosuje się w przypadku określonym w art. 339 § 3.

Art. 342. Przepisy rozdziału niniejszego stosuje się odpowiednio do osób odpowiedzialnych posiłkowo lub zastępczo.

Rozdział dwudziesty trzeci.

Inne przepisy szczególne.

Art. 343. W przypadku określonym w art. 165 lit. b) k. p. k. tymczasowe aresztowanie może nastąpić także wtedy, gdy postępowanie toczy się o występek skarbowy większej wagi, choćby groziła zań tylko kara grzywny.

Art. 344. Przepis art. 60 kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio do zabezpieczenia na mieniu osób odpowiedzialnych zastępczo.

Art. 345. W razie zawieszenia postępowania sąd stosuje odpowiednio przepis art. 280 § 1.

Art. 346. § 1. Protokoły czynności dokonanych w dochodzeniu lub śledztwie przez uprawnione władze skarbowe oraz ich organa wykonawcze, albo w ich zastępstwie przez policję państwową lub żandarmerię wojskową mają moc protokołów czynności sądowych.

§ 2. Protokoły tych czynności podlegają odczytaniu na rozprawie w warunkach określonych przez art. 339 § 1 kodeksu postępowania karnego.

§ 3. Niezależnie od tych warunków sąd dopuści odczytanie protokołów badania świadków i biegłych, jeżeli wniosek o ich odczytanie zgłoszono w akcie oskarżenia, a oskarżony nie żądał w terminie określonym w art. 296 kodeksu postępowania karnego wezwania tych osób.

Art. 347. § 1. W postępowaniu toczącym się na skutek żądania skierowania sprawy na drogę są-

ową (art. 295) stosuje się odpowiednio przepisy rt. 640 — 641 i 643 — 648 kodeksu postępowania arnego. Sąd okręgowy jako odwoławczy stosuje tym postępowaniu odpowiednio przepisy art. 646 § 1 i 2 i 647 kodeksu postępowania karnego.

§ 2. Jeżeli żądanie skierowania sprawy na rogę sądową złożono tylko co do orzeczenia o przeadku przedmiotów przestępstwa (art. 276 i 280) — ąd rozpoznaje sprawę na posiedzeniu niejawnym. a postanowienie sądu służy zażalenie.

Art. 348. § 1. Wniosek władzy skarbowej o zastosowanie środka zabezpieczającego rozpoznaje ąd okręgowy na posiedzeniu niejawnym. Przed owzięciem postanowienia należy wysłuchać oskaronego lub jego obrońcę.

§ 2. Na postanowienie wymienione w § 1 łuży zażalenie.

Art. 349. § 1. Od wyroku sądu okręgowego rzekającego w I instancji służy wyłącznie kasacja.

§ 2. Od wyroku sądu grodzkiego służy apelaa. Wyrok sądu okręgowego jako sądu odwoławzego jest prawomocny.

§ 2. Przepisów §§ 1 i 2 nie stosuje się w przyadku wymienionym w art. 325.

Art. 350. § 1. Jeżeli postępowanie umorzono skutek cofnięcia żądania skierowania sprawy na rogę sądową — koszty sądowe ponosi strona, któ cofnęła żądanie.

§ 2. Jeżeli postępowanie umorzono wskutek obrowolnego poddania się karze (art. 272)—koszty ądowe ponosi oskarżony.

§ 3. Koszty wynikłe z nie uwzględnionej interencji — ponosi interwenient.

§ 4. Do odpowiedzialnego posiłkowo lub zaępczo stosuje się odpowiednio przepisy o kosztach ądowych dotyczące oskarżonego.

Art. 351. Wznowienie postępowania zakońzonego prawomocnym wyrokiem może nastąpić kże w warunkach określonych przepisem art. 314 2 i art. 315.

CZĘŚĆ III.

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE.

Art. 352. § 1. Sprawy należące według przeisów dotychczasowych do właściwości sądów toczą się do końca według dotychczasowych przepiów procesowych, jeżeli akt oskarżenia wpłynął do ądu przed dniem wejścia w życie niniejszego deretu.

§ 2. Sprawy, należące według przepisów dochczasowych do właściwości władz skarbowych, toczą się do końca według dotychczasowych przepiów procesowych, jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu zapadło orzeczenie władzy skarbowej.

Art. 353. Zarządzenie Ministra Skarbu określi zasady przyznawania nagród osobom, które przyczynią się do wykrycia przestępstw skarbowych.

Art. 354. § 1. Z dniem wejścia w życie niniejszego prawa tracą moc obowiązującą przepisy dotyczące przedmiotów unormowanych w niniejszym dekrecie. W szczególności tracą moc przepisy:

a) ustawy karnej skarbowej z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 355);

b) art. 47 — 56 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. o opodatkowaniu cukru (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 700);

c) art. 7 — 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1927 r. o sztucznych środkach słodzących (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 797);

d) art. 30—37 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o podatku od olejów mineralnych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 252);

e) art. 67 i 68 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586);

f) art. 16 — 22 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o opodatkowaniu tłuszczów (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 130);

g) art. 16 — 24 ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o opodatkowaniu kwasu węglowego (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 151);

h) art. 17 — 25 ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o opodatkowaniu cukru skrobiowego (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 170);

i) art. 19 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. Nr 83, poz. 548).

§ 2. Rozporządzenia, wydane na podstawie dotychczasowej ustawy karnej skarbowej, zachowują moc do chwili zastąpienia ich nowymi rozporządzeniami opartymi na niniejszym dekrecie, o ile nie są z nim sprzeczne.

Art. 355. Wykonanie prawa karnego skarbowego porucza się Ministrom Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 356. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1937 r. i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Sprawiedliwości: *W. Grabowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 listopada 1936 r. Nr 84, poz. 581).

894
DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 3 listopada 1936 r.

o Polskim Instytucie Rozrachunkowym.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 363) postanawiam co następuje:

Art. 1. Tworzy się Polski Instytut Rozrachunkowy jako instytucję prawa publicznego, posiadającą osobowość prawną.

Art. 2. Do zakresu działania Polskiego Instytutu Rozrachunkowego należą:

1) czynności, związane z wykonywaniem umów rozrachunkowych, zawartych przez Państwo lub uprawnione instytucje z państwami lub instytucjami zagranicznymi, w zakresie, w jakim zostaną przekazane przez Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z właściwymi ministrami;

2) zawieranie — na zlecenie Ministra Przemysłu i Handlu wydane w porozumieniu z właściwymi ministrami — umów wykonawczych, dotyczących techniki rozrachunkowej, z instytucjami zagranicznymi oraz wykonywanie tych umów;

3) czynności, wynikające z przeprowadzenia obrotu kompensacyjnego i rozrachunkowego z zagranicą — w zakresie zleconym przez Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z właściwymi ministrami;

4) czynności, powierzone w zakresie kontroli obrotu towarowego z zagranicą i Wolnym Miastem Gdańskiem przez Komisję Obrotu Towarowego działającą na zasadzie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 maja 1936 r. w sprawie kontroli obrotu towarowego z zagranicą i z Wolnym Miastem Gdańskiem (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 279).

Art. 3. Za zobowiązania Polskiego Instytutu Rozrachunkowego gwarantuje Skarb Państwa.

Art. 4. Polski Innstytut Rozrachunkowy działa na podstawie dekretu niniejszego oraz statutu, nadanego w drodze rozporządzenia przez Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Zagranicznych.

Art. 5. Organami Polskiego Instytutu Rozrachunkowego są: prezes, rada, dyrekcja i komisja rewizyjna.

Art. 6. (1) Prezesa powołuje i odwołuje Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych spośród sfer gospodarczych.

(2) Prezes ma zwierzchni nadzór nad działalnością Polskiego Instytutu Rozrachunkowego, zwołuje posiedzenia rady Polskiego Instytutu Rozrachunkowego, przewodniczy radzie i czuwa nad wykonaniem jej uchwał.

Art. 7. (1) Rada składa się z prezesa oraz z dziesięciu członków i z dziesięciu ich zastępców.

(2) Po jednym członku i jednym zastępcy powołują Ministrowie: Przemysłu i Handlu, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Spraw Zagranicznych oraz Prezes Banku Polskiego; dwóch członków i dwóch zastępców powołuje Minister Przemysłu i Handlu na wniosek samorządu przemysłowo - handlowego, — jednego członka i jego zastępcę — na wniosek samorządu rzemieślniczego; pozostałych dwóch członków i dwóch zastępców powołuje Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych na wniosek samorządu rolniczego.

(3) W zakresie, przewidzianym przez porozumienia polsko - gdańskie, w skład rady może wchodzić przedstawiciel Wolnego Miasta Gdańska.

(4) Zastępca członka rady bierze udział w posiedzeniach rady i w głosowaniu w razie nieobecności członka, którego zastępuje.

Art. 8. Do właściwości rady należy:

1) ustalanie wytycznych działalności Polskiego Instytutu Rozrachunkowego,

2) nadzór nad działalnością Instytutu,

3) uchwalanie preliminarzy budżetowych,

4) uchwalanie sprawozdań rocznych,

5) uchwalanie zamknięć rachunkowych z obowiązkiem przedstawiania ich Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Ministrowi Skarbu do zatwierdzenia,

6) ustalanie opłat manipulacyjnych (art. 15),

7) uchwalanie regulaminu rady i regulaminu dyrekcji,

8) decydowanie w sprawach:

a) lokowania funduszów i zaciągania pożyczek na zasadzie oddzielnego regulaminu, zatwierdzonego przez Ministra Skarbu,

b) dokonywania inwestycji, przekraczających 30.000 złotych.

Art. 9. (1) Dyrekcja jest organem wykonawczym Instytutu.

(2) Na czele dyrekcji stoi naczelny dyrektor.

(3) W skład dyrekcji wchodzą ponadto dyrektorzy, których liczbę i zakres czynności określi regulamin.

(4) Członków Dyrekcji powołuje i odwołuje Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

(5) Naczelny Dyrektor lub upełnomocniony dyrektor reprezentuje Instytut wobec władz, sądów i osób trzecich.

Art. 10. Do zakresu działania dyrekcji należy załatwianie wszelkich spraw, nie zastrzeżonych innym organom Instytutu.

Art. 11. Komisja rewizyjna składa się z przewodniczącego, jego zastępcy oraz trzech członków, powoływanych przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Art. 12. Komisja rewizyjna kontroluje czynności finansowe Instytutu, bada stan jego gospodarki oraz dokonywa rewizji ksiąg, dokumentów i zasobów kasowych.

Art. 13. Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu określi wysokość wynagrodzenia prezesa, członków rady, dyrekcji i komisji rewizyjnej.

Art. 14. Pracownicy Polskiego Instytutu Rozrachunkowego są zatrudniani na podstawie umów o pracę i wynagradzani w sposób przyjęty w przedsiębiorstwach prywatnych.

Art. 15. Na pokrycie wydatków Polski Instytut Rozrachunkowy ma prawo pobierania opłat manipulacyjnych za swe czynności. Odsetki od administrowanych przez Instytut funduszów przypadają na jego rzecz.

Art. 16. Od czynności wymienionych w art. 2 Polski Instytut Rozrachunkowy wolny jest od wszelkich danin publicznych w takim zakresie, w jakim wolny jest od nich Skarb Państwa.

Art. 17. Budżet oraz roczne zamknięcia rachunkowe Polskiego Instytutu Rozrachunkowego zatwierdza Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 18. (1) Instytucje, które wykonywają czynności, przewidziane w art. 2 pkt 1), 2) i 4) mogą je wykonywać do czasu, który określi w drodze rozporządzenia Minister Przemysłu i Handlu.

(2) Po tym terminie instytucje te likwidują jednak zobowiązania, wynikłe z dokonanych czynności.

Art. 19. (1) Sumy, jakie zostały wpłacone do wspomnianych w art. 18 instytucji, na ich rachunki w kraju i za granicą, z tytułu obrotu rozrachunkowego, przechodzą — z dniem określonym w rozporządzeniu przewidzianym w art. 18 — na Polski Instytut Rozrachunkowy, na warunkach, na jakich powyższe instytucje przyjęły te sumy.

(2) Jednocześnie przechodzą na Polski Instytut Rozrachunkowy gwarancje (gwarancje bankowe, weksle gwarancyjne i inne zabezpieczenia) ustanowione dla wspomnianych instytucji z tytułu obrotu rozrachunkowego z zagranicą.

Art. 20. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 21. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 listopada 1936 r. Nr 84, poz. 582).

895.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 3 listopada 1936 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o państwowym podatku od uboju.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 363) postanawiam co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o państwowym podatku od uboju (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 614) wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„1) Państwowy podatek od uboju wynosi:
a) od 1 sztuki bydła rogatego 3 zł,
b) od 1 cielęcia 50 gr,
c) od 1 sztuki nierogacizny 1 zł 50 gr.

2) Wyjątek stanowią województwa: nowogródzkie, poleskie, wileńskie i wołyńskie oraz powiaty: białostocki, bielski, grodzieński, sokólski i wołkowyski województwa białostockiego, na których obszarze państwowy podatek od uboju wynosi:
a) od 1 sztuki bydła rogatego 1 zł 50 gr,
b) od 1 cielęcia 25 gr,
c) od 1 sztuki nierogacizny 75 gr.";

2) w art. 11 skreśla się ustępy 2), 3), 4) i 5) i w ich miejsce zamieszcza się nowy ustęp 2) o brzmieniu następującym: „2) Do wymiaru grzywien i do postępowania karnego stosuje się przepisy ordynacji podatkowej, a w szczególności przepisy części IV tejże ordynacji. Ilekroć w tych przepisach jest mowa o władzy skarbowej I instancji, rozumie się przez to urząd skarbowy, a ilekroć jest mowa o władzy skarbowej II instancji — izbę skarbową bądź Wydział Skarbowy Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego.".

Art. 2. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 3. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie po upływie czternastu dni od dnia ogłoszenia.

(2) Do spraw karnych, wszczętych przed dniem wejścia w życie dekretu niniejszego, a nie zakończonych prawomocnym orzeczeniem karnym, stosuje się nadal dotychczasowy przepis art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 614).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 listopada 1936 r. Nr 84, poz. 583).

896.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 3 listopada 1936 r.

o ulgach w spłacie niektórych zobowiązań gmin wiejskich.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 363) postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Dekret niniejszy ustala ulgi w spłacie zobowiązań gmin wiejskich wobec Skarbu Państwa, instytucyj ubezpieczeń społecznych, Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych oraz Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu.

(2) Zastosowanie przepisów dekretu niniejszego nie wyłącza przyznawania gminom wiejskim dalszych ulg w spłacie ich zobowiązań na podstawie przepisów części I rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 846).

Art. 2. (1) Umarza się należności Skarbu Państwa od gmin wiejskich:

a) z tytułu odstąpienia bądź wydzierżawienia pod budowę szkół powszechnych nieruchomości państwowych, z wyjątkiem nieruchomości będących w administracji przedsiębiorstw: „Polskie Koleje Państwowe" i „Polska Poczta, Telegraf i Telefon",

b) z tytułu pobranych od płatników w czasie do dnia 31 marca 1933 r., a nie wpłaconych do Skarbu Państwa podatków i opłat państwowych, o ile należności z tego tytułu nie zostały objęte rozrachunkiem pomiędzy Skarbem Państwa a związkami samorządowymi, przeprowadzonym na dzień 31 marca 1933 r.

(2) Spłatę należności Skarbu Państwa od gmin wiejskich z tytułu pobranych od płatników w okresie od dnia 1 kwietnia 1933 r. do dnia 31 marca 1935 r., a nie wpłaconych do Skarbu Państwa podatków i opłat państwowych rozkłada się na raty na okres do 5 lat, licząc od dnia 1 kwietnia 1936 r., bez oprocentowania. Ilość i terminy płatności rat określi władza nadzorcza gminy z tym zastrzeżeniem, że spłata nie może wynosić mniej niż 150 zł rocznie. Wpłaty dokonane po dniu 1 kwietnia 1936 r. zalicza się na poczet najbliższych rat.

Art. 3. Umarza się należności Komunalnego Funduszu Pożyczkowo - Zapomogowego od gmin wiejskich oraz należności gmin wiejskich od tego Funduszu z tytułu sald rozrachunku, przeprowadzonego pomiędzy Skarbem Państwa a związkami samorządowymi na dzień 31 marca 1933 r., przekazanych Komunalnemu Funduszowi Pożyczkowo - Zapomogowemu na podstawie art. 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 846).

Art. 4. (1) Umarza się należności instytucyj ubezpieczeń społecznych od gmin wiejskich:

a) z tytułu wszelkich należności na rzecz b. kas chorych;

b) z tytułu odsetek, przypadających od zaległych na dzień 31 marca 1936 r. składek i opłat ubezpieczeniowych.

(2) Spłatę należności instytucyj ubezpieczeń społecznych od gmin wiejskich z tytułu zaległych na dzień 31 marca 1936 r. składek i opłat ubezpieczeniowych rozkłada się na raty na okres do 20 lat, licząc od dnia 1 kwietnia 1936 r. przy oprocentowaniu 4% rocznie. Ilość i terminy płatności rat określi władza nadzorcza gminy z tym zastrzeżeniem, że spłata nie może wynosić mniej niż 150 zł rocznie. Wpłaty dokonane po dniu 1 kwietnia 1936 r. zalicza się na poczet najbliższych rat.

Art. 5. (1) Umarza się należności Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych od gmin wiejskich z tytułu pożyczek, udzielonych gminom do dnia 31 marca 1936 r. na pokrywanie ogniotrwałym materiałem oraz na ogniotrwałą odbudowę po pożarze budowli, stanowiących własność gminy.

(2) Spłatę należności Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych oraz Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu od gmin wiejskich z tytułu pobranych przez te gminy od ubezpieczonych do dnia 31 marca 1936 r., a nie wpłaconych tym zakładom składek za przymusowe ubezpieczenie budowli od ognia oraz ubezpieczenie od ognia ruchomości rolnych, rozkłada się na raty na okres do 20 lat, licząc od dnia 1 kwietnia 1936 r. przy oprocentowaniu 2% rocznie. Ilość i terminy płatności rat określi władza nadzorcza gminy, z tym zastrzeżeniem, że spłata nie może wynosić mniej niż 150 zł rocznie. Wpłaty dokonane po dniu 1 kwietnia 1936 r. zalicza się na poczet najbliższych rat.

Art. 6. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Wewnętrznych, Skarbu i Opieki Społecznej, każdemu we właściwym mu zakresie działania.

Art. 7. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Opieki Społecznej:
Marian Zyndram-Kościałkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 listopada 1936 r. Nr 84, poz. 584).

897.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 listopada 1936 r.

o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 363) postanawiam co następuje:

Art. 1. Państwowemu podatkowi gruntowemu podlegają wszelkie grunty z wyjątkiem wymienionych w art. 2.

Art. 2. Od państwowego podatku gruntowego wolne są:

1) grunty podlegające państwowemu podatkowi od nieruchomości;

2) grunty należące do wyznań przez Państwo uznanych, z których dochody przeznaczone są stale i wyłącznie na cele kultu religijnego i nie przyczyniają się do osobistych dochodów duchowieństwa lub innych osób;

3) grunty pod cmentarzami;

4) grunty pod torami kolejowymi oraz pod publicznymi: drogami, placami i parkami;

5) grunty użytkowane przez publiczne szkoły powszechne oraz grunty użytkowane wyłącznie w celach naukowych lub doświadczalnych przez szkoły rolnicze i instytucje naukowe lub przez należące do instytucji publicznoprawnych zakłady doświadczalne;

6) grunty i lasy państwowe pozostające w zarządzie wojska, użytkowane w celach wojskowych, a nie w celach osiągania dochodu;

7) nieużytki, do których zalicza się lotne piaski, bagna, mokradła, rojsty, strome stoki i parowy, nie nadające się do użytkowania jako grunty orne, leśne, łąki lub pastwiska, skały, szutrowiska, okopy, doły po żwirze, torfie, glinie, piasku itp. oraz grunty pod wodami otwartymi;

8) grunty osad objętych postępowaniem scaleniowym lub powstałych w wyniku scalenia—na przeciąg lat 3, licząc od półrocza, następującego po wyborze lub wyznaczeniu rady uczestników scalenia; grunty te podlegają jednak obowiązkowi opłacania dodatków do tego podatku na rzecz związków samorządu terytorialnego; zwolnienia nie stosuje się do gruntów, których scalenie zostało zaniechane;

9) grunty, które były zwolnione od państwowego podatku gruntowego jako nieużytki, a na których założono sztuczne gospodarstwo rybne lub dokonano innych inwestycji, umożliwiających ich eksploatację — na przeciąg lat 5, licząc od roku następnego po przeprowadzeniu inwestycyj;

10) całkowicie lub częściowo w zależności od stopnia zmniejszenia się wartości użytkowej lasów ochronnych na skutek zarzadzonych ograniczeń w użytkowaniu — grunty pod lasami, uznanymi za ochronne dlatego, że:

a) zabezpieczają grunty przed zmywaniem i wyjałowieniem, powstrzymują usuwanie się ziemi lub kamienia, przeszkadzają tworzeniu się dzikich potoków, obrywaniu się skał i spadkowi lawin,

b) chronią brzegi wód przed obrywaniem się, a źródła przed zasypaniem,

c) przeszkadzają powstawaniu albo rozszerzaniu się piasków lotnych lub parowów,

d) mają specjalne znaczenie dla obrony Państwa,

e) mają znaczenie przyrodniczo - naukowe;

11) grunty zalesione a nie będące poprzednio gruntami leśnymi:

a) uznane przez właściwą władzę za więcej nadające się do uprawy leśnej,

b) na których zalesienie właściwa władza udzieliła zezwolenia —

na przeciąg lat 30, licząc od roku następnego po dokonaniu sztucznego zalesienia;

12) nieużytki, zalesione na podstawie przepisów o zalesianiu niektórych nieużytków, a także nieużytki dobrowolnie zalesione w sposób sztuczny — na przeciąg lat 50, licząc od roku następującego po dokonaniu zalesienia.

Art. 3. (1) Na obszarze województw: kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego i warszawskiego, m. st. Warszawy oraz powiatów: augustowskiego, łomżyńskiego, ostrowskiego, ostrołęckiego, suwalskiego, szczuczyńskiego i wysoko-mazowieckiego w województwie białostockim — znosi się pobór dodatkowego podatku gruntowego dworskiego i włościańskiego, przewidzianego w Dziale IV rosyjskiej ustawy o podatkach bezpośrednich (Zbiór Praw ces. ros. tom V).

(2) Wysokość stawek państwowego podatku gruntowego dworskiego i włościańskiego na obszarze, wymienionym w ust. (1), określa taryfa, załączona do artykułu niniejszego. Taryfa ta dzieli się na taryfę dla gruntów dworskich i taryfę dla gruntów włościańskich; według stawek taryfy dla gruntów dworskich opodatkowuje się wszystkie grunty z wyjątkiem gruntów, nadanych mieszkańcom wsi i osad przy uwłaszczeniu włościan, które to grunty podlegają opodatkowaniu według stawek, wskazanych dla gruntów włościańskich. Grunty zaliczone do III klasy gruntów, podlegających taryfie dla gruntów dworskich, opłacają państwowy podatek gruntowy według stawek, przewidzianych dla gruntów IV klasy tejże taryfy.

(3) Grunty na obszarze miast, wydzielonych z powiatowych związków samorządowych, podlegają państwowemu podatkowi gruntowemu według taryfy dla gruntów dworskich tego powiatu, z którego zostały wydzielone; grunty na obszarze m. st. Warszawy opodatkowuje się według taryfy dla gruntów dworskich w powiecie warszawskim.

Art. 4. Na obszarze województw: wileńskiego, nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białostockiego, bielskiego, sokólskiego, wołkowyskiego i grodzieńskiego w województwie białostockim — przypadającą na poszczególne powiaty ogólną sumę państwowego podatku gruntowego określa się przez pomnożenie przeciętnych stawek, wymienionych w taryfie załączonej do artykułu niniejszego, przez ilość gruntów odpowiedniej kategorii. Obliczoną w ten sposób sumę rozkłada się na poszczególne jednostki podatkowe.

Art. 5. Na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego — państwowy podatek gruntowy oblicza się w złotych przez przemnożenie kwoty podatku katastralnego, uwidocznionego w katastrze gruntowym, przez 3,5.

Art. 6. Na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego oraz powiatów: bielskiego i cieszyńskiego w województwie śląskim — państwowy podatek gruntowy pobiera się w wysokości 40% czystego dochodu katastralnego, uwidocznionego w katastrze podatku gruntowego, a wyrażonego w złotych.

Art. 7. (1) Od płatników, opłacających od swych gruntów, położonych w granicach jednego powiatu, tytułem państwowego podatku gruntowego więcej niż 110 zł rocznie, pobiera się nadto oddzielny dodatek. Dodatek ten wynosi od płatników, opłacających rocznie państwowy podatek gruntowy od gruntów położonych w granicach jednego powiatu:

od	110 zł do	200 zł	—	10%	tego podatku
"	200 " "	550 "	—	20%	" "
"	550 " "	1.250 "	—	30%	" "
"	1.250 " "	2.650 "	—	40%	" "
"	2.650 " "	4.400 "	—	50%	" "
"	4.400 " "	6.150 "	—	60%	" "
"	6.150 " "	8.800 "	—	80%	" "
powyżej		8.800 "	—	100%	" "

(2) Jeżeli posiadłość ziemska, stanowiąca jednostkę podatkową, należy do kilku współwłaścicieli, z których każdy ma część faktycznie wydzieloną i samoistnie gospodarowaną, wówczas dodatek, przewidziany w ust. (1), oblicza się dla każdego współwłaściciela oddzielnie.

Art. 8. (1) Od płatników, którzy od swych gruntów, położonych w granicach jednej gminy, opłacają rocznie:

1) nie więcej niż 10 zł państwowego podatku gruntowego — pobiera się tylko 50% tego podatku,

2) powyżej 10 zł do 35 zł państwowego podatku gruntowego — pobiera się tylko 80% tego podatku. Ulgi te przyznaje się przy poborze pierwszej raty.

(2) Przepis ust. (1) nie dotyczy tych płatników, których grunty znajdują się w promieniu 10 km od miast, liczących ponad 100.000 mieszkańców.

Art. 9. Rokiem podatkowym jest rok kalendarzowy.

Art. 10. Państwowy podatek gruntowy płatny jest w dwóch równych ratach: do dnia 30 kwietnia i do dnia 15 listopada.

Art. 11. Miarą powierzchni dla wymiaru podatku gruntowego jest hektar. Od gruntów, których powierzchnia nie przekracza 1 hektara, pobiera się część stawki odpowiednio do ilości arów.

Art. 12. (1) Obowiązek podatkowy powstaje od pierwszego dnia półrocza, następującego bezpośrednio po zajściu okoliczności faktycznych, uzasadniających wymiar państwowego podatku gruntowego. W tym samym terminie powstaje obowiązek podatkowy dla nabywcy gruntów.

(2) Obowiązek podatkowy wygasa z końcem półrocza, w którym zaszły okoliczności faktyczne, uzasadniające zwolnienie od podatku. W tym samym terminie wygasa obowiązek podatkowy zbywcy gruntów.

Art. 13. Na obszarze, określonym w art. 3 i 4, w razie przeniesienia pewnej miejscowości z jednego powiatu do drugiego, wymiar państwowego podatku gruntowego uskutecznia się z gruntów tej miejscowości według taryfy powiatu, do którego miejscowość została przyłączona, poczynając od następnego roku podatkowego.

Art. 14. Artykuł 14 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych tudzież niektórych podatków budynkowych (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 505) otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 14. (1) Dodatki do państwowego podatku gruntowego na rzecz związków samorządowych nie mogą dla poszczególnej jednostki podatkowej przewyższać w łącznej sumie 50% ogólnej kwoty państwowego podatku gruntowego wraz z oddzielnym dodatkiem, przewidzianym w art. 7 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593).

(2) W wyjątkowych, zasługujących na uwzględnienie przypadkach, może Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu pozwolić na podwyższenie tej normy do 75%, ale tylko w stosunku do tej części państwowego podatku gruntowego, która nie obejmuje oddzielnego dodatku, przewidzianego w art. 7 dekretu, powołanego w ust. (1).

(3) Z dodatków samorządowych do państwowego podatku gruntowego otrzymują izby rolnicze udział w wysokości 3% państwowego podatku gruntowego wraz z oddzielnym dodatkiem, przewidzianym w art. 7 dekretu, powołanego w ust. (1). Przepis ten nie dotyczy izb rolniczych na obszarze województw poznańskiego, pomorskiego i śląskiego.".

Art. 15. W art. 50 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 2, poz. 16) punkty a) i b) otrzymują brzmienie następujące:

„a) z 3% udziału w ogólnej kwocie państwowego podatku gruntowego, pobranego w okręgu izby z uwzględnieniem oddzielnego dodatku i ulg, przewidzianych w art. 7 i 8 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593).

b) z udziału w dodatkach samorządowych do państwowego podatku gruntowego w wysokości 3% tego podatku wraz z oddzielnym dodatkiem, przewidzianym w art. 7 dekretu, powołanego w pkt a).".

Art. 16. Artykuł 5 ustawy z dnia 20 marca 1931 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 172) otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 5. Ogólna suma podatku wyrównawczego podlega w każdej gminie podziałowi pomiędzy poszczególnych płatników tego podatku w stosunku do przypadających na każdego z nich podatków, które w myśl art. 1 stanowią podstawę wymiaru podatku wyrównawczego, przy czym za podstawę wy-

miaru tegoż podatku przyjmuje się: w stosunku do płatników państwowego podatku gruntowego — podatek przypadający według przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593), jednak bez oddzielnego dodatku i ulg, przewidzianych w art. 7 i 8 tegoż dekretu; w stosunku do płatników państwowego podatku przemysłowego — ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, w stosunku do płatników podatku od nieruchomości — podatek od nieruchomości.".

Art. 17. W art. 3 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 204) ustęp (1) otrzymuje brzmienie następujące:

„(1) Obowiązek świadczeń w naturze obciąża osoby fizyczne i prawne w gminach wiejskich i miastach nie wydzielonych z powiatowych związków samorządowych, które opłacają podatek gruntowy, podatek od nieruchomości i podatek przemysłowy — w stosunku do sumy tych podatków, obciążających poszczególnego płatnika, przy czym za podstawę wymiaru świadczeń przyjmuje się dla płatników podatku gruntowego — państwowy podatek gruntowy, przypadający według przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593), jednak bez oddzielnego dodatku i ulg, przewidzianych w art. 7 i 8 tegoż dekretu, dla płatników podatku od nieruchomości — podatek od nieruchomości, a dla płatników podatku przemysłowego — ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych.".

Art. 18. W art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o obniżeniu obciążenia daninami komunalnymi i o innych zmianach w finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 544) uchyla się przepis ustępu (1).

Art. 19. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 20. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 r., z wyjątkiem przepisu art. 2 pkt 10), który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1938 r.

(2) Z dniem wejścia w życie przepisów dekretu niniejszego uchyla się wszelkie przywileje i zwolnienia w państwowym podatku gruntowym oraz wszystkie przepisy sprzeczne z dekretem niniejszym, w szczególności zawarte:

1) w rosyjskiej ustawie o podatkach bezpośrednich (Zbiór Praw ces. ros. tom V),

2) w austriackiej ustawie z dnia 24 maja 1869 r. o podatku gruntowym (Dz. u. p. austr. Nr 88),

3) w pruskiej ustawie z dnia 21 maja 1861 r. o podatku gruntowym (Zb. ust. prusk. str. 253), w pruskiej ustawie z dnia 14 lipca 1893 r. o uchyleniu podatków bezpośrednich (Zb. ust. prusk. str. 119) i w pruskiej ustawie z dnia 14 lipca 1893 r. o daninach komunalnych (Zb. ust. prusk. str. 152),

4) w węgierskiej ustawie z dnia 18 marca 1909 r. o podatku gruntowym (Zb. Pr. państw. z dnia 1 kwietnia 1909 r.),

5) w ustawie z dnia 17 czerwca 1921 r. o poborze na rzecz Skarbu Państwa dodatku do podatków: gruntowego, podymnego, domowo - klasowego i budynkowego oraz unormowaniu poboru podatku gruntowego na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego jako też powiatów: białostockiego, bielskiego, sokólskiego, wołkowyskiego, białowieskiego i grodzieńskiego województwa białostockiego (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 372),

6) w ustawie z dnia 15 czerwca 1923 r. w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych tudzież niektórych podatków budynkowych (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 505),

7) w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 kwietnia 1924 r. o podwyższeniu państwowych podatków gruntowych (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 339).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 7 listopada 1936 r. Nr 85, poz. 593).

Załącznik do art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. (poz. 897).

Województwa i powiaty	Taryfa państwowego podatku gruntowego (w złotych) z 1 ha								
	dworska klasy					włościańska klasy			
	I	II	III	IV	V	I	II	III	IV
warszawskie									
1. błoński	10,46	4,57	—	5,89	1,31	10,34	4,57	5,77	1,32
2. ciechanowski	5,83	2,57	—	3,26	0,74	6,06	2,69	3,43	0,74
3. gostyniński	8,97	3,94	—	5,09	1,14	9,14	3,94	5,14	1,14
4. grójecki	10,46	4,57	—	5,89	1,31	10,34	4,57	5,77	1,32
5. kutnowski	8,74	3,83	—	4,92	1,09	8,52	3,72	4,80	1,09
6. lipnowski	8,52	3,72	—	4,80	1,09	8,52	3,72	4,80	1,09
7. łowicki	10,23	4,46	—	5,77	1,26	10,34	4,57	5,77	1,32
8. makowski	6,34	2,74	—	3,54	0,80	6,06	2,69	3,43	0,74
9. mińsko-mazowiecki	7,03	3,09	—	3,94	0,86	7,32	3,20	4,12	0,92
10. mławski	5,09	2,23	—	2,86	0,63	4,86	2,12	2,74	0,63
11. nieszawski	8,74	3,83	—	4,92	1,09	8,52	3,72	4,80	1,09
12. płocki	7,54	3,32	—	4,23	0,91	7,32	3,20	4,12	0,92
13. płoński	7,32	3,20	—	4,12	0,91	7,32	3,20	4,12	0,92
14. przasnyski	5,60	2,46	—	3,14	0,69	5,49	2,46	3,03	0,69
15. pułtuski	6,57	2,86	—	3,72	0,80	6,69	2,92	3,77	0,86
16. radzymiński	6,57	2,86	—	3,72	0,80	6,69	2,92	3,77	0,86
17. rawsko-mazowiecki	7,77	3,43	—	4,40	0,97	7,89	3,49	4,40	0,97
18. rypiński	8,29	3,60	—	4,63	1,03	8,52	3,72	4,80	1,09
19. sierpecki	5,37	2,34	—	3,03	0,69	5,49	2,46	3,03	0,69
20. skierniewicki	7,54	3,32	—	4,23	0,91	7,32	3,20	4,12	0,92
21. sochaczewski	10,23	4,46	—	5,77	1,26	10,34	4,57	5,77	1,32
22. warszawski	10,23	4,46	—	5,77	1,26	10,34	4,57	5,77	1,32
23. włocławski	9,26	4,06	—	5,20	1,14	9,14	3,94	5,14	1,14
łódzkie									
1. brzeziński	8,29	3,60	—	4,63	1,03	8,52	3,72	4,80	1,09
2. kaliski	8,97	3,94	—	5,09	1,14	9,14	3,94	5,14	1,14
3. kolski	9,26	4,06	—	5,20	1,14	9,14	3,94	5,14	1,14
4. koniński	8,52	3,72	—	4,80	1,09	8,52	3,72	4,80	1,09
5. łaski	6,06	2,69	—	3,43	0,74	6,06	2,69	3,43	0,74
6. łęczycki	9,49	4,17	—	5,32	1,20	9,72	4,29	5,49	1,20
7. łódzki	7,54	3,32	—	4,23	0,91	7,32	3,20	4,12	0,92
8. piotrkowski	7,32	3,20	—	4,12	0,91	7,32	3,20	4,12	0,92
9. radomszczański	7,54	3,32	—	4,23	0,91	7,32	3,20	4,12	0,92
10. sieradzki	7,54	3,32	—	4,23	0,91	7,32	3,20	4,12	0,92
11. turecki	8,52	3,72	—	4,80	1,09	8,52	3,72	4,80	1,09
12. wieluński	7,03	3,09	—	3,94	0,86	7,32	3,20	4,12	0,92

Województwa i powiaty	Taryfa państwowego podatku gruntowego (w złotych) z 1 ha								
	dworska					włościańska			
	klasy								
	I	II	III	IV	V	I	II	III	IV
kieleckie									
1. będziński	5,83	2,57	—	3,26	0,74	6,06	2,69	3,43	0,74
2. częstochowski	6,57	2,86	—	3,72	0,80	6,69	2,92	3,77	0,86
3. iłżecki	6,06	2,69	—	3,43	0,74	6,06	2,69	3,43	0,74
4. jędrzejowski	7,32	3,20	—	4,12	0,91	7,32	3,20	4,12	0,92
5. kielecki	6,06	2,69	—	3,43	0,74	6,06	2,69	3,43	0,74
6. konecki	6,06	2,69	—	3,43	0,74	6,06	2,69	3,43	0,74
7. kozienicki	5,83	2,57	—	3,26	0,74	6,06	2,69	3,43	0,74
8. miechowski	7,32	3,20	—	4,12	0,91	7,32	3,20	4,12	0,92
9. olkuski	5,83	2,57	—	3,26	0,74	6,06	2,69	3,43	0,74
10. opatowski	7,54	3,32	—	4,23	0,91	7,32	3,20	4,12	0,92
11. opoczyński	6,34	2,74	—	3,54	0,80	6,06	2,69	3,43	0,74
12. pińczowski	7,77	3,43	—	4,40	0,97	7,89	3,49	4,40	0,97
13. radomski	6,80	2,97	—	3,83	0,86	6,69	2,92	3,77	0,86
14. sandomierski	7,54	3,32	—	4,23	0,91	7,32	3,20	4,12	0,92
15. stopnicki	6,57	2,86	—	3,72	0,80	6,69	2,92	3,77	0,86
16. włoszczowski	6,57	2,86	—	3,72	0,80	6,69	2,92	3,77	0,86
17. zawierciański	5,83	2,57	—	3,26	0,74	6,06	2,69	3,43	0,74
lubelskie									
1. bialski	5,09	2,23	—	2,86	0,63	4,86	2,12	2,74	0,63
2. biłgorajski	5,37	2,34	—	3,03	0,69	5,49	2,46	3,03	0,69
3. chełmski	5,60	2,46	—	3,14	0,69	5,49	2,46	3,03	0,69
4. garwoliński	6,57	2,86	—	3,72	0,80	6,69	2,92	3,77	0,86
5. hrubieszowski	5,83	2,57	—	3,26	0,74	6,06	2,69	3,43	0,74
6. janowski	5,09	2,23	—	2,86	0,63	4,86	2,12	2,74	0,63
7. krasnostawski	5,09	2,23	—	2,86	0,63	4,86	2,12	2,74	0,63
8. lubartowski	5,37	2,34	—	3,03	0,69	5,49	2,46	3,03	0,69
9. lubelski	6,57	2,86	—	3,72	0,80	6,69	2,92	3,77	0,86
10. łukowski	5,09	2,23	—	2,86	0,63	4,86	2,12	2,74	0,63
11. puławski	6,34	2,74	—	3,54	0,80	6,06	2,69	3,43	0,74
12. radzyński	4,40	1,94	—	2,46	0,57	4,29	1,83	2,46	0,51
13. siedlecki	5,57	2,34	—	3,03	0,69	5,49	2,46	3,03	0,69
14. sokołowski	6,34	2,74	—	3,54	0,80	6,06	2,69	3,43	0,74
15. tomaszowski	5,37	2,34	—	3,03	0,69	5,49	2,46	3,03	0,69
16. węgrowski	6,34	2,74	—	3,54	0,80	6,06	2,69	3,43	0,74
17. włodawski	4,40	1,94	—	2,46	0,57	4,29	1,83	2,46	0,51
18. zamojski	5,37	2,34	—	3,03	0,69	5,49	2,46	3,03	0,69
białostockie									
1. augustowski	5,60	2,46	—	3,14	0,69	5,49	2,46	3,03	0,69
2. łomżyński	6,57	2,86	—	3,72	0,80	6,69	2,92	3,77	0,86
3. ostrołęcki	4,63	2,00	—	2,57	0,57	4,86	2,12	2,74	0,63
4. ostrowski	4,63	2,00	—	2,57	0,57	4,86	2,12	2,74	0,63
5. suwalski	5,37	2,34	—	3,03	0,69	5,49	2,46	3,03	0,69
6. szczuczyński	7,03	3,09	—	3,94	0,86	7,32	3,20	4,12	0,92
7. wysoko-mazowiecki	5,09	2,23	—	2,86	0,63	4,86	2,12	2,74	0,63

Załącznik do art. 4 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. (poz. 897).

Przeciętne stawki z 1 ha w złotych.

Województwa i powiaty	Z jednego ha gruntów uprawnych, łąk, ogrodów i sadów	Z jednego ha gruntów leśnych, błotnistych i pastwisk oraz gruntów pod wodami
białostockie		
1. białostocki	1,65	0,33
2. bielski	1,50	0,30
3. grodzieński	1,50	0,30
4. sokólski	1,50	0,30
5. wołkowyski	1,50	0,30
wileńskie		
1. brasławski	1,30	0,26
2. dziśnieński	1,50	0,30
3. mołodecki	1,10	0,22
4. oszmiański	1,30	0,26
5. postawski	1,50	0,30
6. święciański	1,10	0,22
7. wilejski.	1,10	0,22
8. wileńsko-trocki . .	1,50	0,30
nowogródzkie		
1. baranowicki . . .	1,10	0,22
2. lidzki	1,50	0,30
3. nieświeski	1,85	0,37
4. nowogródzki . . .	1,65	0,33
5. słonimski	1,10	0,22
6. stołpecki	1,50	0,30
7. szczuczyński . . .	1,50	0,30
8. wołożyński	1,10	0,22
poleskie		
1. brzeski	1,10	0,22
2. drohicki	1,10	0,22
3. kobryński.	1,10	0,22
4. kosowski	1,10	0,22
5. koszyrski	0,95	0,19
6. łuniniecki.	1,10	0,22
7. piński	0,95	0,19
8. prużański	1,10	0,22
9. stoliński	1,10	0,22
wołyńskie		
1. dubieński	2,75	0,55
2. horochowski	1,50	0,30
3. kostopolski	1,10	0,22
4. kowelski	1,10	0,22
5. krzemieniecki . . .	2,75	0,55
6. lubomelski	1,10	0,22
7. łucki	1,65	0,33
8. rówieński	2,20	0,44
9. sarneński	1,10	0,22
10. włodzimierski . . .	1,50	0,30
11. zdołbunowski . . .	2,75	0,55

898.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 października 1936 r.

w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o ulgach w spłacie długów posiadaczy gospodarstw wiejskich oraz rolniczych przedsiębiorstw i instytucyj w bankach państwowych.

Na podstawie art. 1, 2a, 3, 3a i 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o ulgach w spłacie długów posiadaczy gospodarstw wiejskich oraz rolniczych przedsiębiorstw i instytucyj w bankach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 839) w brzmieniu, ustalonym dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 września 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 540) zarządzam co następuje:

§ 1. Przekazuje się na powiększenie Funduszu Oddłużenia w Państwowym Banku Rolnym, poza sumami objętymi § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 109, poz. 968), obligacje 4% Pożyczki Konsolidacyjnej, stanowiące własność Skarbu Państwa w kwocie nominalnej 38.000.000 zł wraz ze wszystkimi kuponami, począwszy od kuponu Nr 3.

§ 2. Niezależnie od ulg przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 109, poz. 968) upoważnia się Państwowy Bank Rolny do zastosowania, według swego uznania, wobec dłużników Banku z tytułu pożyczek w obligacjach melioracyjnych, wypłaconych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, dalszych ulg na rachunek Funduszu Oddłużenia; ulgi te mogą obejmować:

1) umorzenia nadwyżek kapitału pożyczek ponad ustalone w punkcie niniejszym normy obciążenia gruntów, objętych zaakceptowanym przez Państwowy Bank Rolny projektem urządzeń melioracyjnych, przy czym:

a) najwyższe obciążenie 1 ha faktycznie zmeliorowanych gruntów, należących do członków spółek wodnych i innych dłużników, długiem kapitałowym pożyczki, przed rozpoczęciem jej amortyzacji, nie może przekraczać złotych w złocie 500 z wyjątkiem pożyczek udzielonych na przebudowę i budowę gospodarstw rybnych oraz uprawę wikliny, z tytułu których także obciążenie 1 ha ustala się na złotych w złocie 1.000;

b) w przypadkach, gdy pożyczki udzielone zostały na urządzenia melioracyjne, specjalnie kosztowne w stosunku do zmeliorowanej powierzchi (np. deszczownie), wówczas niezależnie od umorzeń, dokonanych na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 109, poz. 968) najwyższe obciążenie ustala się w wysokości 50% pozostałego kapitału pożyczki;

c) bonifikaty na podstawie § 4 pkt 2 lit. a pkt 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z

dnia 12 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 109, poz. 968) mogą być stosowane, jako dalsza odpowiednia obniżka norm ustalonych w punkcie niniejszym;

d) w przypadku podjęcia pożyczki i niezużycia jej na meliorację — jako faktycznie zmeliorowany obszar uważać się będzie obszar, który miał być zmeliorowany za podjętą pożyczkę;

2) całkowite umorzenia pożyczek, obciążających grunty członków spółek wodnych jedynie z tytułu kosztów sporządzenia projektu urządzeń melioracyjnych i zawiązania spółek;

3) częściowe umorzenia poniżej norm ustalonych w pkt 1 pożyczek, które zostały zużyte na zmeliorowanie gruntów, obciążonych również pożyczkami w listach zastawnych Państwowego Banku Rolnego, o ile łączne obciążenie tymi pożyczkami przekracza 2/3 szacunku, ustalonego przez Bank przy udzielaniu pożyczek w listach zastawnych;

4) wstrzymania od dnia 1 lipca 1936 r. do dnia 30 czerwca 1939 r. spłaty kapitału pożyczek oraz równoczesne przedłużenia okresu ich umorzenia;

5) przyznawania bonifikaty rat (należności na umorzenie kapitału, oprocentowanie i dodatek administracyjny) wymierzonych od dnia 1 stycznia 1931 do dnia 30 czerwca 1936 r. zarówno wpłaconych, jak i zaległych, najwyżej jednak do wysokości różnicy między ratami, jakie obowiązywały dłużników, a jakie by przypadały od kapitału pożyczek pozostałego po przyznaniu przewidzianych rozporządzeniem niniejszym ulg oddłużeniowych, przy ustalaniu tych rat w wysokości 3,75% rocznie—w okresie karencyjnym i w wysokości 5,37% rocznie—w okresie amortyzacyjnym; bonifikaty zarachowane będą przede wszystkim na zmniejszenie należności z tytułu rat, a następnie na przedterminową spłatę kapitału pożyczek; szczegółowy sposób zaliczenia bonifikat ustali Państwowy Bank Rolny.

§ 3. Wstrzymuje się w okresie od dnia 1 lipca 1936 r. do dnia 30 czerwca 1939 r. spłatę kapitału obligacji melioracyjnych Państwowego Banku Rolnego. Okresy umorzenia tych obligacji przedłuża się, włączając okresy wstrzymania spłaty kapitału — na lat 39.

§ 4. Za czynności związane z udzieleniem ulg, przewidzianych w § 2 rozporządzenia niniejszego, Państwowy Bank Rolny ma prawo pobierać opłaty, których wysokość ustali Minister Skarbu.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 listopada 1936 r. Nr 84, poz. 588).

899.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 października 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie oznaczania papierów wartościowych i ich kursów przy spłacie długów rolniczych.

Na podstawie art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych w brzmieniu, ustalonym w obwieszczeniu Ministra Skarbu z dnia 5 grudnia 1935 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 5, poz. 59) zarządza się co następuje:

§ 1. Długi rolnicze, z wyjątkiem długów wobec instytucji, wymienionych w art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych w brzmieniu, ustalonym w obwieszczeniu Ministra Skarbu z dnia 5 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 5, poz. 59), przewyższające 500 zł, mogą być w okresie od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego do dnia 28 października 1937 r., spłacane następującymi papierami wartościowymi:

1) obligacjami pożyczek państwowych:
3% Premiowej Pożyczki Inwestycyjnej,
4% Pożyczki Konsolidacyjnej,
6% Pożyczki Wewnętrznej (Narodowej),
I Serii 3% Państwowej Renty Ziemskiej,
5% Państwowej Pożyczki Konwersyjnej z roku 1924,
5% Konwersyjnej Pożyczki Kolejowej;

2) listami zastawnymi banków państwowych:
a) Państwowego Banku Rolnego:
4½% listami zastawnymi w złotych w złocie Serii I,
7% listami zastawnymi w złotych w złocie,
8% listami zastawnymi w złotych w złocie,
b) Banku Gospodarstwa Krajowego:
7% listami zastawnymi w złotych w złocie,
8% listami zastawnymi w złotych w złocie;

3) 4½% listami zastawnymi:
Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie,
Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego we Lwowie,
Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego w Poznaniu,
Wileńskiego Banku Ziemskiego Spółki Akcyjnej,
Akcyjnego Banku Hipotecznego we Lwowie,— według ich wartości nominalnej.

Przy spłacie długów rolniczych obligacjami 6% Pożyczki Wewnętrznej (Narodowej) zachowują moc przepisy, dotyczące przelewów obligacji tej pożyczki.

§ 2. Papiery wartościowe, wymienione w § 1 rozporządzenia niniejszego, powinny być zaopatrzone w należne kupony z bieżącym włącznie.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 27 listopada 1934 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie oznaczania papierów wartościowych i ich kursów przy spłacie długów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr 106, poz. 948).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 listopada 1936 r. Nr 84, poz. 589).

900.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 23 października 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Sprawiedliwości oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie określenia przedsiębiorstw, prowadzonych w większym rozmiarze.

Na podstawie art. 4 § 2 kodeksu handlowego (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 57, poz. 502) zarządzam co następuje:

§ 1. Za przedsiębiorstwa zarobkowe, prowadzone w większym rozmiarze, uważa się:

a) przedsiębiorstwa zarobkowe, zaliczone do przedsiębiorstw handlowych kategorii I w myśl ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339);

b) z przedsiębiorstw zarobkowych, zaliczonych w myśl ustawy o państwowym podatku przemysłowym do przedsiębiorstw handlowych kategorii II, przedsiębiorstwa handlu detalicznego, komisowe, ekspedycyjne, przewozowe i biura pośrednictwa handlowego (załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym część II, dział A, rozdział I pkt 1 i rozdział VI pkt 2 i 4), chyba że sąd rejestrowy uzna, że dane przedsiębiorstwo nie jest prowadzone w większym rozmiarze;

c) przedsiębiorstwa zarobkowe, które w myśl ustawy o państwowym podatku przemysłowym zaliczone są do przedsiębiorstw przemysłowych kategorii I — V, a jeżeli chodzi o przedsiębiorstwa uboczne, związane z gospodarstwem rolnym — do przedsiębiorstw przemysłowych kategorii I — V, jeżeli te przedsiębiorstwa uboczne przerabiają ponad 50% produktów, nie pochodzących z gospodarstw rolnych, należących do właściciela przedsiębiorstwa, co powinno być stwierdzone przez właściwą izbę rolniczą za rok gospodarczy, poprzedzający zgłoszenie do rejestru handlowego;

d) przedsiębiorstwa zarobkowe, zaliczone w myśl ustawy o państwowym podatku przemysłowym do przedsiębiorstw przemysłowych kategorii VI — VIII, jeżeli kupcy je prowadzący posiadają zakłady sprzedaży artykułów własnej produkcji, prowadzone na podstawie świadectw przemysłowych kategorii I i II przedsiębiorstw handlowych;

e) wszystkie przedsiębiorstwa zarobkowe, których obrót przewyższa kwotę 100.000 zł w stosunku rocznym, przy czym jeżeli chodzi o przedsiębiorstwa uboczne, związane z gospodarstwem rolnym, powinny one odpowiadać ponadto warunkom, określonym dla tych przedsiębiorstw w punkcie c), co do procentu przerobu produktów, nie pochodzących z gospodarstw rolnych, należących do właściciela danego przedsiębiorstwa;

f) wszystkie przedsiębiorstwa bankowe, podlegające przepisom prawa bankowego z dnia 17 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 321), z wyjątkiem spółdzielni kredytowych.

W przypadku przewidzianym w punkcie b) sąd rejestrowy orzeka na wniosek kupca po zasięgnięciu opinii właściwych izb skarbowej i przemysłowo-handlowej. Jeżeli opinie nie zostaną nadesłane sądowi rejestrowemu w ciągu trzech miesięcy, sąd orzeknie na podstawie posiadanych materiałów.

§ 2. Za obrót w rozumieniu § 1 punkt e) uważa się obrót ustalony ostatecznym orzeczeniem władzy skarbowej do wymiaru państwowego podatku przemysłowego od obrotu za ostatni rok, obrót osiągnięty ze sprzedaży artykułów, objętych scalonym podatkiem przemysłowym oraz obrót wolny od państwowego podatku przemysłowego od obrotu.

Jeżeli prowadzący przedsiębiorstwo posiada więcej niż jeden zakład handlowy lub przemysłowy, dla ustalenia wysokości obrotu przyjmuje się łączną sumę obrotu, osiągniętego przez wszystkie zakłady, należące do tego przedsiębiorstwa.

§ 3. Bez względu na wysokość obrotu przedsiębiorstwa uważa się za przedsiębiorstwa zarobkowe prowadzone w większym rozmiarze, jeżeli za takie uzna je właściwa izba przemysłowo-handlowa:

a) przedsiębiorstwa zarobkowe, zaliczone do przedsiębiorstw handlowych kategorii II, a nie odpowiadające warunkom § 1;

b) przedsiębiorstwa zarobkowe, nie odpowiadające warunkom § 1, należące do dwóch lub więcej osób, które zawarły między sobą umowę, mającą na celu prowadzenie wspólnego przedsiębiorstwa zarobkowego według zasad, odpowiadających przepisom kodeksu handlowego o spółce jawnej lub komandytowej.

Orzeczenie izby przemysłowo-handlowej jest również miarodajne dla oceny, czy przedsiębiorstwo zarobkowe, uznane przez tę izbę, w myśl ustępu pierwszego paragrafu niniejszego, za prowadzone w większym rozmiarze, utraciło ten charakter. Orzeczenie takie nie może być jednak wydane wówczas, gdy przedsiębiorstwo odpowiada przepisom § 1 ust. 1.

§ 4. Jeżeli przedsiębiorstwo zarobkowe nie jest zaliczone do żadnej kategorii świadectw przemysło-

wych, uważa się je za należące do tej kategorii, do której byłoby zaliczone, gdyby podlegało temu podatkowi.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 2 lipca 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Sprawiedliwości oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie określenia przedsiębiorstw prowadzonych w większym rozmiarze (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 60, poz. 515).

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 listopada 1936 r. Nr. 84, poz. 590).

901.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 października 1936 r.

w sprawie uzupełnienia § 72 przepisów rachunkowych i kasowych wydanych w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli uzupełnia postanowienia Przepisów rachunkowych i kasowych dla kas urzędów skarbowych (załącznik Nr 2 do Dz. Urz. Min. Skarbu z dnia 30 marca 1935 r. Nr 9, poz. 178) przez dodanie w p. 4 § 72 tych przepisów dwóch nowych zdań o następującym brzmieniu:

„W spisach wz. Nr 36 do § 83 p. 4 niniejszych przepisów zaznacza kasa niezależnie od sum przychodu według wykazów szczegółowych również ogólną sumę przychodu od początku okresu budżetowego do miesiąca sprawozdawczego, wszystkie poszczególne kwoty wypłacone i przelane na ciężar dotyczących sum komunalnych w miesiącu sprawozdawczym z podaniem dat, pozycyj i tytułów tych obciążeń, jak również ogólną sumę obciążeń od początku okresu budżetowego do miesiąca sprawozdawczego. Ponadto wyprowadza kasa kwotę pozostałości na następny miesiąc".

Zarazem Ministerstwo Skarbu komunikuje, że do czasu wykonania nakładu nowego wzoru spisu dostosowanego do wymogów powyższego uzupełniającego przepisu omawiane wyżej dodatkowe dane należy uwidaczniać na przedniej ew. odwrotnej stronie spisu.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

902.

WYKŁADNIA

ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404);

r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

Nr 476 (do art. 1). Obecnie obowiązują następujące przepisy prawne o formie czynności prawnych, sporządzonych przez analfabetów:

W myśl art. 113 kodeksu zobowiązań (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 82, poz. 598) „za niepiśmiennych lub niemogących pisać lecz umiejących czytać, może podpisać się inna osoba, której podpis winien być uwierzytelniony przez notariusza lub władzę gminną z zaznaczeniem, że osoba ta podpisała się na życzenie niepiśmiennego lub nie mogącego pisać lecz umiejącego czytać". W myśl art. 114 tegoż kodeksu „osoby nie umiejące lub niemogące czytać mogą składać oświadczenia woli na piśmie jedynie w formie aktu notarialnego". Od reguły, zawartej w przytoczonym art. 114, są trzy wyjątki. Dwa wyjątki wynikają stąd, że w myśl art. II p. 3 przepisów wprowadzających kodeks zobowiązań pozostały w mocy przepisy ustaw szczególnych, dotyczące formy czynności prawnych. Mianowicie: a) Na mocy art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14/10 1927 r. o uchyleniu odrębności stanowych (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 824), obowiązującego na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego, wileńskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białostockiego, bielskiego, grodzieńskiego, sokólskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego (z uwzględnieniem ustawy z dnia 23/3 1933 r. Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294), mogą być sporządzone czynności prawne przez zapisanie oświadczenia woli do księgi umów, prowadzonej przez zarząd gminny. Oświadczenie, zapisane do księgi umów, winno być podpisane przez strony oraz przez wójta lub jego zastępcę i sekretarza gminnego; jeśli zaś w czynności prawnej „uczestniczy niepiśmienny, wymagane są nadto podpisy dwóch świadków, nie licząc osoby, która położyła podpis za niepiśmiennego". b) W myśl ustawy z dnia 23/3 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 260) „osoby nie umiejące lub nie mogące pisać, korzystając z pożyczek z funduszów państwowych lub z państwowych instytucyj kredytowych, mogą . . . . . wystawiać skrypty dłużne i pokwitowania, zastępując podpis odciskami wielkich palców . . . . Odciski te winny być uwierzytelnione przez wójta gminy lub przełożonego zarządu gminy (burmistrza lub prezydenta miasta)". Nadto są wymagane podpisy dwóch świadków. Wyjątek trzeci wynika z art. 75 prawa wekslowego (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 37, poz. 282), w myśl którego „za nie-

piśmiennych lub niemogących pisać, może podpisać się na wekslu inna osoba, której podpis winien być uwierzytelniony przez notariusza lub władzę gminną, z zaznaczeniem, że osoba ta podpisała się na życzenie niepiśmiennego lub niemogącego pisać".

Z powyższych tekstów wynika, że jeśli z treści pisma, stwierdzającego czynność prawną, a sporządzonego nie w formie aktu notarialnego lub notarialnie uwierzytelnionego, wynika, iż osoba sporządzająca czynność prawną, nie podpisała danego pisma własnoręcznie i jeśli pismo takie nie jest uwierzytelnione przez władzę gminną, to ono nie ma żadnego znaczenia prawnego, a wobec tego nie podlega opłacie stemplowej.

Jeśli więc urzędowi skarbowemu przedstawiono pismo takie celem wymiaru opłaty stemplowej (art. 23 p. „b" bądź art. 24 p. „b" u. o. s.), to urząd skarbowy ma odmówić wymierzenia opłaty. Zarządzenie to nie dotyczy weksli; gdy bowiem w myśl art. 123 u. o. s. opłatę od wekslu, należy w zasadzie uiścić **przed** umieszczenim pierwszego podpisu, (a w niektórych przypadkach **przed** przyjęciem bądź umieszczeniem indosu), więc oczywiście nie może być przeszkodą wymierzania opłaty okoliczność, iż surogat podpisu nie odpowiada postanowieniom art. 75 prawa wekslowego (L. D. V. 47592/5/36).

903.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 listopada 1936 r.

L. B. P. Nr 16, 14253/36

w sprawie zorganizowania pomocy dla bezrobotnych w okresie zimowym.

Do

Gabinetu Ministra, Departamentów i Biur, Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń, Komendy Straży Granicznej, Prokuratorii Generalnej Rz. P., Głównej Komisji Klasyfikacyjnej, Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu, Komisji Rewizyjnej Monopolów, Polskiego Monopolu Loteryjnego, Polskiego Monopolu Solnego, Państwowego Monopolu Spirytusowego i Polskiego Monopolu Tytoniowego, Urzędu Długów Państwa, Mennicy Państwowej, Państwowego Zakładu Emerytalnego, Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych, Przewodniczącego Rady Spółdzielczej, Izb Skarbowych, Dyrekcyj Ceł, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), w Katowicach, Inspektoratu Ceł w Gdańsku oraz Komisariatu do spraw likwidacji niemieckiej w Poznaniu.

W związku z podjętą przez Rząd akcją niesienia pomocy bezrobotnym w okresie, w którym z natury rzeczy nie mogą być prowadzone roboty publiczne i w którym następuje zmniejszenie zasilenia zapotrzebowania sił pracowniczych zachodzi potrzeba wspólnego wysiłku w celu zapewnienia najbardziej upośledzonym masom społeczeństwa naszego, bo pozbawionym pracy, — w pierwszym rzędzie pożywienia i dostarczenia opału i odzieży.

Do tej akcji stanąć musi całe społeczeństwo w zwartym wysiłku z czynnikami rządowymi, ażeby akcja zapoczątkowania uchwałą Rady Ministrów z dnia 25 września 1936 r. mogła dać rezultaty.

Dlatego też w szeregach ofiarnej pracy nie powinno zabraknąć nikogo.

W tym tak ważnym dla naszego kraju momencie zwracam się do pracowników podległego mi resortu, którzy już tyle razy dali dowody zrozumienia i ofiarności dla konieczności państwowej, z prośbą o żywe poparcie akcji niesienia pomocy bezrobotnym.

Apeluję, by pracownicy skarbowi, niezależnie od świadczeń finansowych, wzięli liczny i czynny udział w pracach Komitetów, a przedewszystkiem w akcji zbiórkowej. Ze względu jednak na charakter pracy urzędników skarbowych nie uważam za właściwe, by urzędnicy ci spełniali te czynności we właściwym im charakterze urzędowym. Natomiast czynności te spełniać mogą pracownicy skarbowi, należący do organizacyj społecznych, np. o charakterze kombatanckim, jako ich członkowie. Oczywiście, iż w tych przypadkach powinni występować w mundurach swych organizacyj.

W celu umożliwienia czynnego udziału w tych zbiórkach, upoważniam do udzielania podwładnemu personelowi kilkudniowych urlopów okolicznościowych na czas przeprowadzenia akcji zbiórkowej.

Wzywam wszystkich pracowników podległego mi resortu do solidarnej ofiarności na rzecz pomocy bezrobotnym, w ramach i zaleceniach ogólno-polskiego Obywatelskiego Komitetu Pomocy Zimowej dla bezrobotnych (Monitor Polski z dnia 27 października 1936 r. Nr 250).

Wpłacone ewentualnie poprzednio przez pracowników dobrowolne datki na rzecz pomocy zimowej dla bezrobotnych należy zaliczyć odnośnym pracownikom na poczet przypadających i zadeklarowanych świadczeń.

Równocześnie upoważniam władze asygnujące do potrącenia zadeklarowanych składek przy wypłacie poborów od 1 grudnia do 30 kwietnia 1937 r. w stosunku do tych wszystkich pracowników, którzy przyjmą do wiadomości niniejszy okólnik przez złożenie na nim podpisu

lub zadeklarują ze swej strony inne normy. Deklaracje złożyć należy bezpośredniemu przełożonemu do dni 3-ch po przyjęciu do wiadomości tego okólnika, celem zawiadomienia rachuby.

Na czas akcji pomocy bezrobotnym należy wstrzymać inne zbiórki, oparte na ofiarności społecznej.

Pragnę zaznaczyć, iż walka z bezrobociem stanowi jedno z zasadniczych zadań społecznych i gospodarczych Rządu i dlatego dużą wagę przywiązuję do solidarnej ofiarności pracowników Skarbu, sądząc, iż w tak ważnej dla nas wszystkich chwili nie odmówią współpracy w wysiłkach Rządu.

Minister:
(—) *E. Kwiatkowski.*

904.

OKÓLNIK Nr 78 MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 8 października 1936 r.

o prostowaniu skażonej pisowni nazwisk.

(Nr AC. 26-a-20-3).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

A. Uwagi wstępne.

Jest faktem powszechnie znanym, że urzędnicy stanu cywilnego państw zaborczych, czy to pomyłkowo, z powodu nieznajomości zasad pisowni polskiej, czy też w imię świadomie uprawianej polityki wynaradawiającej, wpisywali częstokroć w prowadzonych przez się rejestrach nazwiska rdzennie polskie w formie skażonej np.: Gonschorowsky (Gonschorowski lub Gonsorowski) zamiast Gąsiorowski, Krol zamiast Król, Gorodyskij zamiast Horodyski itp.

Z uwagi na zasadnicze znaczenie aktu stanu cywilnego, jako podstawy, na której opierają się wszelkie późniejsze dokumenty urzędowe i prywatne zniekształcenia bądź błędy raz dopuszczone mściły się i mszczą jeszcze dotychczas na dziedzicach danego nazwiska.

Stwierdzono, że istnieje w Państwie liczna jeszcze rzesza pokrzywdzonych w ten sposób jednostek, które z istniejących możliwości naprawienia wyrządzonej bezpośrednio im samym bądź też pośrednio przodkom ich krzywdy dotychczas nie skorzystały.

Naturalną dążność do odzyskania prawidłowej pisowni nazwiska rodowego hamuje w znakomitej większości przypadków nieznajomość obowiązujących w danym zakresie przepisów bądź też obawa przed uciążliwym i kosztownym postępowaniem.

Chcąc przyjść zainteresowanym z jaknajwydatniejszą w tym względzie pomocą, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu z zainteresowanymi Ministerstwami zarządza wprowadzenie do i tak uproszczonego już w omawianej dziedzinie trybu postępowania sprostowawczego dalszych jeszcze, po myśli wyrażonych poniżej zasad, udogodnień.

B. Zasady ogólne.

I. Przywrócenie prawidłowej pisowni nazwiska osiąga się w drodze sprostowania odpowiedniego aktu stanu cywilnego, nie zaś w trybie, przewidzianym dla zmiany nazwisk.

II. Sprostowaniu podlegają wyłącznie skażone, w rozumieniu ust. 1 niniejszego okólnika, a więc w sposób nie nastręczający wątpliwości, nazwiska rdzennie polskie.

III. Sprostowanie przeprowadza się na obszarze całego Państwa w trybie sróconego i przyśpieszonego postępowania administracyjnego (por. niż. pkt. C II, III i IV) bądź sądowego (por. niż. C I).

IV. W postępowaniu administracyjnym zarówno podanie o sprostowanie zgłoszone do władzy administracji ogólnej, jak również decyzja władzy tej, zezwalająca na sprostowanie, wolne są od opłat stemplowych na mocy art. 142 pkt (1) oraz art. 160 pkt (1) ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 404 z 1935 r.).

W postępowaniu sądowym szczegółowe zasady z zakresu zwalniania od kosztów sądowych podano niżej pod pkt C I a) i b).

V. Podania o sprostowania mogą:

1) obejmować prośbę indywidualną osoby zainteresowanej, albo w zbiegu większej ilości zainteresowanych, urodzonych na obszarze jednego i tego samego okręgu administracyjnego (sądowego),

2) nosić charakter prośby zbiorowej, wreszcie w obu wymienionych wyżej przypadkach,

3) zgłaszane być bądź:
a) przez zainteresowanych bezpośrednio, bądź też
b) za zgodą ich na wniosek władzy (urzędu).

VI. W podaniu powołać należy fakt skażenia pisowni nazwiska, dołączając uzyskany bądź na wniosek strony bądź z urzędu na wniosek władzy wyciąg (świadectwo) z podlegającego sprostowaniu aktu urodzenia ewent. należycie uwierzytelniony odpis takiego wyciągu.

W przypadkach, w których by dołączenie omawianego wyciągu (odpisu wyciągu) połączone było z pewnymi trudnościami i wpływać mogło na zwłokę w załatwieniu sprawy, poprzestać można na ścisłym podaniu daty urodzenia strony (stron) oraz siedziby urzędu (urzędnika) stanu cywilnego, w którego obrębie podlegający sprostowaniu akt (akty) urodzenia sporządzono.

Ilekroć wszakże ma w danej sprawie zastosowanie tryb postępowania sądowy, tj. ilekroć sprostowanie nastąpić ma na obszarze mocy obowiązującej K. C. P. z 1825 r. (por. niż.

pkt C I a) i b), dołączając do podania wyciągu (odpisu wyciągu) jest rzeczą niezbędną.

VII. Podanie o sprostowanie nazwiska osoby płci męskiej, pozostającej w związku małżeńskim, objąć powinno nie tylko prośbę o sprostowanie aktu jej urodzenia, ale również aktu ślubu i ewent. aktów urodzenia nieletnich dzieci.

VIII. W przypadkach, w których zniekształcenie nazwiska znalazło wyraz nie tylko w aktach stanu cywilnego proszącego, ale również w aktach stanu cywilnego jego pełnoletnich dzieci, rodziców, rodzeństwa lub innych, noszących to samo nazwisko, krewnych, — rzeczą proszącego jest przedstawić krewnym tym, w imię wspólnego i dobrze zrozumiałego interesu ujednostajnienia nazwiska rodowego, zachodzącą konieczność wyjednania i z ich strony również odpowiednich sprostowań.

IX. Władze i urzędy, które by przy sposobności czynności urzędowych ujawniły fakt posługiwania się przez osobę narodowości polskiej nazwiskiem, w rozumieniu wyżej przytoczonych uwag, skażonym, winny na okoliczność tę zwrócić uwagę danej osoby, pouczyć ją o nie nastręczających trudności sposobach przywrócenia nazwisku prawidłowej pisowni ojczystej i to nie tylko przez nią samą, ale i przez członków jej rodziny, wreszcie okazać, w granicach możności, dalszą pomoc (por. niż. pkt X).

X. Współdziałanie z zainteresowanymi, o jakim mowa w pkt IX, znaleźć winno szczególne zastosowanie przy czynnościach związanych ze sporządzaniem rejestrów poborowych, przy załatwianiu spraw rezerwistów itp.

W przypadkach tych, władze sporządzające listy poborowe oraz inne wykazy powinny w współdziałaniu swym iść dalej jeszcze, a mianowicie:

1) uzyskać od poborowego, rezerwisty bądź innego zainteresowanego, którego nazwisko uległo skażeniu, piśmienne wyrażenie zgody zarówno na sprostowanie nazwiska, jak i na pośredniczenie w sprawie tego sprostowania,

2) zestawić wykazy zainteresowanych, którzy w sposób wyżej w niniejszym punkcie wymieniony (pkt 1) oświadczenie woli złożyli, — wreszcie

3) zarówno zgłoszenia indywidualne, jak i tylko co wspomniane wykazy, zestawione wedle okręgów administracyjnych (sądowych), właściwych ze względu na miejsce sporządzenia aktu podlegającego sprostowaniu, przesłać w charakterze wniosku z urzędu do odpowiednich zarządzeń władzom do sprostowania powołanym (por. niż. pkt C).

XI. Współdziałanie, o jakim mowa w pkt. IX i X, nie może, oczywiście, posiadać cech wywierania na stronę jakiegokolwiek przymusu.

C. Zasady szczegółowe (tryb postępowania).

I. Obszar mocy obowiązującej K. C. P. z 1825 r. (województwa środkowe).

Tryb postępowania sądowy.

Podstawę prawną stanowi art. 140 i nast. K. C. P. oraz utrzymane w mocy postanowieniem artykułu XVII pkt 12 przepisów z dnia 29.XI. 1930 r. wprowadzających K. P. C. (Dz. U. R. P. Nr 83, poz. 652) postanowienia art. 1647 i nast U. P. C. z 1864 r.

Okoliczność, że na obszarze tym w znakomitej większości przypadków rejestracja stanu cywilnego osób narodowości polskiej prowadzona była zawsze przez urzędników — Polaków, sprawia, iż fakty wpisywania nazwisk polskich w formie skażonej zaliczyć tu niewątpliwie należy do wyjątkowych (Chełmszczyzna).

W nielicznych z natury rzeczy przypadkach tego rodzaju zastosowanie ma następujący tryb postępowania:

1) podania stron zgłaszane bezpośrednio przez zainteresowanych (por. wyż. pkt B V 3 a) wnosić należy do sądu okręgowego właściwego ze względu na miejsce położenia księgi, obejmującej akt, podlegający sprostowaniu, przy czym strona może wyjednać zwolnienie od kosztów postępowania na ogólnych zasadach prawa ubogich,

2) te same podania natomiast, ilekroć, korzystając z przysługującego prawa, strona zgłosi je za pośrednictwem władzy (por. wyż. pkt B V 3 b) oraz pkt B X, władza ta kierować winna do dalszych zarządzeń właściwego w rozumieniu punktu poprzedniego 1) prokuratora sądu okręgowego, przy czym te ostatnie podania korzystają z ogólnego zwolnienia od opłat sądowych na równi z innymi zgłaszanymi w interesie publicznym wnioskami z urzędu.

II. Obszar mocy obowiązującej ustawy z dnia 6 lutego 1875 r. o urzędowym stwierdzaniu stanu cywilnego (Dz. U. Rzeszy Nr 4, str. 23 i nast.) (województwa zachodnie).

Tryb postępowania administracyjny.

Podstawę prawną stanowi § 18 obwieszczenia z dnia 25 marca 1899 r. w sprawie przepisów wykonawczych do wyżej powołanej ustawy z dnia 6 lutego 1875 r. (Dz. U. Rzeszy str. 225), a nadto na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego pkt 5 w związku z pkt 2 ustępu XVI protokołu końcowego do konwencji genewskiej z dnia 15 maja 1922 r. oraz pkt 1 okólnika Wojewody Śląskiego Nr 11 z dnia 30 kwietnia 1933 r.

Podania kierować należy do właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej.

III. Obszar mocy obowiązującej K. C. z 1811 r. (województwa południowe).

Tryb postępowania administracyjny.

Podstawa prawna — pkt 2 dekretu gub.

z dnia 21 października 1836 r. l. 58446 (zb. ust. prow. t. 18, Nr 159).

Podania kierować należy do powiatowej władzy administracji ogólnej.

IV. Obszar mocy obowiązującej „zbioru praw" (województwa wschodnie).

Materialnych przepisów w zakresie prostowania aktów stanu cywilnego — brak.

Podania kierować należy do wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, która z powołaniem się na niniejsze zarządzenie przeprowadzi sprostowanie za pośrednictwem właściwych Konsystorzy.

D. Pisownia imion.

Przechodząc z kolei do pokrewnego zagadnienia, dotyczącego pisowni imion, Ministerstwo zwraca uwagę, że w rejestrach poborowych itp spisach urzędowych, imię każdej jednostki podawane być winno, zgodnie z zasadami art. 1 ustawy z dnia 31 lipca 1934 r. o języku państwowym i języku urzędowania państwowych i samorządowych władz administrancyjnych (Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 724), z reguły w pisowni polskiej. Chociażby więc nawet w akcie urodzenia danej osoby imię jej wyrażone było w pisowni obcej np. Ioannes, Sigismundus, Adalbert, Georg, Grigorius (Hryńko), Nykola itp., — w omawianych rejestrach pisać należy odpowiednio: Jan, Zugmunt, Wojciech, Jerzy, Grzegorz, Mikołaj itp.

W przypadkach wszakże, w których by do czasu wydania urzędowego wykazu imion obcych w transkrypcji polskiej, przytoczona wyżej zasada tłumaczenia imion nastręczyć mogła w praktyce z punktu widzenia ścisłej wierności przekładu, jakiekolwiek wątpliwości, należy każdorazowo, z natury rzeczy przede wszystkim więc w stosunku do osób narodowości nie polskiej uwydatniać na sporządzanym spisie, w formie uwagi nawiasowej, obok wyrażonego na pierwszym miejscu odpowiednika polskiego danego imienia pisownię tegoż imienia, ściśle według jego brzmienia, przytoczonego w akcie urodzenia.

Omawiana zasada tłumaczenia imion nie ma oczywiście zastosowania do imion stanowiących właściwość szczególną danej grupy etnicznej, np. Woodrow, Oliver, Knut, Wolfgang, Igor, Trofim, Abraham, Sender, Zysia itp., które jako takie z istoty swej tłumaczeniu nie ulegają.

Podsekretarz Stanu:
(—) *Kawecki.*

(Przedruk z Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. z dnia 10 października 1936 r. Nr 28, poz. 203).

905.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 listopada 1936 r.

L. D. II. 27628/1/36

w sprawie przyjmowania przez władze i urzędy państwowe na wadia i kaucje obligacyj 4% Pożyczki Konsolidacyjnej.

Do

Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Biura Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydium Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw.

Okólnikiem z dnia 25 sierpnia b. r. Nr D. II. 20306/1/36 w sprawie przyjmowania przez władze i urzędy państwowe na wadia i kaucje obligacyj 4% Pożyczki Konsolidacyjnej wartość depozytowa (wadialna i kaucyjna) obligacyj tej pożyczki została ustalona na złotych 42 za 100 złotych wartości imiennej.

Okólnik powyższy Ministerstwa Skarbu niniejszym zmienia w części, dotyczącej wartości depozytowej i ustala rzeczoną wartość depozytową (wadialną i kaucyjną) obligacyj 4% Pożyczki Konsolidacyjnej na złotych 55 (pięćdziesiąt pięć) za 100 złotych wartości imiennej.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *A. Minkowski*

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. II. 27628/1/36.

Warszawa, dnia 5 listopada 1936 r.

Gabinetowi Ministra, Biuru Personalnemu, Biuru Inspekcji, wszystkim Departamentom, Komendzie Straży Granicznej, Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Państwowemu Urzędowi Kontroli Ubezpieczeń, Radzie Spółdzielczej, Urzędowi Długów Państwa, Mennicy Państwowej, Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, Polskiemu Monopolowi Loteryjnemu, Dyrekcji Polskiego Monopolu Solnego, Państwowemu Zakładowi Emerytalnemu, wszystkim Izbom Skarbowym i Dyrekcjom Ceł, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) w Katowicach, Inspektoratowi Ceł w Gdańsku oraz Komisariatom dla spraw likwidacji niemieckiej w Poznaniu.

do wiadomości i ewentualnego wydania dalszych zarządzeń.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *A. Minkowski.*

906.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 listopada 1936 r.

L. D. III. 16484/4/36

Maksymalne normy zapasów kasowych i znaków wartościowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Zgodnie z § 3 przepisów dla Wydziałów Rachunkowo-Kasowych Izb Skarbowych, Wydziały ustalalają dla każdej kasy maksymalną normę zapasów kasowych w gotówce oraz w znaczkach wartościowych.

W związku z tym Minsterstwo Skarbu poleca, ażeby ustalane normy zapasów kasowych dla poszczególnych kas Urzędów Skarbowych, w gotówce i w znakach wartościowych, i podawane do wiadomości Minsterstwu, zawierały dane według załączonego wzoru.

Zarządzenia dotąd obowiązujące w tej materii uchyla się.

Naczelnik Wydziału:
(—) *Dr. Bielak.*

Wykaz

maksymalnych norm zapasów kasowych ustalonych dla kas urzędów skarbowych w okręgu Izby Skarbowej.

KASA URZĘDU SKARBOWEGO	I w gotówce				II w znakach wartościowych				Uwaga
	od .... do		od .... do		sądowych		stemplowych		
	dotychcz.	nowy	dotychcz.	nowy	dotychcz.	nowy	dotychcz.	nowy	

907.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 października 1936 r.

L. D. IV. 24591/1/36

w sprawie odprawy próbek tkanin jedwabnych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu, w uzupełnieniu okólnika L. D. IV. 279/1/35 z dn. 22 stycznia 1935 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 4, poz. 63 z 1935 r.) w sprawie postępowania przy odprawie skrawków tkanin, jako próbek bezwartościowych, niniejszym wyjaśnia, iż tkaniny jedwabne pocięte na kawałki o wymiarach nie większych niż „4 × 5", a następnie dla skolekcjonowania zszyte, mogą być traktowane jako próbki w rozumieniu art. 22 — II p. 9 prawa celnego, bez konieczności uskuteczniania ich niezdatnymi do użytkowania przez kilkakrotne przecięcie każdego kawałka tkaniny.

Zauważa się przy tym, że zarówno cięcie tkanin jedwabnych, jak też i zszywanie poszczególnych odcinków dla kolekcjonowania wspomnianych próbek winno być dokonywane wyłącznie tylko wzdłuż nitek wątku oraz nitek osnowy, a nie na ukos.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

908.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 listopada 1936 r.

L. D. IV. 27150/2/36

o uchyleniu niektórych okólników w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej z okresu od 11 października 1933 r. do 1 stycznia 1936 r.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że w najbliższych dniach zostanie ogłoszone w Dzienniku Ustaw R. P. rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 października 1936 r. w sprawie ustalenia pozycyj taryfy celnej przywozowej dla towarów, których przynależność taryfowa wzbudza wątpliwość.

Rozporządzenie to obejmuje scalone przepisy ogłoszonych w Monitorze Polskim lub Dzienniku Urzędowym, w okresie od 11 października 1933 do 1 stycznia 1936 r., okólników w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej, przy czym wprowadza pewne zmiany w przydziale taryfowym ananasów suszonych, sznurków bawełnianych opancerzonych masą ceratową, armatury do grzejników kąpielowych, farbiarek, kół zębatych z urządzeniem wolnego biegu, narzędzi i kół zapasowych do samochodów i podwozi samochodowych, aparatów radiowych w montowanych w podwozia samochodowe, aparatów do chlorowania wody i mechanizmów do ołówków automatycznych.

Wspomniane rozporządzenie wchodzi w życie piętnastego dnia po ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw R. P. Z chwilą wejścia w życie tego rozporządzenia tracą moc obowiązującą wyszczególnione niżej okólniki w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej, które były ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu w okresie od 11 października 1933 do 1 stycznia 1936 r.:

L. D. IV. 37033/2/34 z dnia 24 stycznia 1935 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 3, poz. 51), T. 4—L. D. IV. 12550/2/35 z dnia 12 kwietnia 1935 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 11, poz. 267), T. 5—L. D. IV. 12706/2/35 z dnia 24 kwietnia 1935 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 12, poz. 295), T. 10—L. D. IV. 12215/2/35 z dnia 14 maja 1935 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 14, poz. 338), T. 11—L. D. IV. 8042/2/35 z dnia 16 maja 1935 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 14, poz. 341/T. 12—L. D. IV. 15595/2/35 z dnia 16 maja 1935 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 14, poz. 343), T. 13—L. D. IV. 5869/2/35 z dnia 16 maja 1935 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 14, poz. 342), T. 16—L. D. IV. 13450/2/35 z dnia 21 maja 1935 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 15, poz. 364) oraz L. D. IV. 12192/3/35 z dnia 28 maja 1935 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 15, poz. 363). Poza tym traci moc obowiązującą okólnik T. 6—L. D. IV. 2905/2/34 z dnia 3 lutego 1934 r. podanej do wiadomości Dyrekcjom Ceł.

Okólnikiem z dnia 4 listopada 1936 r. L. D. IV. 27151/2/36, ogłoszonym w Monitorze Polskim, uchyla się resztę okólników w tej samej materii z okresu 11 października 1933—1 stycznia 1936 r., które były ogłoszone w Monitorze Polskim, a następnie przedrukowane w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

Jednocześnie zostaje ogłoszony w Dzienniku Urzędowym Min. Skarbu okólnik z dnia 4 listopada 1936 r. L. D. IV. 27152/2/36 zawierający nowe wyjaśnienia do taryfy celnej przywozowej o charakterze towaroznawczym, zamiast takich że wyjaśnień, które były zawarte w omawianych wyżej okólnikach podlegających uchyleniu, a które, jako towaroznawcze, a nie dotyczące przydziału taryfowego, nie zostały objęte rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 21 października 1936 r.

W ten sposób zostały scalone wszystkie okólniki wydane od 11 października 1933 r. do 1 stycznia 1936 r., a dotyczące wyjaśnień towaroznawczych lub przydziału taryfowego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

909.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 listopada 1936 r.

L. D. IV. 27151/2/36

o uchyleniu niektórych okólników w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej z okresu od 11 października 1933 r. do 1 stycznia 1936 r.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W najbliższych dniach będzie ogłoszone w Dzienniku Ustaw R. P. rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21.X. 1936 r. w sprawie ustalenia pozycyj taryfy celnej przywozowej dla towarów, których przynależność taryfowa wzbudza wątpliwość.

Z chwilą wejścia w życie wymienionego rozporządzenia tracą moc obowiązującą niżej wyszczególnione okólniki w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej, wydane w okresie od 11 października 1933 r. do 1 stycznia 1936 r. i ogłoszone w Monitorze Polskim, a następnie przedrukowane w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu:

T. 1 — L. D. IV. 27657/2/33 z dnia 4 listopada 1933 r. *(Monitor Polski Nr 261, poz. 288 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 33, poz. 285)*, T. 7 — L. D. IV. 32480/2/33 z dnia 31 stycznia 1934 r. *(Monitor Polski Nr 35, poz. 49 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 5. poz. 69)*, T. 8 — L. D. IV. 1418/2/34 z dnia 3 lutego 1934 r. *(Monitor Polski Nr 35, poz. 50 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 5, poz. 70)*, T. 12 — L. D. IV. 9563/2/34 z dnia 16 marca 1934 r. *(Monitor Polski Nr 72, poz. 109 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 9, poz. 105)*, T. 15 — L. D. IV. 5615/2/34 z dnia 26 marca 1934 r. *(Monitor Polski Nr 77, poz. 117 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 10, poz. 123)*, T. 16 — L. D. IV. 257/2/34 z dnia 10 kwietnia 1934 r. *(Monitor Polski Nr 88, poz. 130 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 11, poz. 145)*, T. 17 — L. D. IV. 12214/2/34 z dnia 13 kwietnia 1934 r. *(Monitor Polski Nr 95, poz. 135 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 11, poz. 146)*, T. 17 — L. D. IV. 13597/2/34 z dnia 27 kwietnia 1934 r. *(Monitor Polski Nr 105, poz. 148 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 13, poz. 167)*, T. 19 — L. D. IV. 16140/2/34 z dnia 22 maja 1934 r. *(Monitor Polski Nr 120, poz. 164 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 15, poz. 194)*, T. 22 — L. D. IV. 18948/2/34 z dnia 8 czerwca 1934 r. *(Monitor Polski Nr 138, poz. 186 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 17, poz. 218)*. T. 26 — L. D. IV. 25305/2/34 z dnia 9 sierpnia 1934 r. *(Monitor Polski Nr 189, poz. 247 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 23, poz. 274)*, T. 33 — L. D. IV 28223/2/34 z dnia 23 października 1934 r. *(Monitor Polski Nr 251, poz. 322 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 30, poz. 364)*, T. 34 — L. D. IV. 34743/2/34 z dnia 26 października 1934 r. *(Monitor Polski Nr 258. poz. 336 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 31, poz. 413)*. T. 39 — L. D. IV. 42261/2/34 z dnia 11 stycznia 1935 r. *(Monitor Polski Nr 23, poz. 37 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 2, poz. 26)*, T. 1 — L. D. IV. 1657/2/35 z dnia 28 lutego 1935 r. *(Monitor Polski Nr 56, poz. 75 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 7, poz. 136)*, T. 3 — L. D. IV. 6773/2/35 z dnia 9 marca 1935 r. *(Monitor Polski Nr 68, poz. 94 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 8, poz. 159)*, T. 6 — L. D. IV. 11097/2/35 z dnia 19 kwietnia 1935 r. *(Monitor Polski Nr 101, poz. 134 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 12, poz. 294)*, T. 7 — L. D. IV. 2131/2/35 z dnia 27 kwietnia 1935 r. *(Monitor Polski Nr 104, poz. 137 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 12, poz. 300)*, T. 8 — L. D. IV. 465/2/35 z dnia 9 maja 1935 r. *(Monitor Polski Nr 114, poz. 145 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 14, poz. 335)*, T. 9 — L. D. IV. 3606/2/35 z dnia 8 maja 1935 r. *(Monitor Polski Nr 114, poz. 146 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 14, poz. 336)*, T. 17 — L. D. IV. 16426/2/35 z dnia 23 maja 1935 r. *(Monitor Polski Nr 130, poz. 158 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 16, poz. 385)*, T. 18 — L. D. IV. 14057/2/35 z dnia 25 maja 1935 r. *(Monitor Polski Nr 131, poz. 160 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 16, poz. 386)*, T. 21 — L. D. IV. 17369/2/35 z dnia 12 czerwca 1935 r. *(Monitor Polski Nr 140, poz. 168 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 17, poz. 403)*, T. 22 — L. D. IV. 16228/2/35 z dnia 8 czerwca 1935 r. *(Monitor Polski Nr 138, poz. 166 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 17, poz. 398)*, T. 23 — L. D. IV. 18009/2/35 z dnia 19 czerwca 1935 r. *(Monitor Polski Nr 142, poz. 169 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 18, poz. 420)*, T. 24 — L. D. IV. 18048/2/35 z dnia 24 czerwca 1935 r. *(Monitor Polski Nr 149, poz. 175 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 19, poz. 442)*, T. 26 — L. D. IV. 17782/2/35 z dnia 27 czerwca 1935 r. *(Monitor Polski Nr 154, poz. 183 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 19, poz. 443)*, T. 27 — L. D. IV. 19791/2/35 z dnia 4 lipca 1935 r. *(Monitor Polski Nr 162, poz. 195 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 20, poz. 469)*, T. 28 — L. D. IV. 19910/2/35 z dnia 6 lipca 1935 r. *(Monitor Polski Nr 174, poz. 206 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 20. poz. 470)*. T. 29 — L. D. IV. 20291/2/35 z dnia 5 lipca 1935 r. *(Monitor Polski Nr 163, poz. 197 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 19, poz. 445)*, T. 30 — L. D. IV. 20974/2/35 z dnia 19 lipca 1935 r. *(Monitor Polski Nr 174, poz. 207 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 21, poz. 496)*, T. 32 — L. D. IV. 24922/2/35 z dnia 27 sierpnia 1935 r. *(Monitor Polski Nr 199, poz. 226 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 25, poz. 563)*, T. 33 — L. D. IV. 24923/2/35 z dnia 27 sierpnia 1935 r. *(Monitor Polski Nr 198, poz. 221 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 25, poz. 562)*, T. 34 — L. D. IV. 26042/2/35 z dnia 12-go października 1935 r. *(Monitor Polski Nr 244, poz. 290 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 30, poz. 678)*, T. 35 — L. D. IV. 26245/2/35 z dnia 13 września 1935 r. *(Monitor Polski Nr 217, poz. 247 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 26, poz. 588)*, T. 36 — L. D. IV. 23701/2/35 z dnia 6 września 1935 r. *(Monitor Polski Nr 209, poz. 235 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 25, poz. 571)*, T. 37 — L. D. IV. 26218/2/35 z dnia 14 września 1935 r. *(Monitor Polski Nr 218, poz. 250 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 26, poz. 589)*, T. 38 — L. D. IV. 26133/2/35 z dnia 14 września 1935 r. *(Monitor Polski Nr 220, poz. 255 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 26, poz. 590)*, T. 39 — L. D. IV. 25917/2/35 z dnia 18 września 1935 r. *(Monitor Polski Nr 219, poz. 253 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 27, poz. 601)*, T. 40 — L. D. IV. 26523/2/35 z dnia 18 września 1935 r. *(Monitor Polski Nr 219. poz. 252 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 27, poz. 602)*, T. 41 — L. D. IV. 26914/2/35 z dnia 20 września 1935 r. *(Monitor Polski Nr 234, poz. 278 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 28, poz. 624)*, T. 42 — L. D. IV. 27578/2/35 z dnia 27 września 1935

r. *(Monitor Polski Nr 234, poz. 279 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 28, poz. 625)*, T. 43 — L. D. IV. 19635/2/35 z dnia 5 października 1935 r. *(Monitor Polski Nr 238, poz. 283 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 28, poz. 629)*, T. 44 — L. D. IV. 28168/2/35 z dnia 3 października 1935 r. *(Monitor Polski Nr 233, poz. 275 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 29, poz. 646)*, T. 45 — L. D. IV. 28285/2/35 z dnia 10 października 1935 r. *(Monitor Polski Nr 239, poz. 284 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 29, poz. 649)*, T. 46 — L. D. IV. 27099/2/35 z dnia 2 października 1935 r. *(Monitor Polski Nr 233, poz. 276 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 29, poz. 647)*, T. 47 — L. D. IV. 29244/2/35 z dnia 16 października 1935 r. *(Monitor Polski Nr 245, poz. 291 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 29, poz. 652)*, T. 48 — L. D. IV. 29263/2/35 z dnia 21 października 1935 r. *(Monitor Polski Nr 246, poz. 292 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 30, poz. 681)*, T. 49 — L. D. IV. 29280/2/35 z dnia 18 października 1935 r. *(Monitor Polski Nr 250, poz. 297 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 30, poz. 679)*, T. 50 — L. D. IV. 29300/2/35 z dnia 21 października 1935 r. *(Monitor Polski Nr 250, poz. 298 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 31, poz. 702)*, T. 51 — L. D. IV. 30117/2/35 z dnia 19 października 1935 r. *(Monitor Polski Nr 247, poz. 293 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 30, poz. 680)*, T. 52 — L. D. IV. 30457/2/35 z dnia 26 października 1935 r. *(Monitor Polski Nr 261 poz. 320 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 31, poz. 703)*, T. 54 — L. D. IV. 30733/2/35 z dnia 14 listopada 1935 r. *(Monitor Polski Nr 269, poz. 341 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 33, poz. 743)*, T. 55 — L. D. IV. 31916/2/35 z dnia 14 listopada 1935 r. *(Monitor Polski Nr 267, poz. 336 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 33, poz. 744)*, T. 56 — L. D. IV. 31176/2/35 z dnia 14 listopada 1935 r. *(Monitor Polski Nr 268, poz. 339 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 33, poz. 745)*, T. 57 — L. D. IV. 31183/2/35 z dnia 14 listopada 1935 r. *(Monitor Polski Nr 266, poz. 334 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 33, poz. 746)*, T. 58 — L. D. IV. 31917/2/35 z dnia 14 listopada 1935 r. *(Monitor Polski Nr 267, poz. 337 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 33, poz. 747)*, T. 59 — L. D. IV. 28269/2/35 z dnia 14 listopada 1935 r. *(Monitor Polski Nr 268, poz. 340 i Dz Urz. Min. Sk. Nr 33, poz. 748)*, T. 60 — L. D. IV. 31962/2/35 z dnia 14 listopada 1935 r. *(Monitor Polski Nr 268, poz. 338 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 33, poz. 749)*, T. 61 — L. D. IV. 32512/2/35 z dnia 4 grudnia 1935 r. *(Monitor Polski Nr 289, poz. 374 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 35, poz. 804)*, T. 62 — L. D. IV. 32678/2/35 z dnia 22 listopada 1935 r. *(Monitor Polski Nr 275, poz. 354 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 34, poz. 780)*, T. 63 — L. D. IV 32848/2/35 z dnia 28 listopada 1935 r. *(Monitor Polski Nr 289, poz. 375 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 35, poz. 805)*, T. 64 — L. D. IV. 31056/2/35 z dnia 22 listopada 1935 r. *(Monitor Polski Nr 276, poz. 356 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 34, poz. 782)*, T. 65 — L. D. IV. 32861/2/35 z dnia 22 listopada 1935 r. *(Monitor Polski Nr 277, poz. 357 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 35, poz. 802)*, T. 66 — L. D. IV. 33100/2/35 z dnia 22 listopada 1935 r. *(Monitor Polski Nr 278, poz. 358 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 34, poz. 783)*, T. 67 — L. D. IV. 33101/2/35 z dnia 22 listopada 1935 r. *(Monitor Polski Nr 279, poz. 359 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 34. poz. 784)*, T. 68 — L. D. IV. 33104/2/35 z dnia 22 listopada 1935 r. *(Monitor Polski Nr 275, poz. 355 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 34, poz. 781)*, T. 69 — L. D. IV. 33363/2/35 z dnia 30 listopada 1935 r. *(Monitor Polski Nr 291, poz. 378 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 36, poz. 829)*, T. 70 — L. D. IV. 33712/2/35 z dnia 29 listopada 1935 r. *(Monitor Polski Nr 288, poz. 371 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 35, poz. 803)*, T. 71 — L. D. IV. 33723/2/35 z dnia 30 listopada 1935 r. *(Monitor Polski Nr 291, poz. 379 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 36, poz. 830)*, T. 73 — L. D. IV. 33851/2/35 z dnia 10 grudnia 1935 r. *(Monitor Polski Nr 296, poz. 387 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 1/1936, poz. 17)*, T. 74 — L. D. IV. 33935/2/35 z dnia 5 grudnia 1935 r. *(Monitor Polski Nr 299, poz. 396 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 1/1936, poz. 16)*, T. 75 — L. D. IV. 32724/2/35 z dnia 11-go grudnia 1935 r. *(Monitor Polski Nr 296, poz. 388 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 1/1936, poz. 18)*, T. 76 — L. D. IV. 34380/2/35 z dnia 9 grudnia 1935 r. *(Monitor Polski Nr 290, poz. 377 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 36, poz. 828)*, T. 77 — L. D. IV. 34622/2/35 z dnia 13 grudnia 1935 r. *(Monitor Polski Nr 297, poz. 392 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 1/1936, poz. 19)*, T. 78 — L. D. IV. 34667/2/35 z dnia 13 grudnia 1935 r. *(Monitor Polski Nr 295, poz. 386 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 36, poz. 833)*, T. 79 — L. D. IV. 35151/2/35 z dnia 14 grudnia 1935 r. *(Monitor Polski Nr 299, poz. 397 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 1/1936, poz. 21)*, T. 80 — L. D. IV. 35153/2/35 z dnia 14 grudnia 1935 r. *(Monitor Polski Nr 297, poz. 391 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 1/1936. poz. 20)*, T. 81 — L. D. IV. 35312/2/35 z dnia 18 grudnia 1935 r. *(Monitor Polski Nr 1/1936, poz. 1 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 1/1936. poz. 23)*, T. 82 — L. D. IV. 35741/2/35 z dnia 23 grudnia 1935 r. *(Monitor Polski Nr 4/1936, poz. 8 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 1/1936, poz. 25)*, T. 83 — L. D. IV. 31762/2/35 z dnia 23 grudnia 1935 r. *(Monitor Polski Nr 5/1936. poz. 9 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 1/1936, poz. 29)*, T. 84—L. D. IV. 35900/2/35 z dn. 23 grudnia 1935 r.*(Monitor Polski Nr 5/1936, poz. 11 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 1/1936, poz. 31)* oraz L. D. IV. 17660/3/35 z dnia 9 września 1935 r. *(Monitor Polski Nr 218, poz. 248 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 28, poz. 623)*.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 6 listopada 1936 r. Nr 259, poz. 459).

910.

OKÓLNIK T 137 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 listopada 1936 r.

L. D. IV/27152/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z r. 1933), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

poz. poz. 221 i 222.

Za kwasy tłuszczowe, tłuszcze, oleje — uwodornione, przewidziane pozycjami 221 i 222 taryfy celnej, należy uważać tylko takie kwasy tłuszczowe i tłuszcze, które zawierając ślady niklu, są przy 15° C w stanie stałym;

kwasy tłuszczowe, tłuszcze i oleje, które są przy 15°C. w stanie mazistym (półciekłym) lub ciekłym, nawet w wypadku stwierdzenia w nich śladów niklu, należy clić według właściwych pozycyj taryfy celnej, przewidujących kwasy tłuszczowe, tłuszcze, oleje — nieuwodornione, ponieważ towary te ze względu na konsystencję nie odpowiadają wymogom stawianym w rozumieniu taryfy celnej do kwasów tłuszczowych i tłuszczów uwodornionych (zestalonych) tj. doprowadzonych w drodze przeróbki chemicznej (nasycenia wodorem) do stanu stałego.

poz. 254.

Klepfisze są to ryby osobno nie wymienione, przeważnie dorsze, nie zawierające wnętrzności, solone, rozpłaszczone i suszone.

Stokfisze są to ryby osobno nie wymienione, przeważnie dorsze nie zawierające wnętrzności, rozpłaszczone i suszone.

poz. 293.

1) Za miał tytoniowy, wymieniony w pozycji 293 p. 2 taryfy celnej, należy uważać tytoń pokrajany lub pokruszony, którego poszczególne cząstki mają wymiary mieszczące się w granicach od 0,5 mm do 2 mm.

2) Za pył tytoniowy, wymieniony w pozycji 293 p. 2 taryfy celnej, należy uważać materiał tytoniowy, którego cząstki mają wymiary poniżej 0,5 mm, ale nie noszą wyraźnych śladów rozcierania w młynie (przemiału).

3) Za mąkę tytoniową, wymienioną w poz. 293 p. 2 taryfy celnej, uważać należy materiał tytoniowy, którego cząstki mają wymiary poniżej 0,5 mm i noszą wyraźne ślady rozcierania w młynie.

poz. 294.

Za tytoń krajany, wymieniony w pozycji 294 p. 1 taryfy celnej, należy uważać tytoń pokrajany na cząstki w kształcie pasków, prostokątów, kwadratów lub innych figur geometrycznych o długości powyżej 2 mm.

poz. 424.

Jako ekstrakt quebrachowy suchy rozpuszczający się w zimnej wodzie należy uważać ekstrakt quebrachowy suchy sulfitowany wszelki oraz niesulfitowany lecz pozostawiający przy rozpuszczeniu w zimnej wodzie osad w ilości nie większej niż 5% wziętej do badania ilości ekstraktu.

Ekstrakty niesulfitowane, pozostawiające powyżej 5% osadu nierozpuszczalnego w zimnej wodzie, należy traktować jako ekstrakt nierozpuszczający się.

Grupa 39.

Skóry, objęte grupą 39 taryfy celnej, wyprawione, pokryte na powierzchni nawet z obu stron farbą, należy uważać za skóry wyprawione kolorowe i clić według właściwych pozycyj taryfy celnej.

Groszkowane skóry, objęte grupą 39 taryfy celnej, bez względu na sposób otrzymania groszku (czy za pomocą maszyn, czy przez wałkowanie ręczne), winny być traktowane jako skóry z wyciśniętym deseniem (z wyjątkiem juchtów) i clone według właściwych pozycyj taryfy celnej.

Skóry wyprawione o wykończeniu i wyglądzie skór „pekary" (peccari), lecz sporządzone ze skór innych zwierząt, należy traktować jako skóry z wyciśniętym deseniem i clić według właściwych pozycyj zależnie od ich wyprawy i wykończenia.

poz. 510.

Za skóry malowane, przewidziane poz. 510 taryfy celnej, należy uważać skóry wyprawione pokryte na powierzchni z jednej lub obu stron deseniem ręcznie malowanym.

poz. poz. 599 i 601.

Tkaniną wełnianą z przędzy czesankowej nazywa się taka tkanina, która została wyprodukowana całkowicie lub częściowo z przędzy, której surowiec (tj. wełna) został uprzednio poddany procesowi czesania.

Stwierdzenie procesu czesania wełny uskutecznia się w ten sposób, że kilka przeważnie skręconych ze sobą nitek tkaniny rozdziela się na pojedyńcze nitki przędzy, które z kolei znowu całkowicie rozkręca się i wtedy poddaje się tę rozkręconą pojedyńczą nitkę badaniu.

O ile włókna tej nitki ułożone są równolegle, a poza tym włókna na określonych odcinkach długości badanej nitki posiadają jednakowe wymiary, a pozbawione są nadto pęczków zgrubień, omotań, należy uznać, iż wełna została poddana procesowi czesania; nitka zaś wykonana z tej wełny nosi nazwę „przędzy czesankowej".

poz. poz. 613 — 617, 633 — 634.

Gęstością osnowy i wątku w 1 cm.² tkaniny nazywa się ilość nitek osnowy i wątku, znajdujących się w 1 cm.² tkaniny, wziętych łącznie.

Wobec tego, że w tkaninach deseniowych (wzorzysto tkanych itp.), jako też we flanelowych (o powierzchni włochatej), nie wszystkie nitki uzewnętrzniają się na danej powierzchni tkaniny, przeto za podstawę do wymiaru cła winna być brana pod uwagę nie pozorna ilość nitek, obliczana na powierzchni 1 cm² badanej tkaniny, lecz faktyczna ilość nitek, które tworzą dany 1 cm² tkaniny; faktyczną ilość nitek w danym przypadku otrzymuje się przez rozdzielenie takiego kawałka tkaniny na poszczególne nitki i przez ich zsumowanie.

Jednocześnie wyjaśnia się, że nitkę skręconą (nitkowaną) z kilku nitek przędzy należy przy obliczaniu brać jako jedną nitkę, natomiast dwie lub więcej nitek, biegnących razem równolegle w osnowie lub wątku jako pasmo nitek, należy przy określaniu gęstości tkaniny obliczać każdą oddzielnie.

W tkaninach o różnej gęstości 1 cm² należy przy obliczaniu ilości nitek brać pod uwagę największą gęstość tkaniny.

poz. 719.

Jako jednobarwne szmaty, skrawki tkanin i wyrobów dzianych (poz. 719 p. 1 lit. „a" taryfy celnej) należy uważać takie szmaty i skrawki których poszczególne jednostki opakowania (bele) zawierają jednobarwne szmaty, względnie skrawki tkanin i wyrobów dzianych, to jest towar sortowany pod względem koloru.

Bele szmat i skrawków tkanin i wyrobów dzianych — niesortowanych, tj. zawierających kawałki wielobarwne, lub jednobarwne lecz każdy w innym kolorze należy traktować jako wielobarwne przewidziane poz. 719 p. 1 lit. „b" taryfy celnej.

Przy odprawie szmat, względnie skrawków tkanin i wyrobów dzianych, należy zwracać uwagę, aby nie odprawiać bez cła szmat i skrawków jednobarwnych (sortowanych) specjalnie zanieczyszczonych przez dodanie do beli kilku lub kilkunastu szmat lub skrawków w innym kolorze lub wielobarwnych. Takie bele, w których ilość szmat, względnie skrawków, innej barwy będzie wskazywała na umyślne zanieczyszczenie towaru sortowanego pod względem koloru należy traktować jako jednobarwne.

poz. poz. 747, 750.

Jako drewno gatunków krajowych, przewidziane pozycją 747 taryfy celnej uważa się drewno: sosnowe, świerkowe, jodłowe, daglezjowe, modrzewiowe, lipowe, osikowe, topolowe, wierzbowe, dębowe, bukowe, klonowe, jesionowe, wiązowe, grabowe, jaworowe, brzostowe, olchowe, brzozowe, akacjowe, jabłoniowe, gruszkowe, wiśniowe — wszystko odmian rosnących w Europie.

Drewno gatunków wyżej wymienionych, lecz odmian nie rosnących w Europie (np. gruszka afrykańska, brzoza kanadyjska itp.) oraz drewno wszelkich innych gatunków, zalicza się do drewna osobno niewymienionego, przewidzianego pozycją 750 taryfy celnej.

Poz. 753.

Jako łaty bukowe do wyrobu mebli giętych są uważane tylko łaty bukowe o grubości 6 cm i mniej przy szerokości 16 cm i mniej, przy czym łaty do wyrobu mebli giętych o szerokości od 11 cm do 16 cm nie mogą być dłuższe nad 250 cm.

Powyższe łaty mogą być clone według poz. 753 taryfy celnej pod warunkiem, że są sprowadzane przez fabryki wyrobu mebli giętych i są przeznaczone wyłącznie do wyrobu takich mebli, co powinno być zaświadczone przez odnośną Izbę Przemysłowo-Handlową w obrębie której położona jest fabryka.

Łaty bukowe przeznaczone do innych celów podlegają cłu według właściwych pozycyj, zależnie od wykończenia,

Poz. 983.

Pręty, względnie druty, z metali i stopów, objętych poz. 977 — 981 taryfy celnej, o przekroju prostokątnym i o szerokości 20 mm i mniej, przy grubości 10 mm i mniej, należy traktować jako płaskowniki, przewidziane w poz. 983 taryfy celnej.

Takież druty o wymiarach 10 mm i mniej i o przekroju kwadratowym należy clić według poz. 984 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Takież pręty o wymiarach powyżej 10 mm i o przekroju kwadratowym, podlegają ocleniu według poz. 977 — 981 p. 3 taryfy celnej z zastosowaniem uwagi 2 lit. „a" umieszczonej po pozycji 981.

Poz. 1169.

Maszyny do rachowania (liczenia), wymienione w pozycji 1169 p. 2 taryfy celnej, są to maszyny dokonywujące działania matematyczne.

Maszyny do liczenia, wymienione w p. 4 1169 taryfy celnej, są to specjalne maszyny, używane wyłącznie przy obliczeniach statystycznych, których zadaniem jest niewypisywanie cyfr, lecz dziurkowanie kartek statystycznych, segregowanie ich stosownie do tych dziurek i następnie automatyczne obliczenie ilości odpowiednio wydziurkowanych kartek.

Okólnik niniejszy wchodzi w życie pietnastego dnia po ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw R. P. rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 21 października 1936 r. w sprawie ustalenia pozycyj taryfy celnej przywozowej dla towarów, których przynależność taryfowa wzbudza wątpliwość. (Patrz okólnik z dn. 4.XI. 1936 r. L. D. IV. 27150/2/36).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski*

911.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 listopada 1936 r.

L. D. IV. 24626/3/36

w sprawie zniżek konwencyjnych na oporniki-potencjomierze.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na skutek zapytania jednej z firm, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że oporniki-potencjomierze, podlegające cłu według poz. 1107 pkt. 1 lit. „f" i „g" tar. cel. przyw., nie są objęte wykazem towarów, korzystających ze zniżek konwencyjnych na podstawie prowizorycznego układu handlowego polsko-francuskiego z dn. 18 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 66 poz. 482), a zatem ze zniżek na podstawie tego układu korzystać nie mogą.

Co do zniżek konwencyjnych zł 2.300.— od 100 kg. i zł 3.500.— od 100 kg., przewidzia-

nych dla potencjomierzy i oporników w konwencji taryfowej polsko-holenderskiej z 9 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 238), to ze zniżek tych, na podstawie klauzuli największego uprzywilejowania, mogłyby korzystać towary, pochodzące z państw traktatowych, lecz jedynie przy zachowaniu **wszystkich** warunków, związanych z udzieleniem tych zniżek, a wymienionych szczegółowo w tej że konwencji taryfowej polsko-holenderskiej w **uwadze** do poz. 1118 pol. tar. cel.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski*

912

OKÓLNIK T 138 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 listopada 1936 r.

L. D. IV. 26775/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 884 p. 4 taryfy celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Filtry (wkładki) do fajek, wykonane z masy ceramicznej, należy traktować jako osobno nie wymienione wyroby z masy glinianej i clić według poz. 884 p. 4 taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski*

913.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 listopada 1936 r.

L. D. IV. 16681/3/36

o odprawie celnej mienia reemigrantów, repatriantów i robotników sezonowych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku ze stosowaniem postanowień art. 22 ust. II p. 1, 2, 5, 6, 13 i 14 prawa celnego oraz § 16 do p. 1, 2, 6, 13 i 14 przepisów wykonawczych do prawa celnego przy odprawie celnej mienia reemigrantów, repatriantów i robotników sezonowych, Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

I. Odprawa celna mienia reemigrantów:

1) Pod pojęciem reemigranta w rozumieniu niniejszego okólnika należy uważać obywatela polskiego lub gdańskiego, który wyjechał za granicę w poszukiwaniu pracy, posiada paszport emigracyjny, wystawiony przez władze krajowe lub konsulaty polskie i powraca na stałe po co najmniej jednorocznym pobycie za granicą.

2) Przedmioty codziennego użytku, stanowiące dorobek reemigranta jak np. odzież, bielizna, pościel, naczynia kuchenne, drobne przedmioty urządzenia domowego itp., mogą być zwalniane od należności celnych, jako rzeczy podróżnych w ramach postanowień art. 22 ust. II pp. 1, 2, 5 i 6 prawa celnego oraz § 16 do p. 1, 2 i 6 przepisów wykonawczych do prawa celnego. Zwolnieniu od należności celnych podlegają również drobne ilości przedmiotów nowych, przewożone przez reemigrantów bądź dla własnego użytku, bądź jako podarki.

3) Przywożone przez reemigrantów większe przedmioty urządzenia domowego jak np. meble, maszyny do szycia, radioaparaty, gramofony, jak również rowery i motocykle mogą być zwalniane od cła, jako rzeczy przesiedlenia, przy czym stosownie do art. 22 ust. II p. 14, warunkiem zwolnienia jest co najmniej jednoroczny pobyt za granicą. Przedmioty te powinny być zwalniane od cła według postanowień § 16 do p. 14 przepisów wykonawczych do prawa celnego, przy uwzględnieniu niżej podanych odchyleń:

a) ponieważ reemigranci nie zawsze zdołają uzyskać przed wyjazdem do kraju poświadczenie spisu rzeczy przesiedlenia przez władze administracyjne i zalegalizować spis ten w urzędzie konsularnym R. P., a uzyskanie poświadczenia względnie wizy narażałoby ich na odłożenie wyjazdu i związane z tym trudności i koszty, — należy również honorować i uznawać za wystarczający do zwolnienia od cła spis rzeczy: 1) albo poświadczony przez urząd konsularny R. P., bez potwierdzenia przez władze administracyjne, albo też 2) poświadczony przez władze administracyjne, bez zalegalizowania przez urząd konsularny R. P.;

b) rowery, gramofony, radioaparaty, maszyny do szycia i motocykle mogą być również zwalniane od cła na podstawie rachunku kupna uwierzytelnionego przez urząd konsularny R. P.; z rachunku tego powinno wynikać, iż wymienione przedmioty zakupione zostały za granicą na dłuższy czas przed powrotem do kraju.

4) W przypadku, gdy rowery, maszyny do szycia, radioaparaty i gramofony oraz w niewielkich ilościach inne rzeczy nowe nie mogły

by być zwolnione od cła z jakiegokolwiek powodu, natenczas urząd celny może zastosować cło konwencyjne bez świadectwa pochodzenia, jeżeli przedmioty te przywiezione zostały z kraju traktatowego, — i zwalniać je od ograniczeń przywozowych (§ 27 przepisów wykonawczych do prawa celnego).

5) Rewizja celna reemigrantów i ich bagażu powinna być dokonana liberalnie, przy czym może być ograniczona do wyrywkowego sprawdzenia bagażu, jeżeli nie zachodzi podejrzenie, że w bagażu znajdują się przedmioty, które nie mogły by być zwolnione od cła.

6) Celem przyśpieszenia odprawy celnej reemigrantów i zaoszczędzenia im zachodów i kosztów, Dyrekcje Ceł upoważnią do zwalniania od cła rzeczy przesiedlenia reemigrantów, stosownie do § 17 przepisów wykonawczych do prawa celnego, te urzędy celne, przez które reemigranci przeważnie powracają.

7) Reemigranci, powracający do kraju w masowych transportach organizowanych przez władze kraju obcego, powinni być traktowani jako repartrianci i mienie ich powinno być zwalniane od cła na zasadach ustalonych w części II niniejszego okólnika.

II. Odprawa celna mienia repartriantów (art. 22 ust. II p. 13 prawa celnego).

1) Pod pojęciem repartrianta w rozumieniu niniejszego okólnika należy uważać obywatela polskiego lub gdańskiego, powracającego z zagranicy do kraju z powodu przymusowego wysiedlenia przez państwo obce.

2) Przy odprawie celnej rzeczy podróżnych repartrianta mają analogiczne zastosowanie przepisy punktów 2, 4 i 5 części I niniejszego okólnika.

3) Podstawą do zwolnienia od cła rzeczy przesiedlenia repartrianta jest zaświadczenie urzędu konsularnego R. P., względnie zaświadczenie władz administracyjnych kraju wysiedlającego, stwierdzające, że dana osoba została przymusowo wysiedlona (repartriowana). Warunek jednorocznego pobytu za granicą nie obowiązuje przy odprawie rzeczy przesiedlenia, należących do repartriantów.

4) Do zwalniania od cła na zasadzie art. 22 ust. II p. 13 prawa celnego rzeczy przesiedlenia należących do osób przymusowo wysiedlonych (repartriowanych) upoważnia się urzędy celne I kl.

III. Odprawa celna robotników sezonowych.

1) Robotnikiem sezonowym w rozumieniu niniejszego okólnika jest osoba, która na podstawie zawartej umowy o pracę na okres czasu krótszy od jednego roku wyjeżdża za granicę i po wygaśnięciu umowy powraca do kraju. Robotnicy sezonowi zaopatrzeni są w paszport emigracyjny sezonowy. Jeżeli pobyt za granicą takiej osoby przekroczył okres jednego roku, należy traktować ją jako reemigranta.

2) Przy odprawie celnej robotników sezonowych mają zastosowanie przepisy p. 2, 4 i 5 części pierwszej niniejszego okólnika; po za tym mogą być zwalniane od cła artykuły żywnościowe (jak np. mąka, groch, kasza itp.), stanowiące oszczędności z deputatów żywnościowych, otrzymywanych jako część wynagrodzenia za pracę.

IV. Odprawa celna emigrantów, przybywających do kraju na czasowy pobyt.

1) Emigranci — obywatele polscy i gdańscy — którzy przybywają do kraju na czasowy pobyt, korzystają z ułatwień przewidzianych w punktach 2, 4 i 5 części I niniejszego okólnika.

2) Rowery należące do wymienionych w p. 1 osób powinny być odprawiane warunkowo, przy czym w wypadkach zasługujących na uwzględnienie, Urząd Celny może obniżać zabezpieczenie celne do wysokości 30% należności celnych (§ 4 ust. 3 rozporządzenia z dnia 18 lipca 1935 r. w sprawie odprawy celnej środków przewozowych Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 387).

Jednocześnie uchyla się wszelkie zarządzenia i okólniki, wydane w sprawie odprawy celnej reemigrantów i robotników sezonowych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski*

914

OKÓLNIK MINISTERSWTA SKARBU

z dnia 29 października 1936 r.

L. D. V. 7688/1/36

w sprawie prowadzenia rejestrów wymiarowych od obrotu i podatku dochodowego z działu I ustawy.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W toku lustracji zostało stwierdzone, że niektóre urzędy skarbowe i oddziały (referaty) bilansowe izb skarbowych prowadzą nieprawidłowe rejestry wymiarowe podatków: przemysłowego od obrotu i dochodowego z działu I ustawy, a mianowicie do rejestrów, założonych na dany rok podatkowy wpisują nietylko wymiary, dotyczące tego roku, ale ponadto i wymiary, wprawdzie w tym roku dokonane, ale dotyczące ubiegłych lat podatkowych.

Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że rejestry wymiarowe obejmować winny wyłącznie dane, dotyczące tego roku podatkowego, na który zostały założone. Wszelkie zatem wymiary, dotyczące ubiegłych lat podatkowych, należy zapisywać, bez względu na datę dokonania wymiaru, do rejestrów założonych

na lata podatkowe, których wymiary te dotyczą. Nie dotyczy to oczywiście rejestrów, przypisów i odpisów, gdyż do rejestrów przypisów i odpisów, założonych na właściwy okres budżetowy winny być wpisywane wszelkie wymiary, bez względu na to czy dotyczą one bieżącego, czy też ubiegłych okresów budżetowych.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu zarządza, aby w przypadku, gdy do rejestrów wymiarowych podatku przemysłowego od obrotu za lata podatkowe 1934 i 1935, bądź do rejestrów wymiarowych podatku dochodowego z działu I ustawy na lata podatkowe 1935 i 1936 zapisane zostały wymiary, dotyczące innych lat podatkowych, wymiary te zostały skreślone i przeniesione do rejestrów, założonych na te lata podatkowe, których wymiary te dotyczą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

915.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 listopada 1936 r.

L. D. V. 24080/2/36

w sprawie sposobu obliczania ulg dla nabywców pojazdów mechanicznych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z wątpliwościami, nasuwającymi się przy obliczaniu ulg podatkowych dla nabywców pojazdów mechanicznych w przypadkach bardziej skomplikowanych, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

I. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 maja 1936 r. o ulgach podatkowych dla nabywców pojazdów mechanicznych przewiduje prawo potrącania kosztów nabycia pojazdu z dochodu, podlegającego podatkowi z działu I, jak również z wynagrodzeń, opodatkowanych podatkiem dochodowym z działu II lub podatkiem specjalnym od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych. Wynika stąd, że jeżeli wynagrodzenie, otrzymane w roku nabycia pojazdu podlega w całości lub w części jednocześnie podatkowi dochodowemu z działu II oraz podatkowi specjalnemu, ulga przyznana być winna zarówno w jednym jak i w drugim podatku. Natomiast jeżeli część rocznego wynagrodzenia podlega tylko podatkowi dochodowemu, druga zaś część tylko podatkowi specjalnemu, cena nabycia samochodu potrącona z jednej części wynagrodzenia nie może być po raz drugi potrącona z drugiej. Podobnie przedstawia się rzecz w przypadku, gdy osoba ubiegająca się o ulgi osiąga dochody z działu I oraz z działu II ustawy o podatku dochodowym.

Przykład I.

Nabywca samochodu o cenie 5.400 zł składa w dniu 1 września 1936 r. podanie o ulgę. Z dołączonych do podania zaświadczeń, obejmujących okres od stycznia do sierpnia, wynika, że w miesiącach styczniu, lutym i marcu 1936 r. pobierał wynagrodzenie z dwu instytucyj państwowych A i B: w instucji A — zasadnicze wynagrodzenie miesięczne w kwocie zł 1.600, od którego potrącano wyłącznie podatek specjalny po zł 272 oraz w instytucji B — dodatkowe wynagrodzenie miesięczne po 1.000 zł, podlegające potrąceniom z tytułu podatku specjalnego w kwocie zł 100, oraz dochodowego — zł 98. Od miesiąca kwietnia poczynając zarówno jedno jak i drugie wynagrodzenie wypłaca instytucja A, kumulując je dla celów obliczenia stawki podatku specjalnego, zgodnie z przepisami art. 4 dekretu o podatku specjalnym. W kwietniu i maju potrącono podatku specjalnego po 550 zł oraz dochodowego po 98 zł. Od czerwca wynagrodzenie dodatkowe uległo obniżeniu do kwoty zł 800, wskutek czego w czerwcu, lipcu i sierpniu potrącono podatku specjalnego po zł 520, dochodowego zaś — po zł 65,60. Po sprowadzeniu do stosunku rocznego, zgodnie z przepisami § 5 rozporządzenia z dnia 18 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 430), przedstawiać się będą wynagrodzenia oraz podatek w sposób następujący:

Miesiąc	Wynagrodzenie zasadnicze inst. A.	Stałe wynagrodzenie dodatkowe	Podatek dochodowy	Podatek specjalny potrącany w inst. A.	Podatek specjalny potrącany w inst. B.
Styczeń	1.600	1.000 (inst. B.)	98 (inst. B.)	272	100
Luty	1.600	1.000	98	272	100
Marzec	1.600	1.000	98	272	100
Kwiecień	1.600	1.000 (inst. A.)	98 (inst. A.)	550	—
Maj	1.600	1.000	98	550	—
Czerwiec	1.600	800	65,60	520	—
Lipiec	1.600	800	65,60	520	—
Sierpień	1.600	800	65,60	520	—
Wrzesień	1.600	800	65,60	520	—
Październik	1.600	800	65,60	520	—
Listopad	1.600	800	65,60	520	—
Grudzień	1.600	800	65,60	520	—
	19.200	10.600	949,20	5.556	300

Roczne wynagrodzenie, podlegające podatkowi specjalnemu (19.200 + 10.600)	29.800.— zł
Podatek specjalny za okres roczny (5.556 + 300)	5.856.— zł
Stosunek procentowy podatku specjalnego do wynagrodzenia rocznego — 19.65%.	
Roczne wynagrodzenie, podlegające podatkowi dochodowemu	10.600.— zł
Podatek dochodowy za okres roczny	949,20 zł
Stosunek procentowy podatku dochodowego do wynagrodzenia rocznego — 8,95%.	
Ulga więc obliczona według norm powyższych wyniesie:	
a) w podatku specjalnym 19,65% od 5.400	1.061,10 zł
b) w podatku dochodowym 8,95% od 5.400	483,30 zł
Razem	1.544,40 zł

II. Jeżeli po potrąceniu ceny kupna pojazdu mechanicznego z rocznej sumy wynagrodzeń, opodatkowanych podatkiem specjalnym, okaże się, że część tych wynagrodzeń, podlegająca podatkowi z działu II nie przekracza ceny kupna, ulgę w podatku dochodowym przyznać należy przez zwrot potrąconego w danym roku podatku.

P r z y k ł a d 2.

Płatnik, który nabył w r. 1936 samochód za cenę zł 5.400, składa w styczniu 1937 r. podanie o ulgę. Z zaświadczenia służbodawcy wynika, iż w ciągu 1936 r. pobierał wynagrodzenie zasadnicze podlegające wyłącznie podatkowi specjalnemu, w wysokości zł 1.600 miesięcznie oraz wynagrodzenie dodatkowe, opodatkowane podatkiem specjalnym i podatkiem dochodowym, w wysokości zł 250 miesięcznie. Podatek specjalny od wynagrodzenia zasadniczego wynosił zł 272 miesięcznie, od wynagrodzenia zaś dodatkowego — zł 25 miesięcznie. Podatku dochodowego od wynagrodzenia dodatkowego potrącono w ciągu roku ogółem zł 114. Sposób obliczenia przypadającego do zwrotu podatku specjalnego nie nasuwa wątpliwości. Natomiast ponieważ wynagrodzenie dodatkowe za cały rok 1936 wynosi 250 × 12 = 3.000 zł i nie przekracza ceny nabycia samochodu, ulgę w podatku dochodowym przyznać należy przez zwrot całości potrąconego w ciągu roku podatku tj. kwoty zł 114.

Jeżeli podanie o ulgę złożono przed upływem roku, w którym pojazd nabyto, zwrotowi podlega podatek dochodowy faktycznie potrącony, wykazany w dołączonym do podania zaświadczeniu służbodawcy.

III. W przypadku gdy płatnik, ubiegający się o ulgę, osiąga wynagrodzenie opodatkowane podatkiem specjalnym, pobieranym na rzecz Skarbu Państwa, oraz wynagrodzenia, od których podatek specjalny wpływa do kas instytucyj samorządowych, przypadający płatnikowi do zwrotu na skutek przyznania ulgi podatek specjalny podzielić należy na dwie części według stosunku rocznej (wzgl. sprowadzonej do okresu rocznego) kwoty podatku specjalnego pobranego przez Skarb Państwa do rocznej kwoty podatku pobranego przez instytucję samorządową. Obliczoną w ten sposób część przypadającej do zwrotu kwoty podatku specjalnego, przypadającą na podatek pobrany przez instytucję samorządową, zwrócić powinna ta instytucja.

Kwota podatku specjalnego, której zwrotu dokonać ma instytucja samorządowa, winna być wykazana i obliczona w decyzji o przyznaniu ulg. Odpis decyzji przesłać należy zainteresowanej instytucji samorządowej.

P r z y k ł a d 3.

Nabywca samochodu o cenie 6.500 zł otrzymywał w ciągu roku 1936 wynagrodzenia: a) z instytucji państwowej w wysokości zł 800 miesięcznie, od których potrącano podatek specjalny w wysokości zł 112 oraz b) w instytucji samorządowej — zł 600 miesięcznie, od których potrącano tytułem podatku specjalnego po 60 zł oraz dochodowego — po zł 40,80.

Ogółem więc potrącono tytułem podatku specjalnego w ciągu roku 1936:

a) 112 zł × 12 = 1.344 zł	
b) 60 zł × 12 = 720 zł	2.064 zł
Łączna suma wynagrodzeń, opodatkowanych podatkiem specjalnym:	
a) 800 zł × 12 = 9.600 zł	
b) 600 zł × 12 = 7.200 zł	16.800 zł
Stosunek procentowy podatku specjalnego do rocznej sumy wynagrodzeń	12,28%
Ulga w podatku specjalnym wynosi więc: 12,28% od 6.500	798,20 zł

Ponieważ podatek specjalny od wynagrodzenia, wypłacanego przez instytucję samorządową za pierwsze 3 miesiące 1936 r. wpłynął do Skarbu Państwa, przeto ogółem od obydwu wynagrodzeń wpłynęło do Skarbu Państwa:

a) 112 zł × 12 = 1.344 zł	
b) 60 zł × 3 = 180 zł	1.524 zł

Natomiast, zgodnie z ustawą z dn. 30/3 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 187) podatek specjalny od wynagrodzenia, wypłacanego przez instytucję samorządową za pozostałe miesiące 1936 r. wpłynął do kasy tej instytucji. Podatek ten wynosi 60 × 9 = 540 zł.

Stosunek procentowy tej kwoty do łącznej sumy podatku specjalnego, tj. do sumy zł 2.064 = 26,16%. 26,16% od kwoty przyznanej ulgi tj. zł 798,20 = 208,81 zł i tę kwotę winna zwrócić instytucja samorządowa.

Zwrot pozostałej części ulgi w kwocie zł 589,39 zarządzają władze skarbowe.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

916.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 listopada 1936 r.

L. D. V. 11951/1/36

w sprawie załatwiania podań o ulgi dla nabywców samochodów.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Do Ministerstwa Skarbu dochodzą skargi na zbyt przewlekłe załatwianie przez urzędy skarbowe podań o zwrot podatku dochodowego i specjalnego z tytułu nabycia pojazdów mechanicznych na podstawie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 maja 1936 r. o ulgach podatkowych dla nabywców pojazdów mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 294) i rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 430).

Wobec powyższego i z uwagi na to, że wydanie decyzji na podanie o ulgi z tytułu nabycia pojazdu mechanicznego wymaga w razie złożenia przepisanych dowodów (zaświadczenia sprzedawcy oraz zestawienia otrzymanych wynagrodzeń i potrąconego podatku(ów) jedynie sprawdzenia, czy wykazane jako potrącone kwoty podatku(ów) zostały wpłacone do kasy urzędu skarbowego, co nawet w wypadku konieczności odniesienia się w tej sprawie do innego urzędu skarbowego może być szybko załatwione,—Ministerstwo Skarbu wyznacza 2-tygodniowy termin od dnia złożenia podania jako ostateczny do definitywnego załatwienia podania. Jeżeli przy podaniu okaże się brak przepisanych dowodów, należy niezwłocznie po otrzymaniu podania wezwać ubiegającego się o ulgę do ich złożenia, a wówczas 2-tygodniowy termin na załatwienie podania biegnie od daty złożenia tych dowodów.

Panowie Dyrektorzy Izb Skarbowych w wypadku stwierdzenia zaniedbania wyznaczonego niniejszym okólnikiem terminu wyciągną w stosunku do winnych konsekwencje służbowe przez wymierzenie kar porządkowych skrócenia urlopu wypoczynkowego, a jeżeli chodzi o pracowników kontraktowych — przez wymierzenie odpowiedniej kary umownej.

W wypadku powtórzenia się wykroczenia PP. Dyrektorzy zastosują odpowiednio wyższy wymiar kary, a w stosunku do urzędników zajmujących stanowiska kierownicze pozbawią ich kierownictwa ewent. w drodze złożenia odpowiedniego wniosku do Ministerstwa Skarbu.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

917.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 listopada 1936 r.

L. D. V. 43628/4/36

w sprawie zwolnienia od państwowego podatku przemysłowego od obrotu transakcyj eksportowych jeleniami, danielami, sarnami, dzikami, bażantami, kwiczołami, dzikimi kaczkami oraz dzikimi królikami.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Na podstawie art. 39 ust. (3) p. 1 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339) Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministerstwem Przemysłu i Handlu zwalnia od państwowego podatku przemysłowego od obrotu obroty, uzyskane z eksportu jeleni, danieli, sarn, dzików, bażantów, kwiczołów, dzikich kaczek, oraz dzikich królików.

Eksport powyższych artykułów powinien być udowodniony w sposób określony w ustępach czwartym i szóstym § 16 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 770).

Ulga niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1936 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

918.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 listopada 1936 r.

L. D. V. 32554/3/36

w sprawie terminów z § 3 ust. 1 rozp. wyk. Dz. U. R. P. z 1934 r., poz. 494 do wnoszenia podań o przyznanie ulg dla nowowznoszonych budowli w państwowym podatku od nieruchomości.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i wszystkich Urzędów Skarbowych.

Rozporządzenie wykonawcze z dnia 7 czerwca 1934 r. do ustawy z dn. 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 494) przewiduje w § 3 ust. 1

termin 60-dniowy do wnoszenia podań o przyznanie ulg w podatku od nieruchomości, licząc od dnia, w którym rozpoczęło się chociażby tylko częściowe użytkowanie budynku, przy czym w myśl § 18 ust. 3 tego rozporządzenia podania powyższe wniesione do końca 1934 r. uważa się za wniesione w terminie. Po za tym wspomniane rozporządzenie nie zawiera w żadnym ze swych postanowień uprawnienia do darowania skutków terminu do wnoszenia podań o ulgi w podatku od nieruchomości.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu na zasadzie art. 4 i 146 § 2 Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 134) upoważnia PP. Dyrektorów izb skarbowych do darowania na wniesione podania skutków zaniedbania powyższego terminu oraz do uchylania decyzji urzędów skarbowych i postanowień względnie orzeczeń izb skarbowych, wydanych w sprawach zastosowania do podań o ulgi w podatku od nieruchomości postanowień § 4 ust. 2 powołanego rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 czerwca 1934 r.

Na zasadzie tych postanowień PP. Dyrektorów izb skarbowych, urzędy skarbowe wydadzą w miejsce zanulowanych decyzyj nowe decyzje z § 17 ust. 1 powołanego wyżej rozporządzenia wykonawczego i umorzą wymierzone już, zgodnie z postanowieniem § 4 ust. 2 przytoczonego rozporządzenia, kwoty podatku od nieruchomości.

Przy tym zwraca się uwagę, że do powstałych z powyższego tytułu nadpłat nie mają zastosowania postanowienia art. 125 § 2 Ordynacji Podatkowej.

Wobec dużej ilości spóźnionych podań o ulgi w podatku od nieruchomości, zalegających w urzędach skarbowych względnie w izbach skarbowych — Ministerstwo Skarbu poleca przyśpieszyć załatwienie tych podań, przy czym zarządza się, aby w wypadkach przedstawienia podań do izby skarbowej z przychylnym wnioskiem, urzędy skarbowe wstrzymywały względnie ograniczały egzekucję wymierzonego już podatku od nieruchomości.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

919.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 listopada 1936 r.

L. D. V. 33794/3/36

w sprawie wymiaru podatku od nieruchomości od gruntów.

Do
wszytkich Izb i Urzędów Skarbowych.

Podczas przeprowadzonej przez delegatów Ministerstwa Skarbu lustracyj w urzędach skarbowych stwierdzono, że w licznych przypadkach, wskutek silnego rozdrobnienia gruntów, obciążono podatkiem od nieruchomości w miastach działki (parcele) gruntów, użytkowane stale jako pola uprawne, łąki, pastwiska, sady i ogrody, jak również znajdujące się pod lasami i wodami, a należące do jednego właściciela, które to działki byłyby wolne od tego podatku gdyby tworzyły zwartą całość, jako posiadające ogólną powierzchnię ponad 5.000 m². Niezależnie od podatku od nieruchomości działki zostały obciążone również podatkiem gruntowym.

Wytworzony stan nie jest zgodny z zamierzeniami dekretu o podatku od nieruchomości, który, jak powiedzianym jest w uzasadnieniu do niego, miał, między innymi, za zadanie przeprowadzić „ścisłe rozgraniczenie podatku gruntowego od podatku od nieruchomości". Celem usunięcia powyższego stanu Ministerstwo Skarbu, na podstawie art. 4 Ordynacji Podatkowej, zarządza co następuje:

I.

W miastach o ludności do 15.000 mieszkańców nie należy wymierzać podatku od nieruchomości od działek gruntów (parcel), stanowiących oddzielne jednostki podatkowe w rozumieniu art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14), użytkowanych stale jako pola uprawne, łąki, pastwiska, sady i ogrody, jak również znajdujących się pod lasami i wodami, jeżeli suma powierzchni takich działek, należących do jednej osoby, przekracza 5.000 metrów kwadratowych. Do tej ogólnej powierzchni nie należy jednak wliczać powierzchni działki (parceli), na której znajdują się budynki lub budowle (§ 2 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego Ministra Skarbu z dnia 20 kwietnia 1936 r. Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 259); te ostatnie działki (parcele) winny być obciążone łącznie z budynkami podatkiem od nieruchomości.

Działki (parcele), które zostają zwolnione od podatku od nieruchomości, tj. których suma powierzchni przekracza 5.000 m², winny być nadal obciążone podatkiem gruntowym.

II.

Działki (parcele), o których mowa w zdaniu pierwszym ustępu poprzedniego, których suma powierzchni — bez działki (parceli), na której znajdują się budynki lub budowle — nie przekracza 5.000 m² winny być obciążone podatkiem od nieruchomości; od tych działek (parcel) nie należy wymierzać podatku gruntowego.

III.

Urzędy skarbowe nie będą dokonywały wymiaru podatku od nieruchomości we wszystkich miastach od gruntów, podlegających podatkowi na podstawie art. 1 ust. (1) lit. A dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14), dla których roczny wymiar podatku nie przewyższał by jednego złotego.

IV.

Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 123 Ordynacji Podatkowej, umarza należności z tytułu wymiarów za 1936 rok:

a) podatku od nieruchomości od działek (parcel) gruntów, o których mowa w ustępie pierwszym i trzecim zarządzenia niniejszego,

b) podatku gruntowego od działek (parcel) gruntów, o których mowa w ustępie drugim zarządzenia niniejszego,

c) podatku gruntowego od działek (parcel) gruntów, położonych na obszarze miast nie wymienionych w ustępie pierwszym, które to działki równocześnie obciążone zostały podatkiem od nieruchomości za ten sam rok.

Umorzone należności odpiszą urzędy skarbowe w księgach bierczych z powołaniem się na datę i liczbę zarządzenia niniejszego.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

920.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 października 1936 r.

L. D. VI. 10975/4/36

W sprawie ewidencji i rocznych zamknięć rachunkowych inwentarza narzędzi mierniczych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych i Rejonów Kontroli Skarbowej.

Celem ujednostajnienia ewidencji i sporządzania rocznych zamknięć rachunkowych inwentarza narządzi mierniczych zarządza się co następuje:

Izby Skarbowe, Urzędy Skarbowe Akcyz i Monopolów Państwowych i Rejony Kontroli Skarbowej prowadzą ewidencję inwentarza według załączonych wzorów — Izby wzór Nr 1 i 2, Urzędy wzór Nr 1 i 3, Rejony wzór Nr 1. Rejony Kontroli Skarbowej mają notować całkowity ruch inwentarza w książce inwentarzowej, bez prowadzenia dodatkowych arkurszy ewidencyjnych.

Izby Skarbowe nadsyłają Ministerstwu w terminie do 15 września każdego roku sporządzone na dzień 1 września roczne zamknięcia rachunkowe inwentarza według załączonego wzoru. Poszczególne pozvcje zamknięć rachunkowych mają obejmować tylko narzędzia miernicze otrzymane z Ministerstwa Skarbu. Ostatnia pozycja zamknięcia rachunkowego ma wykazywać narzędzia i przyrządy wycofane z użycia oraz te przedmioty, które nie pochodzą z Ministerstwa Skarbu (nabyte przez Izby ew. inne).

Wzory druków załącza się.

Równocześnie tracą ważność dotychczasowe zarządzenia w sprawie ewidencji i rocznych zamknnięć rachunkowych inwentarza, a mianowicie:

Okólnik z dn. 17.V. 1920 r. L. 8286/20 (D. Urz. Min. Skarbu Nr 23, p. 335 z 1920 r.).

Okólnik z dn. 23.II. 1929 r. L. D. VI. 665/1/29.

Okólnik z dn. 20.III. 1933 r. L. D. VI. 1682/4/33,

Okólnik z dn. 29.I. 1934 r. L. D. VI. 9705/4/33.

Okólnik z dn. 9.VIII. 1935 r. L. D. VI. 8122/4/35 Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 23—poz. 537).

Kierownik Departamentu:
(—) *Zubrzycki.*

IZBA SKARBOWA
w ....

Wzór.
Załącznik do L.D.VI.10975/4/35.

Zamknięcie rachunkowe

inwentarza narzędzi mierniczych oraz innych przedmiotów do użytku kontroli skarbowej

na dzień 1.IX.19........ r.

L. p.	WYSZCZEGÓLNIENIE PRZEDMIOTÓW	Pozostało na dzień 1.IX 19....... r.	W okresie sprawozdawczym		Pozostało na dzień 1.IX 19....... r.	Uwagi
			Zapisano na przychód	Odpisano na rozchód		
1	Alkoholomierze a) do ścisl. badań: o skali 30 — 50^0 o skali 83 — 98^0 b) kieszonkowe: o skali 35 — 50^0 o skali 83 — 98^0 Starego typu: o skali 30 — 70^0 o skali 65 — 100^0 c) zwykłe: o skali 5 — 70^0 o skali 65 — 100^0					
2	Termoareometry do bezwodnego spirytusu.					
3	Solomierze.					
4	Cukromierze: o skali 0,5 — 14.5^0 0 o skali 12,5 — $26,5^0/_0$					
5	Areometry do olejów mineralnych: o skali 610 — 690 685 — 765 760 — 840 835 — 915 910 — 990					
6	Termometry.					
7	Cylindry szklane miarowe: a) z podz. na 300 cm^3 o wymiarach — h = 39 cm, Ø 4 cm b) z podz. na 300 cm^3 o wymiarach — h = 19,5 cm, Ø 5 cm					
8	Cylindry szklane zwykłe: a) do alk., cukromierzy, areometr. b) do kompl. alk. kieszonkowych.					
9	Futerały drewniane do kompletów: a) alk. do ścisl. badań b) alk. kieszonkowych c) areometrów do olejów mineralnych o 2 gniaz. o 3 gniaz.					
10	Futerały skórzane z paskiem do kompl. alk. kieszonkowych.					
11	Komplety aparatów Sallerona: a) starego typu b) nowego typu					
12	Komplety narzędzi ślusarskich: a) w skrzynkach (duże) b) bez skrzynek (małe)					

L. p.	WYSZCZEGÓLNIENIE PRZEDMIOTÓW	Pozostało na dzień 1.IX 19........... r.	W okresie sprawozdawczym		Pozostało na dzień 1.IX 19.......... r.	Uwagi
			Zapisano na przychód	Odpisano na rozchód		
13	Komplety do badania piwa.					
14	Plombownice:					
	a) ze stałymi rączkami					
	b) z odejm. rączkami					
	c) austr., niem. i inne.					
15	Torby skórzane do plombownic.					
16	Woreczki brezentowe do plomb.					
17	Kłódeczki do torb skórz. do plomb.					
18	Cążki do cięcia drutu i szpagatu					
19	Klucze do plombownic.					
20	Bolce do plombownic:					
	a) duże					
	b) małe					
21	Śrubokręty					
22	Klucze francuskie					
23	Lupy					
24	Noniusze					
25	Znaczniki:					
	a) do drzewa					
	b) do metali					
	c) do zapalniczek					
26	Podstawy aluminiowe do cylindrów.					
27	Przymiary zwijane:					
	a) 20 m długości					
	b) 10 m "					
	c) 5 m "					
	d) 2 m "					
28	Tablice:					
	a) alkoholometryczne					
	b) do bezwodnego spirytusu					
	c) poprawek do wskazań cukromierza					
	d) poprawek gęstości ol. mineralnych					
	e) tablica poprawek gęstości ol. miner. uzupełnienie dla temperatur od — 20^0 do — 15^0					
	f) przerachowania pozornych objętości ol. mineral.					
29	Różne przedmioty i narzędzia wycofane z użycia.					

(Strona 1)

WZÓR

do zarządzenia L. D. VI. 10975/4/36
(Dz. Urz. Min. Skarbu z 1936 r. Nr poz.).

INWENTARZ

przyrządów kontrolno-mierniczych, oraz innych przyrządów do użytku kontroli skarbowej, znajdujących się

w ....

UWAGI: 1) W książce otwiera się tyle rachnnków, ile znajduje się osobnych rodzajów przedmiotów, podlegających inwentaryzacji. Na przychód zapisuje się przedmioty otrzymane z poza okręgu Izby Skarbowej (Urzędu Skarbowego) lub nabyte na miejscu. Na rozchód zapisuje się przedmioty wysłane poza okręg Izby Skarbowej (Urzędu Skarbowego) lub zniszczone, za które należność ściągnięto i wpłacono do Kasy Skarbowej, względnie odpisano kosztem Skarbu Państwa na podstawie zezwolenia Ministerstwa Skarbu. Po zakończeniu każdej kampanji (1 września) rachunki sumuje się i wyprowadza się pozostały zapas.

2) Po zamknięciu wszystkich rachunków Izba przedstawia Ministerstwu Skarbu odpisy zamknięć rachunkowych nie później niż dnia 15 września.

(Strona 2)

RACHUNEK

R O Z C H Ó D

Data	Skąd, od kogo i na zasadzie jakiego zarządzenia lub rachunku	Ilość sztuk	Nr Nr przedmiotów	CENA jednostkowa	CENA ogólna	UWAGI
1	2	3	4	5	6	7

....

P R Z Y C H Ó D

Data	Dokąd, komu i na zasadzie jakiego zarządzenia, względnie odpisanie przedmiotów uszkodzonych	Ilość sztuk	Nr Nr przedmiotów	CENA jednostkowa	CENA ogólna	Za zniszczone przedmioty wpłacono do kasy skarb. (wymienić sumę i kasę i uwagi
1	2	3	4	5	6	7

(Strona 1)

WZÓR Nr 2.

do zarządzenia L. D. VI — 10975/4/36
(D. Urz. M. S. z 1936 r. Nr poz.

Kontrola Inwentarzowa

przyrządów kontrolno-mierniczych, oraz innych przyrządów do użytku kontroli skarbowej, znajdujących się w okręgu Izby Skarbowej

w ....

UWAGI:

1) Kontrola inwentarzowa obejmuje całkowity obrót przedmiotów, tak zewnętrzny, jak i wewnętrzny. Przy obrocie zewnętrznym notuje się dany przedmiot tylko raz, tj. albo w przychodzie, albo w rozchodzie. Przy obrocie wewnętrznym notuje się podwójnie np. w razie wydania przedmiotu Urzędowi Skarbowemu, notuje się ten przedmiot na przychód w rubryce właściwego Urzędu, a na rozchód w rubryce zapasu Izby Skarbowej.

Na dzień 1 września każdego roku sumuje się poszczególne rachunki i wyprowadza się pozostały zapas.

2) W książce tej otwiera się tyle rachunków, ile znajduje się osobnych rodzajów przedmiotów, podlegających kontroli inwentarzowej.

(Strona 2)

RACHUNEK ....

P R Z Y C H Ó D

Data	Skąd, od kogo i na zasadzie jakiego zarządzenia lub rachunku	Zapas Izby Skarbowej	U urzędników Izby Skarbowej	Urząd skarbowy w ...	Urząd skarbowy w ...	Urząd skarbowy w ...	Urząd skarbowy w ...	Urząd skarbowy w ...	Urząd skarbowy w ...	Urząd skarbowy w ...	Urząd skarbowy w ...	Ogółem	Uwagi
		Ilość i Nr Nr przedmiotów											

(Strona 3)

....

R O Z C H Ó D

Data	Dokąd, komu i na zasadzie jakiego zarządzenia	Zapas Izby Skarbowej	U urzędników Izby Skarbowej	Urząd skarbowy w ...	Urząd skarbowy w ...	Urząd skarbowy w ...	Urząd skarbowy w ...	Urząd skarbowy w ...	Urząd skarbowy w ...	Urząd skarbowy w ...	Urząd skarbowy w ...	Ogółem	Uwagi
		Ilość i Nr Nr przedmiotów											

(Strona 1)

WZÓR Nr 3
do zarządzenia L. D. VI. 10975/4/36
(D. Urz. M. S. z 1936 r. Nr poz.).

Kontrola Inwentarzowa

przyrządów kontrolno-mierniczych, oraz innych przyrządów do użytku kontroli skarbowej, znajdujących się w obrębie Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów Państwowych

w ....

UWAGI:

1) Kontrola inwentarzowa obejmuje całkowity obrót przedmiotów, tak zewnętrzny, jak i wewnętrzny. Przy obrocie zewnętrznym notuje się dany przedmiot tylko raz, tj. albo w przychodzie, albo w rozchodzie. Przy obrocie wewnętrznmym notuje się podwójnie, np. w razie wydania przedmiotu Rejonowi Kotroli Skarbowej notuje się ten przedmiot na przychód w rubryce właściwego Rejonu, a na rozchód w rubryce zapasu Urzędu Skarbowego. Na dzień 1 września każdego roku sumuje się poszczególne rachunki i wyprowadza się pozostały zapas.
Rejony Kontroli Skarbowej prowadzą ewidencję znajdujących się w ich obwodach przedmiotów ze wskazaniem, gdzie się te przedmioty znajdują.
2) W książce tej otwiera się tyle rachunków, ile znajduje się osobnych rodzajów przedmiotów, podlegających kontroli inwentarzowej.

(Strona 2)

RACHUNEK ....

P R Z Y C H Ó D

Data	Skąd i od kogo i na zasadzie jakiego zarządzenia lub rachunku	Zapas Urzędu Skarbowego	U urzędników Urzędu Skarbowego	U urzędników B. K. S.	Rejon K. Sk. w	Rejon K. Sk. w	Rejon K. Sk. w	Rejon K. Sk. w	Rejon K. Sk. w	Rejon K. Sk. w	Ogółem	Uwagi
		Ilość i Nr Nr przedmiotów										

(Strona 3)

....

R O Z C H Ó D

Data	Dokąd, komu i na zasadzie jakiego zarządzenia	Zapas Urzedu Skarbowego	U urzędników Urzędu Skarbowego	U urzędników B. K. S.	Rejon K. Sk. w	Rejon K. Sk. w	Rejon K. Sk. w	Rejon K. Sk. w	Rejon K. Sk. w	Rejon K. Sk. w	Ogółem	Uwagi
		Ilość i Nr Nr przedmiotów										

921.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 listopada 1936 r.

L. D. V. 41429/4/36

w sprawie zwolnienia organizacyj społeczno-rolniczych od państwowego podatku przemysłowego.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339) zwalnia z urzędu (bez obowiązku składania indywidualnych podań) stowarzyszenia rolników o charakterze ogólno-zawodowym jak: wojewódzkie, powiatowe i okręgowe towarzystwa rolnicze (względnie towarzystwa kółek rolniczych), centralne, wojewódzkie i okręgowe towarzystwa organizacyj i kółek rolniczych, kółka rolnicze, koła gospodyń wiejskich, koła młodzieży wiejskiej i towarzystwa włościanek od obowiązku opłacania państwowego podatku przemysłowego (zarówno w formie świadectw przemysłowych, jak i w postaci podatku od obrotu) za okres do dnia 31 grudnia 1937 r. włącznie z tytułu organizowanych na zasadach komisowych i zgodnie z załączonym „regulaminem zbytu produktów rolnych przy pomocy organizacyj społeczno-rolniczych" zbiorowych dostaw produktów rolnych, polegających na:

a) organizowaniu spędów oraz zsypów,
b) przyjmowaniu od poszczególnych rolników wszelkich produktów rolnych, przeznaczonych na sprzedaż przy pomocy organizacyj społeczno-rolniczych,
c) przerachowywaniu, rozsortowaniu i przyjmowaniu do sprzedaży towaru, dostarczonego w myśl punktów a) i b),
d) załadunku i transporcie,
e) asekuracji,
f) oddaniu do sprzedaży instytucjom trzecim lub pośrednictwie przy sprzedaży na rachunek rolników dostawców,
g) inkasowaniu należności i wypłacie jej rolnikom-dostawcom.

W załączeniu — regulamin zbytu produktów rolnych przez organizacje społeczno-rolnicze.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

Załącznik do okólnika L. D. V. 41429/4/36.

Regulamin zbytu produktów rolnych przy pomocy organizacyj społeczno-rolniczych.

§ 1.

Organizacje społeczno - rolnicze, dążąc do zmniejszenia rozpiętości pomiędzy cenami, osiąganymi przez rolników za produkty rolne i płaconymi za te produkty przez ludność miejską— prowadzą akcję, polegającą na ułatwieniu bezpośredniego zbytu produktów rolniczych z własnych warsztatów rolników, położonych na terenie działalności danej organizacji rolniczej.

§ 2.

W myśl § 1 organizacje społeczno - rolnicze organizują zbiorowe dostawy produktów rolnych od rolników do ośrodków zbytu. Organizowanie dostaw zbiorowych polegać może w zależności od warunków lokalnych i zakresu akcji danej organizacji na:

a) organizowaniu spędów,
b) „ zsypów,
c) przyjmowaniu od poszczególnych rolników wszelkich produktów rolnych, przeznaczonych na sprzedaż przy pomocy organizacyj społeczno-rolniczych,
d) przerachowywaniu, rozsortowaniu i przygotowaniu do sprzedaży towaru, dostarczonego w myśl punktów a), b) i c),
e) załadunku i transporcie,
f) asekuracji,
g) oddaniu do sprzedaży instytucjom trzecim (np. Kasom Targowym) lub pośrednictwie sprzedaży na r-k rolników dostawców,
h) inkasowaniu należności i wypłacie jej rolnikom - dostawcom.

§ 3.

Przyjmowanie i zbyt produktów rolnych odbywa się wyłącznie na zasadach komisowych. Sprzedaż produktów rolnych odbywać się może wyłącznie za gotówkę. Należność, otrzymaną od nabywców, organizacje przekazują rolnikom-dostawcom możliwie bezzwłocznie, a w każdym razie nie później, niż w ciągu okresu czasu, ustalonego przez szczegółową instrukcję.

§ 4.

Rolnicy, korzystający z pomocy organizacyj społeczno - rolniczych, przy bezpośrednim zbycie swych produktów, obowiązani są do pokrycia jedynie kosztów bezpośrednio z tą akcją związanych. Żadnych innych opłat organizacje społeczno - rolnicze nie mogą pobierać.

§ 5.

Organizacje, prowadzące zbyt produktów rolnych, prowadzą rachunkowość wyszczegól-

niając wszystkie przeprowadzone czynności, a to według wzorów przyjętych i ustalonych indywidualnie dla każdego rodzaju czynności w uzgodnieniu z całokształtem rachunkowości organizacyj.

§ 6.

a) obroty, wynikające z akcji zbytu, księgowane są na specjalnym rachunku w księdze głównej.

b) Dla każdego artykułu, który podlega sprzedaży za pośrednictwem organizacyj, zaprowadzone są specjalne konta w książkach pomocniczych.

c) W książkach pomocniczych wyszczególnione są: 1) suma otrzymana za dany artykuł rolniczy danej transakcji, 2) koszty handlowe (przewóz kolejowy, prowizja kasy targowej itp.), związane z przeprowadzeniem transakcji, 3) koszty własne organizacji, 4) suma netto otrzymana przez zainteresowanych za artykuły zlecone do sprzedaży.

d) Dowody kasowe poszczególnych wydatków i wpływów przechowywane są w aktach organizacji.

§ 7.

Akcją kieruje prezes organizacji społeczno-rolniczej, osobiście lub za pośrednictwem osób, przez niego wyznaczonych — w obu jednak wypadkach jest za nią moralnie odpowiedzialny.

§ 8.

Kontrolę akcji prowadzą nadrzędne ogniwa organizacji. Rolnikom korzystającym z pomocy organizacji w zakresie zbytu produktów rolnych, przysługuje prawo zwracania się do ogniw nadrzędnych danej organizacji z dezyderatami, dotyczącemi strony organizacyjnej, podjętych przez nią akcyj, jak i wszelkich innych praw, związanych z działalnością.

§ 9.

Akcja zbytu prowadzona w myśl powyższego regulaminu powinna być w miarę możności wykorzystana jako podstawa w kierunku organizowania specjalnych spółdzielni zbytu.

922.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 listopada 1936 r.

L. D. V. 11904/1/36

w sprawie wzorów wykazów odwołań zalegających dłużej niż rok.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 26 października 1936 r. L. D. V. 11904/1/36 w sprawie przedkładania Ministerstwu Skarbu imiennych wykazów odwołań zalegających dłużej niż rok, ogłoszonym w Nr 29 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu za rok 1936 pod poz. 892, Ministerstwo Skarbu zarządza, aby przewidziane tym okólnikiem wykazy były sporządzane wg wzorów załączonych do niniejszego okólnika.

Zał.: 2 wzory, Nr 1 i Nr 2.

Dyrektor Departamentu:

(—) *Dr J. Lubowicki.*

URZĄD SKARBOWY

w ....

Oddział — Referat — Bilansowy
Izby Skarbowej

Wzór Nr 1 do L. D. V. 11904/1/36.

Wykaz imienny

odwołań od wymiarów podatków i grzywien, wniesionych przed dniem 1 stycznia 19.......... r.
a nie załatwionych do dnia 31 grudnia 19.......... r.

Nr kolejny	PODATNIK (nazwisko, imię lub firma, siedziba)	Nazwa podatku lub artykuł przepisów karnych	Data wniesienia odwołania przez podatnika	Data przesłania odwołania izbie skarbowej—Ministerstwo Skarbu	Data przekazania odwołania komisji odwoławczej (wypełnia Izba Skarbowa)	Przyczyna niezałatwienia odwołania i inne uwagi
1	2	3	4	5	6	7

IZBA SKARBOWA

w ....

Wzór Nr 2 do L. D. V. 11904/1/36.

Zestawienie ilościowe

odwołań od wymiarów podatków i grzywien, wniesionych przez podatników przed dniem 1 stycznia 19.......... r. a niezałatwionych do dnia 31 grudnia 19.......... r.

Nr kol.	Urząd skarb. oddział (referat) bilansowy	Ilość odwołań zalegających w podatku:																		
		grunt.		od nieruchom.		od lokali		od plac. bud.			dochod. z dz. I			dochod. z dz. II		przem. od obr.				
		a	b	a	b	a	b	a	b	c	a	b	c	a	b	a	b	c		
1	2	3		4		5		6			7			8		9				
	Razem .																			

(Ciąg dalszy)

cych w podatku:														
w daninie maj.		w pozostałych podatkach			w grzywnach				Razem			Ogółem	Uwagi
					z art. 178 (poprz. 181) o. p.		w pozostałych grzywnach						
a	b	a	b	c	a	b	a	b	a	b	c		
10		11			12		13		14			15	16

a — odwołania zalegające w urzędach skarbowych i oddziałach (referatach) bilansowych.

b — odwołania zalegające w izbie skarbowej (zarówno podlegające rozstrzygnięciu przez izbę skarbową jak i przez komisję odwoławczą) oraz w Ministerstwie Skarbu (od wymiarów oddziałów — referatów bilansowych).

c — odwołania przekazane komisji odwoławczej do rozstrzygnięcia (§ 404 i. p.), a w których orzeczenie do dnia 31 grudnia nie zapadło.

923.

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ.

OKÓLNIK

z dnia 28 października 1936 r.

o zmianie w myśl uchwały Komisji Dewizowej z dnia 27 października 1936 r., przepisów okólnika Nr 21 z dn. 7 lipca 1936 r. w sprawie kontyngentu dewizowego na uregulowanie należności za bawełnę.

Komisja Dewizowa podaje do wiadomości, że udzieliła — aż do odwołania — Zrzeszeniu Producentów Przędzy Bawełnianej w Polsce (siedziba w Łodzi) generalnego zezwolenia na podział między członków Zrzeszenia kontyngentu dewizowego, przyznawanego co miesiąc na uregulowanie należności za: **bawełnę surową, odpadki bawełniane i wyczeski bawełniane surowe** (poz. 606 pkt 1 taryfy celnej przywozowej), importowane z za zagranicy na potrzeby rynku **wewnętrznego** oraz na pokrycie kosztów ekspedycji, ubezpieczenia i transportu tych surowców, jeżeli te koszty zapłacone zostały za granicą, tudzież wszelkich innych kosztów ubocznych, jak np.: odsetki zwłoki, dyskonto itp.

W związku z powyższym zezwala się Oddziałom Banku Polskiego i bankom dewizowym na rozpatrywanie i decydowanie we własnym zakresie wniosków o uregulowanie należności za wymienione surowce oraz związane z ich importem koszty, na podstawie zaświadczeń dewizowych, wydawanych przez wyżej wspomniane Zrzeszenie, w kwocie na jaką opiewa zaświadczenie, bez każdorazowego zezwolenia Komisji Dewizowej.

Upoważnienie powyższe dotyczy zarówno dokonywania przekazów za granicę (zaświadczenie dewizowe wzór Nr 1), jak i promes dewizowych, które mogą być udzielane i wykonywane przez banki dewizowe na podstawie zaświadczeń Zrzeszenia (wzór Nr 2) bez osobnego potwierdzenia Komisji Dewizowej. Zaświadczenia mogą być wykorzystywane tylko do terminów w nich oznaczonych, które nie mogą być dłuższe, niż 15-dniowe i nie mogą służyć do wykonania kilku przekazów w różnych terminach.

Zrzeszenie jest uprawnione do wydawania zaświadczeń dewizowych nie tylko swym członkom, lecz również osobom i firmom nie należącym do Zrzeszenia, które sprowadzają wyżej wymienione surowce na podstawie pozwoleń przywozu, **wydanych członkom Zrzeszenia.** Przekazy na podstawie zaświadczeń dewizowych wydanych przez Zrzeszenie wspomnianym wyżej osobom i firmom, nie należącym do Zrzeszenia, mogą być uskuteczniane jedynie przy zachowaniu przepisów pkt 5-go ust. IV okólnika Komisji Dewizowej Nr 14 z dnia 21 sierpnia r. b.

Zezwolenie zawarte w niniejszym okólniku, **nie zwalnia** banków dewizowych od obowiązku żądania od wnioskodawcy przedstawienia wszystkich dokumentów wymaganych w myśl przepisów przy przekazywaniu za granicę należności i badania tych dokumentów.

Przydział zagranicznych środków płatniczych dla producentów nie należących do Zrzeszenia, nie przedstawiających zaświadczeń dewizowych Zrzeszenia, dokonywany będzie wyłącznie przez Komisję Dewizową na podstawie indywidualnych wniosków, składanych za pośrednictwem banków dewizowych. Wobec tego banki dewizowe nie mają prawa rozpatrywania i decydowania we własnym zakresie wniosków o zapłatę zobowiązań z powyższych tytułów, jeżeli do wniosków tych nie dołączono zaświadczeń dewizowych Zrzeszenia, nawet w tych przypadkach, kiedy całkowite zobowiązanie z tytułu należności za towar nie przekracza kwoty zł 3.000, a przy kosztach importu — zł 1.000.

Niezwłocznie po wykonaniu każdego przekazu na podstawie zaświadczenia dewizowego Zrzeszenia, banki dewizowe obowiązane są wydać wnioskodawcy dokładne obliczenie należności pobranej za sprzedaną i przekazaną za granicę walutę obcą (bez wliczenia do niej kosztów i prowizji) z podaniem numeru zaświadczenia dewizowego Zrzeszenia.

Od wykonanych na podstawie zaświadczeń dewizowych Zrzeszenia przekazów i promes banki dewizowe nie będą pobierały ustalonej okólnikiem Komisji Dewizowej Nr 20 z dnia 3 lipca r. b. opłaty manipulacyjnej, ponieważ opłatę tę uiszczać będzie bezpośrednio wspomniane Zrzeszenie.

Zapłata zobowiązań wobec krajów, z którymi obrót pieniężny został uregulowany specjalnymi przepisami, nastąpić może jedynie w sposób tymi przepisami przewidziany (umowy rozrachunkowe, układy płatnicze, Szwajcaria itp.).

Powyższe przepisy wchodzą w życie z dniem 1 listopada r. b.; równocześnie przestaje obowiązywać okólnik Komisji Dewizowej Nr 21 z dnia 7 lipca 1936 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 19, poz. 604) oraz dotyczące tego okólnika uzupełnienia i sprostowania, zawarte w ust. III i IV okólnika Nr 30 z dnia 11. sierpnia 1936. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 23, poz. 723).

Komisja Dewizowa.

Poniżej podaje się wzory zaświadczeń dewizowych Zrzeszenia Producentów Przędzy Bawełnianej w Polsce.

W z ó r Nr 1.

ZRZESZENIE PRODUCENTÓW
PRZĘDZY BAWEŁNIANEJ
W POLSCE.

Łódź, dnia . . . . . 193 . . . r.

Zaświadczenie dewizowe Nr . . . .

Na podstawie pisma Komisji Dewizowej z dnia 7 lipca 1936 r. i okólnika Nr 21 z dnia 28 października 1936 r. Zrzeszenie Producentów

Przędzy Bawełnianej w Polsce stwierdza niniejszym, że firmie:

. . . .

. . . .

przysługuje prawo jednorazowego nabycia i przekazania za pośrednictwem banku dewizowego, na uregulowanie należności za zakupioną za granicą bawełnę surową, odpadki bawełniane lub wyczeski bawełniane surowe, **zagranicznych środków płatniczych do wysokości kwoty:**

. . . .

. . . .

słownie . . . .

Zaświadczenie niniejsze nie może być odstąpione i nie zwalnia od obowiązku przedłożenia bankowi dewizowemu dokumentów, wymaganych przez przepisy dewizowe.

Zaświadczenie niniejsze jest ważne 15 dni od daty wystawienia.

pieczątka

podpisy

Wzór Nr 2.

ZRZESZENIE PRODUCENTÓW
PRZĘDZY BAWEŁNIANEJ
W POLSCE.

Łódź, dnia . . . . . 193 . . . r.

Zaświadczenie dewizowe Nr . . . .

Na podstawie pisma Komisji Dewizowej z dnia 7 lipca 1936 r. i okólnika Nr 21 z dnia 28 października 1936 r. Zrzeszenie Producentów Przędzy Bawełnianej w Polsce stwierdza niniejszym, że firmie:

. . . .

. . . .

przysługuje prawo otrzymania promesy dewizowej na

akcept
remburs płatny . . . . . . 193 . . .

z tytułu należności za zakupioną za granicą bawełnę surową, odpadki bawełniane lub wyczeski bawełniane surowe, do wysokości kwoty:

. . . .

. . . .

słownie . . . .

oraz prawo nabycia i przekazania za granicę na termin powyższy na podstawie tej promesy za pośrednictwem banku dewizowego zagranicznych środków płatniczych do wysokości tej samej kwoty.

Zaświadczenie niniejsze nie może być odstąpione i nie zwalnia od obowiązku przedłożenia bankowi dewizowemu dokumentów, wymaganych przez przepisy dewizowe.

Zaświadczenie niniejsze jest ważne 15 dni od daty wystawienia.

Przekaz może być wykonany nie wcześniej niż 5 dni przed terminem płatności zobowiązania, a nie później niż 10 dni po tym terminie.

pieczątka

podpisy

OKÓLNIK Nr 38

z dnia 29 października 1936 r.

w sprawach statystyki,

(dotyczy okólników Nr 21 i 23).

Komisja Dewizowa zwalnia od 1 listopada 1936 r. Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe z obowiązku nadsyłania wymaganych dotychczas w myśl okólników Nr 21 i 23 dekadowych zestawień przekazów wykonanych na podstawie zaświadczeń dewizowych Zrzeszenia Producentów Przędzy Bawełnianej w Polsce i Konwencji Przędzalń Wełny Czesankowej w Polsce; ostatnie zestawienie wg dotychczasowych przepisów należy przesłać za okres obejmujący trzecią dekadę października r. b. Przydziały dewiz na cele wymienione w tych okólnikach mają być ujęte jedynie w sprawozdaniach miesięcznych o sprzedaży pieniędzy zagranicznych i dewiz pkt 4 b (okólnik Nr 1 i uzupełnienie z dnia 5 października 1936 r.).

(dotyczy okólnika Nr 28).

Sprawozdania miesięczne o wpływach dewiz i wypłatach z rachunków zagranicznych wolnych z polecenia osób i firm, mających siedzibę we Francji, Algierze, koloniach, mandatach i protektoratach francuskich (pkt III. 2 pow. okólnika) mają sporządzać banki dewizowe w złotych za całą instytucję, a więc za centralę banku włącznie z wszystkimi oddziałami. W razie braku wpływów należy o tem również zawiadomić Komisję Dewizową. Sprawozdania powyższe należy nadsyłać do dnia 8 każdego miesiąca za ubiegły miesiąc kalendarzowy.

(dotyczy okólnika Nr 29).

Komisja Dewizowa zwalnia banki dewizowe z obowiązku nadsyłania dekadowych zestawień akredytyw na Czechosłowację, wydanych na zasadzie powyższego okólnika. Natomiast banki dewizowe winny przysyłać takie same zestawienia miesięczne najpóźniej do dnia 8 następnego miesiąca za ubiegły miesiąc kalendarzowy, sporządzone w złotych za całą instytucję. Jeżeli bank w miesiącu sprawozdawczym nie skorzystał z upoważnienia zawartego w powyższym okólniku, powinien o tym zawiadomić Komisję Dewizową.

Zestawienia mają zawierać:

w pkt 1) — sumę akredytyw, wydanych w miesiącu sprawozdawczym;

w pkt 2) — ogólną sumę wypłat z akredytyw, a więc podjętych przez akredytowanych **w ciągu danego roku kalendarzowego** (w roku bież. od 1.VIII. do 31.XII. r. b.);

w pkt 3) — ogólną sumę **ważnych, a niewypłaconych jeszcze akredytyw** (bez względu na datę ich wystawienia); w zestawieniu za styczeń należy podać osobno sumę niewypłaconych akredytyw, pozostałą z ubiegłego roku, a oddzielnie za styczeń 1937 roku.

Pierwsze zestawienie, według zasad powyższych, należy sporządzić za miesiąc październik 1936 r.

Wykaz zezwoleń na wysłanie i wywóz posiadanych środków płatniczych (form. D).

Banki dewizowe winny raz na miesiąc nadsyłać do Komisji Dewizowej w terminie do dnia 12-go następnego miesiąca miesięczny wykaz zezwoleń na wywóz posiadanych przez klientów środków płatniczych i walorów, udzielonych przez banki dewizowe **tylko** we własnym zakresie w ramach okólnika Komisji Dewizowej Nr 26 i 27 z dnia 30 lipca r. b.

Z akceptów krajowych należy wymieniać tylko te, które zostały zaopatrzone w klauzulę „a" (zezwolono na wysłanie za granicę i przekazanie równowartości za granicę w terminie . . . .) i „b" (zezwolono na wysłanie i zapisanie równowartości po wpływie na rachunek zagraniczny wolny).

Wykazy mają zawierać ogólną sumę:

1) gotówki lub czeków w złotych;
2) pieniędzy i czeków zagranicznych;
3) akceptów zagranicznych (z wystawienia cudzoziemców) płatnych za granicą lub w Polsce;
4) akceptów krajowych (z wystawienia osób lub firm krajowych) płatnych w kraju lub za granicą, z podziałem na weksle z klauzulą „a" i „b";
5) walorów (papiery wartościowe, kupony i książeczki, na których wysłanie lub wywóz bank udzielił zezwolenia, bez wymieniania nazwisk klientów)

i winny być sporządzone w złotych za całą instytucję.

W pierwszym terminie tj. 12 listopada 1936 r. banki dewizowe winny nadesłać omawiane wykazy za miesiące: sierpień, wrzesień oraz październik r. b. i to w sumach oddzielnych za każdy miesiąc.

Komisja Dewizowa.

OKÓLNIK Nr 39

z dnia 2 listopada 1936 r.

w sprawie zezwolenia agentom celnym na dokonywanie niektórych czynności w zakresie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi.

Komisja Dewizowa udziela koncesjonowanym **przedsiębiorstwom spedycyjnym,** mającym siedzibę w kraju, a będącym agentami celnymi w rozumieniu art. 38 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 27.X. 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) oraz ich filiom — aż do odwołania oraz pod warunkami niżej podanymi — generalnego zezwolenia na dokonywanie następujących czynności w zakresie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi:

I. Dyspozycje pieniężne za granicą.

1) Przedsiębiorstwom spedycyjnym zezwala się na użytkowanie posiadanych za granicą zagranicznych środków płatniczych oraz na wydawanie zagranicznym spedytorom poleceń wypłaty w ciężar rachunku na pokrycie następujących, za granicą płatnych wydatków, jeżeli one wynikają bezpośrednio z interesów danego przedsiębiorstwa, dokonanych lub takich, które mają być dokonane w najbliższym czasie — i to w rozmiarach normalnie stosowanych:

a) pokrywanie kosztów przewozu, przeładunku i magazynowania towarów, kosztów postojowych, opłat kolejowych i portowych;
b) pokrywanie opłat celnych i innych opłat publiczno - prawnych;
c) premij ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych (transportowych, ogniowych, od ryzyka ekspedycyjnego, od casca, hawarii i odpowiedzialności cywilnej); kosztów związanych z rozliczeniem hawaryj, odszkodowania za uszkodzenie towaru;
d) zapłata prowizji i kosztów spedytorów i maklerów zagranicznych;
e) deponowanie kaucyj i gwarancyj w sprawach spornych; kosztów windykowania należności, w szczególności kosztów adwokackich, sądowych, egzekucyjnych, arbitrażowych oraz kosztów bankowych.

Dyspozycje na cele wymienione pod lit. e) wymagają osobnego zezwolenia Komisji Dewizowej, jeżeli w poszczególnym wypadku przekraczają równowartość sumy zł 1.000.

2) Pokwitowania na powyższe wydatki pokryte w dewizach przez spedytora, jak zagraniczne kwity celne, dokumenty przewozowe itp., mogą być wydane klientowi tylko po wypisaniu na nich przez spedytora w sposób trwały wzmianki o dokonaniu pokrycia wspomnianych kosztów w dewizach przez spedytora.

Odpisy dokumentów wydanych klientowi, jak i dokumenty stwierdzające dokonanie wyżej wspomnianych dyspozycyj na rachunek własny, winny być przez spedytora przechowane dla organów kontrolnych.

3) Zapłacone przez spedytora za klienta w dewizach koszty zagraniczne mogą być obliczone jedynie po kursie obowiązującym banki dewizowe.

4) Postanowienia niniejszego okólnika dotyczą również stosunków handlowych spedytorów ze spedytorami gdańskimi, z tym tylko

ograniczeniem, że pokryte przez tych ostatnich w dewizach wydatki mogą im być zwrócone jedynie przez rozliczenie w złotych lub wpłatę na „rachunek gdański" w jednym z banków krajowych (patrz okólnik Komisji Dewizowej Nr 16 z dnia 3.VIII. 1936 r. pkt 3).

5) Nie wolno spedytorom — bez specjalnego zezwolenia — dysponować na inne cele niż wyżej podane, w szczególności nie wolno im, z polecenia krajowego importera towarów, wypłacać zaliczek na poczet należności za towar, który ma być sprowadzony.

II. Inkasowanie należności na rzecz cudzoziemców oraz dokonywanie wypłat z polecenia cudzoziemców.

1) Spedytorzy uprawnieni są do **inkasowania** na rzecz cudzoziemców:

a) **należności za przesłane do nich na inkaso towary.**

Zainkasowana należność za towar w złotych lub zagranicznych środkach płatniczych może być przez spedytora wpłacona na rachunek wolny cudzoziemca w banku dewizowym lub przekazana za granicę tylko po uprzednim uzyskaniu na to w normalnej drodze przez odbiorcę towaru lub spedytora zezwolenia banku dewizowego względnie Komisji Dewizowej lub w sposób przewidziany szczególnymi przepisami dla niektórych krajów (Austria, Gdańsk itp.) W braku takiego zezwolenia spedytor może jedynie — w myśl art. 12 Dekretu Prezydenta R. P. z dnia 26.IV. 1936 r. Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 249 — wpłacić zainkasowaną należność za towar na rachunek zablokowany zagranicznego spedytora do banku dewizowego lub też zatrzymać u siebie, zapisując ją na rachunek zwykły zagranicznego spedytora (patrz niżej ustęp III. p. 2).

W razie zainkasowania na rzecz cudzoziemca sumy w zagranicznych środkach płatniczych, wniosek o zezwolenie banku dewizowego lub Komisji Dewizowej może opiewać tylko na wysyłkę już posiadanych zagranicznych środków płatniczych, nie zaś na ich zakup;

b) **ciążących na tych towarach należności zagranicznych spedytorów z tytułu wyszczególnionych pod I od a) — d).** Przyjmując wpłaty odbiorców krajowych na rachunek tych należności, spedytor powinien na oryginalnej fakturze, dotyczącej dostawy tego towaru oraz na kwicie celnym lub pozwoleniu przywozu odnotować sumę i rodzaj kosztów pokrytych przez odbiorcę; adnotacje winny być firmowo podpisane.

Zainkasowne na rzecz zagranicznego spedytora należności z powyższych tytułów mogą być zapisane na specjalny rachunek „spedytorski" (patrz niżej ustęp III p. 1) zagranicznego spedytora.

c) należnych spedytorowi zagranicznemu zwrotów nadpłat frachtowych i refakcyj.

2) Zezwala się spedytorom na uskutecznianie wypłat z polecenia zgranicznych spedytorów na cele przewidziane w punkcie I a) — e), jeżeli zleceniodawca posiada pokrycie na rachunku „spedytorskim" lub też — dostarcza go równocześnie w dewizie lub złotych, pochodzących z rachunku zagranicznego wolnego w banku dewizowym.

Sumy, jakie spedytor krajowy zainkasował od zagranicznego odbiorcy towaru tytułem należności za towar, winien dostarczyć polskiemu eksporterowi w takiej walucie i postaci, w jakiej otrzymał ją z zagranicy. Zabronione jest inkasowanie należności od cudzoziemca za eksportowany towar drogą rozliczenia książkowego.

III. Prowadzenie rachunków spedytorów zagraniczych.

1) Wyżej wymienione przedsiębiorstwa spedycyjne mogą dla spedytorów zagranicznych, z którymi pozostają we wzajemnych stosunkach handlowych, prowadzić w swoich książkach — oprócz rachunków zwykłych — i to tak w walucie krajowej, jak i w walutach obcych, **rachunki specjalne operacyj bieżących (rachunki „spedytorskie").** Obroty na tych rachunkach odbywać się mogą **tylko zgodnie z następującymi postanowieniami:**

a) rachunki te uznane być mogą za wszystkie należności zagranicznych domów spedycyjnych z tytułu ich świadczeń oraz opłaconych przez nich za granicą kosztów z tytułu wyszczególnionych pod I a) — e), wreszcie — za zainkasowane w kraju na rzecz zagranicznych spedytorów nadpłaty frachtowe i refakcje. Postanowienia ustępu I p. 2—5 mają w tych wypadkach również zastosowanie.

b) rachunki te obciążone być winny za wszystkie bieżące należności krajowego spedytora, przysługujące mu od zagranicznego kontrahenta z tytułów wyszczególnionych pod III. 1) a);

c) poszczególne pozycje winny być księgowane na rachunku złotowym lub opiewającym na obcą walutę, zależnie od tego, w jakiej walucie zostały fakturowane będące treścią księgowania świadczenia; wpłaty zaś i wypłaty — w walucie, w jakiej ich faktycznie dokonano;

d) poszczególne rachunki prowadzone być mogą na zasadach kontokurentu, t. zn. dopuszczalna jest automatyczna kompensata pozycyj zapisanych na tym rachunku;

e) kompensaty salda na rachunkach „spedytorskich" złotowych z saldami na ra-

chunkach walutowych tego samego spedytora zagranicznego są dopuszczalne pod warunkiem, że przeliczenie walut obcych na złote nastąpić może jedynie wg kursu oficjalnego z zachowaniem przepisów art. 13 Dekretu Prezydenta R. P. z dnia 26.IV. 1936 r., Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 249);

f) poza dozwolonymi w punkcie e) przeliczeniami kredytowanie rachunków złotowych równowartością zagranicznych środkó w płatniczych, nabytych zagranicą od posiadacza rachunku, jest bez osobnego zezwolenia Komisji Dewizowej zabronione.

2) Wszystkie inne należności spedytorów zagranicznych z tytułu niewyliczonych pod III. 1 a), w szczególności z tytułu otrzmanych od cudzoziemców kredytów, pożyczek alimentacyjnych, dywidend i odsetek, i inne należności finansowe, wreszcie sumy, zainkasowane przez krajowego spedytora na rzecz cudzoziemca za przesłane towary, mogą być księgowane tylko na **zwykłych rachunkach**, podlegających ogólnie obowiązującym ograniczeniom.

Przelewy z rachunków zwykłych na rachunki „spedytorskie" oraz kompensata sald na rachunkach „spedytorskich" z saldami na rachunkach zwykłych, jak też przekazy, przelewy, przeliczenia i jakiekolwiek wypłaty z rachunków zwykłych — są bez zezwolenia Komisji Dewizowej zabronione.

Uzasadniające wszelkie księgowania dowody winny być przechowywane w celach kontrolnych.

3) Przedsiębiorstwom, należącym do międzynarodowych koncernów spedytorskich, prowadzących wzajemne rozliczenia drogą centrali clearingowej danego koncernu, zezwala się — odnośnie do należności wyliczonych w ust. III. p. 1) a) i b) — na rozliczenie drogą clearingu w walucie, w której rozliczenie to się odbywa, pod warunkiem, że przeliczenia złotych na waluty obce odbywać się będą z zachowaniem przepisów art. 13 Dekretu Prezydenta R. P. z dnia 26.IV. 1936 r., Dz. U. R. P. Nr 32 poz. 249.

IV. Rozliczenie i pokrywanie sald.

Rozliczenie pieniężne z zagranicznymi domami spedycyjnymi, jak też z centralą rozrachunkową koncernu, winno odbywać się w odstępach czasu, nie dłuższych niż kwartał.

O ile z rozrachunku wyniknie pozostałość na korzyść krajowego spedytora, jest on zobowiązany ściągnąć nadwyżkę tę z zagranicy i to: na pokrycie salda na rachunku „spedytorskim" złotowym w postaci złotych, z rachunku zagranicznego wolnego w banku dewizowym, lub w dewizie, na pokrycie zaś salda na rachunku walutowym — w dewizie. Otrzymane w ten sposób dewizy winien spedytor przelać na swój „rachunek walutowy za zezwoleniem Komisji Dewizowej" w banku dewizowym.

W przypadku, gdy z rozliczenia wynika dla spedytora krajowego obowiązek pokrycia swego salda ujemnego drogą przekazu zagranicznego i, gdy obowiązek ten nie zostanie mu przez zagranicznego spedytora sprolongowany, ani też saldo to nie może być pokryte drogą przekazania dewiz, posiadanych u innego zagranicznego spedytora, lub z własnych zapasów na rachunku walutowym spedytora w banku dewizowym, spedytor może skierować na przepisowym formularzu wniosek o przydział potrzebnych mu dewiz do Komisji Dewizowej przez jeden z banków dewizowych lub Oddział Banku Polskiego, załączając wyciąg z wszystkich kont danego zagranicznego spedytora i korespondencję lub umowę, uzasadniającą potrzebę przekazu.

V. Rachunki „specjalne walutowe za zezwoleniem Komisji Dewizowej" spedytorów w w bankach dewizowych.

Wyżej wymienionym przedsiębiorstwom spedycyjnym zezwala się na utrzymanie w jednym z banków dewizowych specjalnych rachunków walutowych na następujących warunkach:

a) bankom dewizowym zezwala się na otwarcie takich rachunków pod warunkiem przedłożenia przez spedytora oryginału pisma Ministerstwa Skarbu, którym nadano spedytorowi uprawnienia agenta celnego (wraz z 1 odpisem przeznaczonym do przechowania w banku);

b) na rachunki te mogą być przyjmowane przez banki dewizowe wpływy zagranicznych środków płatniczych z zagranicy oraz wpłaty przez spedytora zagranicznych środków płatniczych, otrzymanych od klientów w kraju na pokrycie kosztów i należności z jakiegokolwiek tytułu;

c) w ramach pozostałości na tych rachunkach może właściciel konta, za pośrednictwem banku dewizowego, przekazać lub wysłać zagranicę zagraniczne środki płatnicze na pokrycie zobowiązań wobec zagranicy z tytułów wymienionych w ustępie I 1) z zachowaniem przepisów ust. I. Do odnośnych poleceń spedytora udzielonych bankowi powinny być załączone odpisy dokumentów (wyciągi z rachunku, faktury, korespondencja) uzasadniających konieczność przekazu. Odpisy te bank przechowa. Nie wolno natomiast pokrywać z rachunku specjalnego należności cudzoziemca, które powinny figurować na jego rachunku „zwykłym" u spedytora, a więc należności z tytułów, wymienionych w ust. III p. 2).

d) Rachunek walutowy podlega zlikwidowaniu z chwilą odebrania spedytorowi uprawnień agenta celnego lub

z upływem terminu ważności tych uprawnień.

VI. Obowiązek odsprzedaży zagranicznych środków płatniczych.

Powyższych uprawnień udziela Komisja Dewizowa wyżej wymienionym spedytorom pod warunkiem, że wszelkie zagraniczne środki płatnicze, otrzymane od klientów w kraju z jakiegokolwiek tytułu, wpłacą na rachunek walutowy lub odsprzedadzą bankowi oraz — że w niedłuższych niż kwartał odstępach czasu (do dnia 10 po upływie każdego kwartału) zaofiarują do skupu bankowi dewizowemu, w których rachunki te są prowadzone, nadwyżkę w walutach obcych, znajdującą się na ich rachunkach walutowych w banku dewizowym.

VII. Przepisy niniejszego okólnika nie znoszą odmiennych uprawnień indywidualnych, nadanych niektórym firmom spedytorskim w Gdyni.

Komisja Dewizowa.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

o sprostowaniu błędu w Komunikacie Ministerstwa Skarbu.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że:

W Komunikacie swym, ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr 29 z 1936 r. str. 1068, szpalta prawa, 7-my wiersz od góry, zamiast wyrazu: „ekspertów", powinien być wyraz: „eksporterów".

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

Nr 235

dnia 9 listopada 1936 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,93	89,50
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,32	5,29
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,31½	5,28½
Floreny holenderskie	100 Fl.	285,80	284,10
Franki francuskie	100 Fr.	24,69	24,55
Franki szwajcarskie	100 Fr.	122,35	121,55
Funty angielskie	1 Ł.	25,95	25,79
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho-słow.	100 K.	17,50	17,00
Korony duńskie	100 K.	115,79	114,95
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	130,33	129,35
Korony szwedzkie	100 K.	133,78	132,80
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	25,40	24,80
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,45	11,00
Marki niemieckie	100 Mk.	114,00	107,00
Pengö węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie	100 Szyl.	95,00	93,00

WALUTY	Za	Tranzakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	285,10	285,80	284,40
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	212,36	212,78	211,94
Bruksela	100 Blg.	89,75	89,93	89,57
Budapeszt	100 Png.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,45	11,39
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	—	115,79	115,21
Londyn	1 Ł.	25,88	25,95	25,81
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	28,00	28,10	27,90
Montreal	1 Dol.	—	5,31½	5,29
Nowy Jork	1 Dol.	5,31¼	5,32½	5,30
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,31½	5,32¾	5,30¼
Oslo	100 K.	130,00	130,33	129,67
Paryż	100 Fr.	24,63	24,69	24,57
Praga	100 K.	18,78	18,83	18,73
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	—	133,78	133,12
Tallin	100 K.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	122,05	122,35	121,75
c) MONETY				
2. Srebro.				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	122,00	115,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.